

ΧΡΟΝΟΣ

ΤΗΛΕΜΕΤΡΗΤΑΙ ΕΝ ΣΥΝΑΓΕΡΜΩ

ΤΕΜΠΟ· ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ· ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ· ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ALBERTO MONDADORI· ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ PAOLO LECALDANO

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ AZIENDA PERIODICI ITALIANI MONDADORI
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ARNOLDO MONDADORI· ΜΙΛΑΝΟΝ· VIA CORRADORI, 39
ΔΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α.Π.Ι. Corso del Littorio, 1· Μίλενο· ΤΗΛ. 75-136
Stabilimento Rotocalcografico Vitegliano· Via Serio N. 1· Via Asiago N. 41· 1942-XX

Π
X14

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ· ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΗΣ

ΡΩΜΗ· 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1942-XX

ΔΡΑΧΜΑΙ ΕΙΚΟΣΙ

20

Πέμπη, 18 Ιουνίου 1942-XX

TEMPO

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ο σημερινός πόλεμος είναι πόλεμος κινήσεων και όχι θέσεων και δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐνισχύθη τὸ μηχανικόν. Τὸ μηχανικὸν εὐρίσκεται παντοῦ: εἰς τὰ μετόπισθεν διὰ τὴν ὁργάνωσιν τὰς πολεμικὰς δυνάμεως, εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, μετὰ τὰ συγκρουόμενα τμήματα, μετὰ τὰς περιπολίας ἀναγνωρίσεως. Καὶ ἡ ἐργασία του θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐχθρικών γραμμῶν, μετὰ τὴν ἀναμενόμενην νίκην, διὰ τὴν τακτοποίησιν δριςτικῶς τὰ πάντα, μετὰ τὴν σύγχρονον καὶ ἀποτελεσματικὸν ρυθμόν.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΜΕ ΤΑ ΝΑΡΚΑΛΙΕΥΤΙΚΑ	ΣΕΛ. 5-8
ΜΙΑ ΑΠ' ΤΗΣ ΠΙΟ ΑΣΠΡΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ	9-10
ΠΤΗΣΙΣ ΜΕ ΙΣΤΙΟΝ	11-14
ΚΑΤΑ ΜΗΚΟΣ ΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ	15-18
ΤΑΣΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΗΝ ΤΑΙΛΑΝΔΙΑΝ	19-21
ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΩΝΙΤΑΛΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ	24-25
Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ	26-29
ΘΕΑΜΑΤΑ ΜΕΣ ΣΤΑ ΓΥΑΛΙΑ	30-32

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΤΗΣΙΣ ΜΕ ΙΣΤΙΟΝ	13-14
ΘΕΑΜΑΤΑ ΜΕΣ ΣΤΑ ΓΥΑΛΙΑ	31-32

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

CORRADO GOVONI ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΛΑΣΠΗ	22
ARTURO TOFANELLI ΤΡΙΑ ΣΥΝΤΟΜΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ	22
LUIGI BERTI ΤΟ ΜΕΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ	22
ANNA MARIA ORTESE Η ΚΟΥΡΑ	23

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ	34-37
-------------------------------	-------

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ	38-42
----------------------------------	-------

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ CARLO SCARFAGLIO	4
ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ	33

Azienda Periodici Italiani
MONDADORI

TEMPO

τὸ μέγα εὐρωπαϊκὸν ἐβδομαδιαῖον
ἐκδίδεται εἰς τὰς κάτωθι γλώσσας

**ΙΤΑΛΙΚΗΝ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ-ΑΛΒΑΝΙΚΗΝ
ΚΡΟΑΤΙΚΗΝ-ΓΑΛΛΙΚΗΝ
ΟΥΓΓΡΙΚΗΝ-ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΝ**

Δημοσιεύει κατὰ δεκαπενθήμερον ἓνα μέγα ἰταλικὸν διήγημα, εἰκογογραφημένον μετὰ ἔγχρωμα σχέδια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς συνήδεις μεγάλας ἐβδομαδιαίας φωτογραφικὰς καὶ ἐπικαίρους ὑπηρεσίας
ὥς καὶ

**ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΣ
ΣΤΗΛΑΣ**

εἰς τὰς ὁποίας συνεργάζονται
οἱ κορυφαῖοι ἱταλοὶ συγγραφεῖς

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

44
ΣΕΛΙΔΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧ 20 ΔΡΑΧ

MONDADORI

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.42
ΑΡΙΘ. 36190

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο Τσώρτσιλ έκαμε επί τέλους το κόλπο του. Τό έμελετοῦσε από πολύ καιρό. Είχε κουρασθῇ νά κατυλοδεικτεῖται εἰς τόν κόσμο, από τούς ἐχθρούς καί τούς φίλους, ὡς ὁ νεκροθάπτης τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἱσοφαρίσει τάς ἀπώλειās τοῦ παρελθόντος ἔτους, ριπτόμενος ἐπὶ τοῦ Ἰράκ καί ἐπὶ τοῦ Ἰράν. Τά πράγματα ὁμως δέν ἐπῆγαν τόσο καλά, ὅσον εἶχεν ἐλπίζει. Δέν τοῦ ἦτο δυνατόν νά ἐνεργήσῃ μόνος του, καί πλησίον του ἕνας σύμμαχος πολύ πῖο ἰσχυρός ἀπ' αὐτόν, κατά ἡφράν, ἤρχισε τήν πρὸς νότον πορείαν του, καθ' ὃν χρόνον ὁ Τσώρτσιλ τήν ἤρχιζε πρὸς βορρᾶν. Ὁ τρομερός αὐτός σύμμαχος, ἦτο ἡ Ρωσία, ἡ Ρωσία τοῦ Στάλιν, μία χώρα προητοιμασμένη εἰς τόν πόλεμον ἐπὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ ἐδάφους, δέκα φορές καλλίτερον ἀπὸ τήν Ἀγγλίαν. Καί δι' αὐτό ὁ Τσώρτσιλ, ἔδῃσε νά περιορισθῇ νά εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἰράκ. νά κρατήσῃ μόνον τὸ νότιον Ἰράν καί ν' ἀφίσχῃ τὸ βορείον Ἰράκ εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἄλλ' οὔτε ἐδῶ δέν ἦτο ἡσυχος διότι ἡ Ρωσία ἤρχισεν ὑπὸ τούς ὀφθαλμούς του, μίαν σιαιπηλὴν καί ἰσχυράν πορείαν πρὸς νότον, ἐναντίον τῆς ὁποίας ὁ Τσώρτσιλ δέν εἶχε τίποτα ν' ἀντιτάξῃ. Ἦτο ἀπληπισμένος. Ἀλλὰ δέν ἦτο καί δέν εἶναι δυνατόν νά κάμῃ τίποτα ἄλλο ἀπὸ τοῦ νά εὐχεταί νά νικήσῃ ὁ Ἀέων τὴν Ρωσίαν, διότι μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θ' ἀναχαιτισθῇ ὁ Στάλιν εἰς τὴν πορείαν του πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον. Ἄν ὅμως ὁ Ἀέων ἀναχαιτίσῃ τὴν Ρωσίαν, ποῖος θ' ἀναχαιτίσῃ τὸν Ἀέωνα; Ὁ Ἀέων πράγματι ἦ θά σταματήσῃ τὴν Ρωσίαν, νικῶν αὐτὴν καί βαδίζων ἐπὶ τοῦ πτώματός της, θά μεταβῇ νά ἐκδιώξῃ τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ τὴν μέσην Ἀνατολήν, ἢ δέν θά τὴν σταματήσῃ. Καί εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἡ δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τὸν Τσώρτσιλ κατάσταση, εἶναι ἐξ ἰσοῦ ἀπελπιστική, καί αἱ θέσεις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς χαμέναι.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Τσώρτσιλ ἐσκέπτετο τοιοῦτον ῥόπον καί ἐπέβαλλεν εἰς τὴν προπαγάνδαν του νὰ μιμνήσῃ πλεον περὶ ἀγγλικῶν ἐπιτυχιῶν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν, ἀλλὰ μόνον «περὶ ἀμυντικῶν θέσεων» ἡ ἀνόητος προκλητικὴ πολιτικὴ του, ἐδημιούργη ἕνα τρομακτικὸν κρημνόν, εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν. Ἐνῶ ὠνεύετο νά καταστρέψῃ ἐντὸς ὀλίγων ὥρων τὰ ἰταλογερμανικά στρατεύματα τῆς Λιβύης, νά κατακτήσῃ ὁλόκληρον τὴν Λιβύην, νά φθάσῃ εἰς τὴν Τύνιδα, νά προσβάλλῃ τὴν Σικελίαν, νά ἐξαναγκάσῃ τὴν Ἰταλίαν εἰς τὴν σύναψιν χωριστῆς εἰρήνης, νά ἐπανακατακτήσῃ τὴν Μεσόγειον κλπ. (τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐξημοσιεύθη μετα-

γενεστέρως ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ὄργανα τοῦ Τσώρτσιλ) τὰ ἰταλογερμανικά στρατεύματα, ἐνίκων ὀριστικῶς τὸν στρατὸν του, τὸν ἐξεδιώξαν ἀπὸ τὴν Κυριναϊκὴν καί ἡ Ἰαπωνία ἀνενόχλητος, ἐξηκολούθη τὴν πορείαν τῆς πρὸς δυσμὰς καί πρὸς νότον. Πρέπει νά παρακολουθῶμεν τὰς διευθύνσεις αὐτάς τῆς Ἰαπωνικῆς πορείας, διότι αἱ μεγάλαι μεταναστεύσεις τῶν ἐθνῶν, διηυθύνθησαν πάντοτε πρὸς νότον καί πρὸς δυσμὰς, καί αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἰαπωνικὴ προέλασις δέν εἶναι μία στρατιωτικὴ πορεία, ἀλλὰ μία μετανάστευσις. Ἡ Ἀγγλία εὐρίσκειτο ἐνώπιον φαινομένου, διὰ τὸ ὅποιον ἦτο τελειῶς ἀπαράσκευος, διότι ὅλα τὰ τοπικά ἀμυντικά της ἔργα, δέν ἦσαν παρά μικρά τοπικὰ καὶ ὁργανώσεις στρατηγο-πολιτικοῦ χαρακτήρος, τελειῶς ἀνεπαρκεῖς ἐναντίον μιᾶς ἱστορικῆς κινήσεως.

Καί τότε πιθανότατα, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, τὸ παλαιὸν παναφρικανικὸν σχέδιον τοῦ Γραφείου Ἀποικιῶν. Τὸ σχέδιον τῆς Ἀγγλίας περὶ δημιουργίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν, μιᾶς μεγάλης Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὅλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν, εἶναι ἀρκετὰ παλαιόν. Ὑφίστατο ἤδη καί ἀπὸ τοῦ 1882, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, ἡ Ἀγγλία, πρὸς μεγάλην τῆς ἐκπλήξιν, εὗρε μίαν Εὐρώπην συγκρανεύσαν καί ἀκίνητον, κατόπιν τοῦ ἐγκληματικοῦ πραξικοπήματός της, τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας καί τῆς ἀποβίβασις τῆς εἰς Αἴγυπτον. Ἐνῶμις, πρὸς στιγμήν, ὅτι θά ὤφριε νά μοιρασθῇ τὴν Αἴγυπτον μετὰ τῆς Γαλλίας, καί βλέπουσα τὴν Γαλλίαν ν' ἀρνεῖται νά λάβῃ μερίδιον ἀπὸ τὴν λείαν, καί αἰσθανομένη τὰ νῶτα της ἐν ἀσφαλείᾳ προσεκάλεσε ἀκόμη καί τὴν Ἰταλίαν, ἡ ὁποία ἠρνήθη διὰ λόγους διαφορετικούς ἀπὸ τούς τῆς Γαλλίας. Ἐνῶπιον τῆς καταστάσεως αὐτῆς τῶν πραγμάτων, καί κατέχουσα τὰ δύο ἀκράτια σημεῖα τῆς Ἀφρικῆς, τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος καί τὴν Αἴγυπτον, ἡ Ἀγγλία ἤρχισε νά σκέπτεται νά ἐνώσῃ πρῶτον τὰ δύο ἄκρα κατόπιν νά ἐκδιώξῃ τὰ ἄλλα ἔθνη ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, καί νά ἐμποδίσῃ ὅσα δέν ἦσαν ἐγκατεστημένα ἀπὸ τοῦ νά τὸ πράξουν.

Πράγματι δέ, ἔκτοτε ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ, δέν εἶχε ἄλλον σκοπόν, μέχρι τοῦ 1904, ἔτος κατὰ τὸ ὅποιον ἐνώπιον τῆς γεωμυτικῆς ἀπειλῆς ὑπεχρεώθη νά συμφωνήσῃ μετὰ τῆς Γαλλίας, ἐπὶ τῆς ἀφρικανικῆς πολιτικῆς. Ἐκτὸς ὅμως τῆς αἰτίας αὐτῆς, τὸ παναφρικανικὸν σχέδιον δέν ἤρρεσεν εἰς ὅλους, εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἰς αὐτὸ τὸ Ἀποικιακὸν Γραφεῖον, ὑφίστατο δύο ἀντίθετα ρεύματα γνώμων, τὸ ἀσιατικὸν καί ἑμπορικὸν ρεῦμα καί τὸ ἀφρικανικὸν ἀποικιακὸν ρεῦμα.

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ πρῶτον δέν ἐπίστευον, καί δικαίως, εἰς τὴν δυνατότητα τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ ν' ἀποικήσῃ τὴν Ἀφρικὴν, ὅταν δέν κατόρθωνε νά κρατήσῃ ζωηρὸν τὸ μεταναστευτικὸν πρὸς τὸν Καναδᾶν ρεῦμα, καί ἔκριναν, ἀπ' ἐναντίας, ὅτι ἡ Ἀγγλία ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πολιτικὴν τῶν ἑμπορικῶν ἀνταλλαγῶν, ποῦ δέν ἀπῆται μεταναστεύσεις καί ἀπ' εὐθείας ἐργασίαν, τὴν ἀπ' εὐθείας ἐκείνην ἐργασίαν ποῦ θ' ἀπῆται ἡ Ἀφρικὴ καί τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλία ἦτο ἀνίσχυρος νά προσφέρῃ. Ἀλλὰ καί τὸ ἀφρικανικὸν ἀποικιστικὸν ρεῦμα, παρ' ὅλον ὅτι παρεδέχετο ὅτι ἡ

Ἀφρικὴ δέν ἦτο δυνατόν ν' ἀποικήσθῃ ἀπὸ μόνην τὴν Ἀγγλίαν, ὑπεστήριξε, μετὰ ἰσοῦ δίκαιον, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Αὐτοκρατορία καί τὰ ἐμπόριά της, θά ἐχάνοντο μίαν ἡμέραν καί ὅτι συνέφερε εἰς τὴν Ἀγγλίαν νά προετοιμασῇ ἐγκαίρως ἕνα ἀντίρροπον, διὰ τῆς ἰδρύσεως μιᾶς ὁλοκληρῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἀντὶ ἀπὸ τὰς μεμονωμένας καί χωριστὰς ἄλλας ἀποικίας.

Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ρευμάτων, ἡ Ἀγγλία ἠκολούθησε τότε διφορούμενην πολιτικὴν, ἡ ὁποία δέν ἦτο οὔτε καθαρῶς ἀσιατικὴ, οὔτε καθαρῶς ἀφρικανικὴ. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τοῦ 1914, τὸ παναφρικανικὸν σχέδιον ἔσχε μίαν στιγμὴν νίκης, ὅταν ἡ Ἀγγλία κατέλαβε τὰς γερμανικὰς ἀποικίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς καί ἀπεκατέστητε τοιοῦτοτρόπως τὴν συγκοινωνίαν ἐκείνην μετὰ τὸν Αἰγύπτου καί Νοτίου Ἀφρικῆς, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ μετὰ τὸ 1891 καί τὴν ζωηρὰν διπλωματικὴν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Βίσμαρκ, ἀκριβῶς διὰ τὴν ἐπιτύχη. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι, ἀπὸ τοῦ 1891 μέχρι τοῦ 1915, τὸ παναφρικανικὸν σχέδιον ἐκοιμήθη ἀλλὰ δέν ἀπέθανεν. Ἐκεῖνο ποῦ εἰς τὴν πραγματικότητά παρημποδίσεν τὴν ἐκτέλεσίν του, ποῦ θά ἤδύνατο νά λάβῃ χώραν ἀκόμη καί χωρὶς νά ἐγκαταλειφθῇ ἡ Αὐτοκρατορία τῆς Ἀνατολῆς, ἦτο ὅτι ἡ Ἀγγλία δέν ἤδύνατο νά ἐπιχειρήσῃ τὸ παραμικρόν, χωρὶς νά καταβάλλῃ τὴν Γερμανίαν καί ἐγνώριζεν ὅτι δέν ἤδύνατο νά καταβάλλῃ τὴν Γερμανίαν χωρὶς τὴν Γαλλίαν, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ εἶχε δημιουργήσει μίαν Ἀφρικανικὴν Αὐτοκρατορίαν πολὺ μεγαλυτέραν, τουλάχιστον ἐδαφικῶς, ἀπὸ τὴν Ἀγγλικήν.

Ἦτο ὅμως ἐνδεχόμενον, ὅτι ἡ Ἀγγλία, ἀφοῦ ἐχρησιμοποίησε τὴν Γαλλίαν διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς Γερμανίας, νά ἐπέστη τὴν ἀπαλλαγὴν κατόπιν καί τῆς Γαλλίας. Αὐτὸ δέν τὸ ἐσκέφθησαν οἱ ἀνόητοι οἱ Γάλλοι, ὅταν ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἀλληλεγγύην διὰ νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Γερμανίας, ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἀγγλίας. Σήμερον πληρῶνουν πικρά τὸ σφάλμα των, ἀλλὰ πρέπει νά μολογῶμεν ἐντὸς τοῦ ἀξίουν. Παρ' ὅλα αὐτά, τὰ πράγματα δέν ἐξελιγθήσαν ὥπως τὸ ἐπέθυμε ἡ Ἀγγλία, ὑπὸ τὴν ἐννοιαν τὸν λεγόμενον παρὰ τῶν παναφρικανικῶν ἀποικιστῶν, ὅτι ἡ ἀνατολικὴ αὐτοκρατορία ἦτο ἐφήμερος καί ἤδύνατο νά καταρρεύσῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην, ὅταν θά ἀφυπνίζοντο οἱ ἀσιατικοὶ λαοί, ποῦ ἀπεδείχθη πολὺ ἀληθές, ὅπως τὸ μαρτυροῦν τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν.

Ἐνώπιον τῆς ὁμῆς αὐτῆς ἀληθείας καί τῆς ἀπολύτου ἀδυναμίας νά κάμῃ τὸ παραμικρόν, διὰ νά ἐμποδίσῃ τὴν κατάρρευσιν τῆς Ἀσιατικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ παναφρικανικὸν σχέδιον ἔγινε διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅχι πλέον ἕνα ἐχάριστον δνειρον παγκοσμίου ἡγεμονίας, ἀλλ' ἀπόλυτος ἀνάγκη, ἀν αἱ ἀπώλειαι τῆς Ἀνατολῆς πρέπει νά ἰσοφαρισθοῦν ὁπωσδήποτε καί νά μὴ ἐξέλθῃ ἡ Ἀγγλία ἐκ τοῦ παρόντος πολέμου, τὸ πτωχότερον κράτος τοῦ κόσμου.

Τὸ παναφρικανικὸν σχέδιον εἶχε τὰς ἀφυπνίσεις του, μία δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξε καί ἀγριότης μετὰ τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη εἰς τὸν κόσμο διὰ νά ἐφαρμόσῃ τὰς κυρώσεις ἐναντίον τῆς Ἰταλίας. Ἡ κατάρκτησις τῆς Ἀβυσσηνίας ἐκ μέρους τῆς Ἰταλίας καί

ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀποικιακῆς δράσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἐσημαίνει πράγματι ὅτι τὸ παναφρικανικὸν σχέδιον ἔπρεπε νά ἐγκαταλειφθῇ καί δι' αὐτόν τὸν λόγον ἔκαμε τόσον θόρυβον ἡ Ἀγγλία. Καί ἐπειδὴ, ὅπως ἀπεδείξαμεν ἄλλοτε, ὁ παρὼν πόλεμος, προεκήλθη λόγῳ τοῦ Ἀγγλο Ἰταλικοῦ χωρισμοῦ, δυνάμεθα νά ὑποστηρίξωμεν, χωρὶς ὑπερβολὴν, ὅτι ὁ παρὼν πόλεμος ἤρχισεν ἔκτοτε ν' ἀναπτύσσεται πέρα τοῦ παναφρικανικοῦ σχεδίου. Ἄν σκεφθῶμεν, θά διαπιστώσωμεν ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἐναντίον τῆς Ἰταλίας καί τῆς Γερμανίας δύο ἀφορμὰς μνησικακίας καί μίσους, ἀκριβῶς τὰς ἰδίας, καί ποῦ δέν εἶχον οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν πολιτικὴν. Ἐναντίον τῆς Ἰταλίας ἐμαίνετο διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀβυσσηνίας καί δέν συνεχώρει εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ ὅτι ἤρνετο νά παραδεχθῇ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀποικιῶν τῆς ὡς ὀριστικῆς.

Δι' αὐτὸ, εὐρωπαϊκοὶ λαοί, ἡ Ἀγγλία σὰς διετήρησε ἔκτοτε εἰς σχεδὸν ἐμπόλεμον κατάστασιν, διὰ λόγους ὅχι μόνον ποῦ σὰς ἐνδιαφέρουν, ἀλλὰ ποῦ ἀντιτίθενται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὰ συμφέροντά σας, διότι ἀσφαλῶς δέν εἶναι συμφέρον σας ν' ἀποζημιωθῇ ἡ Ἀγγλία διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν Ἰνδιῶν, οἰκιοποιουμένη τὴν Ἀφρικὴν καί κλείουσα, διὰ παντός τὴν ἀπέραντον αὐτὴν ἔκτασιν εἰς τὴν ἐργασίαν σας καί τὰς ἐλπίδας σας. Σήμερον ἔφασεν ἡ σειρά τῆς Μαδαγασκάρης. Οἱ «attendistes» τῆς Γαλλίας ἐπερίμεναν, καί ἐκεῖνο ποῦ ἐπερίμεναν ἦλθε. Ἡ Ἀγγλία ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς Μαδαγασκάρης, τῆς ὥραιας ἀποικίας τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν παρ' ὀλίγον νά κηρύξῃ τὸν πόλεμον εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1896. Καί δέν ἐρρίφθη ἀπλῶς, ἀλλ' ἐπομελέτησεν ἀπὸ καιροῦ τὴν πράξιν της, καί θὰ τὴν ἐξετέλῃ, ἀκόμη καί ἂν αἱ νίκαι τῆς Ἰαπωνίας δέν τῆς ἐξιδαν τὴν ἀφορμὴν.

Πρέπει ὅμως νά ἴδωμεν ἂν τὸ κυνικὸν αὐτὸ σχέδιον, ἔχει ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Βεβαίως δέν δύναται νά φορηθῇ γαλλικὴν ἀντίδρασιν, παρὰ μόνον κατὰ τύπους, τῶσον εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὅσον καί εἰς τὴν Συρίαν, δέν πρέπει ὅμως νά λησμονῇ ὅτι τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἀέωνος συνίσταται εἰς τὸ νά κάμῃ τὴν Ἀφρικὴν ἐκεῖνο ποῦ εἶναι αὕτη γεωγραφικῶς, δηλαδὴ τὸ πραγματικὸν καί φυσικὸν «ἔλιντερλαντ» τῆς Εὐρώπης καί ὅτι ὅσον ὀλιγότερον ἠδυνήθῃ ἡ Γαλλία νά ὑπερασπισθῇ τὰς ἀποικίας της τῶσον ὀλιγότερον δικαίωμα θά ἔχῃ νά τὰς διατηρήσῃ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου. Ἐπομένως, ἡ Ἀγγλία δέν κάμνει ἄλλο παρὰ νά προσθέτῃ εἰς τὸν πόλεμον ἕνα κεφάλαιον τὸ τελευταῖον.

C. SCARFOLLIO

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΣΕΛ. 5-8 ΦΩΤΟ BERNARI
• 9-10 • DELLA GIOVANNA
• 11-14 • LUCE
• 15-18 • PATELLANI
• 19-21 ARXION A.P.I.
• 26-29 • TEMPO
• 30-32 • TEMPO
• 34-37 ΦΩΤΟ HAAS
• 38-42 ARXION TEMPO

ΤΙΜΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

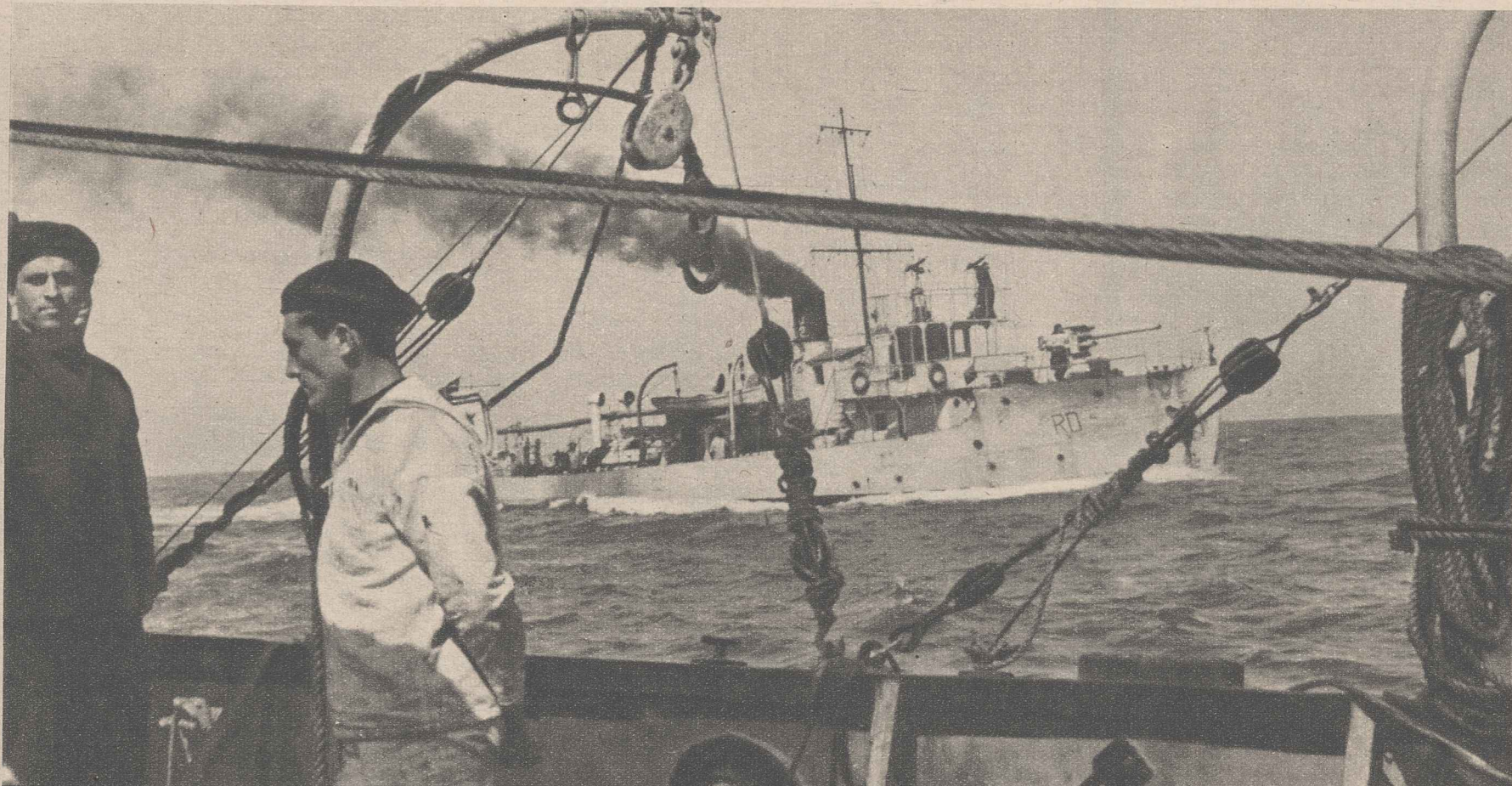
ΑΛΒΑΝΙΑ ΛΕΓΚ. 2
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΛΕΒΑ 8
ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΛΕΓ. 20
ΤΟΥΡΚΙΑ ΓΡ. 15

ΤΙΜΑΤΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑΣ ΛΙΡ. 2

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 21

ΧΡΟΝΟΣ

ΡΟΜΗ - 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1942-XX

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΟΙΚΤΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ· ἡ ἀρχηγὸς τοῦ στολίσκου τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς διὰ νά καθοδηγήσῃ τὸν σχηματισμόν. Ἀνωψώνει τὸ σῆμα πορείας, καί τὰ ἄλλα πλοῖα ἀπαντοῦν «ἐλήφθη». Προχωρεῖ ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ὑποδειχθείσαν παρὰ τῆς διοικήσεως ζώνην. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εὐρίσκονται εἰς τὰς θέσεις των. Ὁ Κυβερνήτης δίδει τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὸν λοστρόμον. Τὰ νερά τῆς Μεσογείου εἶναι μᾶλλον ταραγμένα, ἀλλὰ δέν ἔχει σημασίαν.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΜΕ ΤΑ ΝΑΡΚΑΛΙΕΥΤΙΚΑ

Πέρασα τὴν νύκτα μου ἐπὶ τοῦ πλοίου Γ... μετὰ τὴν συντροφία μιᾶς γατίτσας, μικρῆς σάν τὴ γροθιά μου, ποῦ-θελε καί καλά νά κάθεται στήν ἀγκαλιά μου. Πέρασα τὴν νύκτα πάνω στὸ βοηθητικὸ Γ... καί δέν ἔκλεισα μάτι ἐξ αἰτίας τῆς γατίτσας καί τῶν σκυλῶν, ποῦ γαυγίζαν, οὐρλιαζαν, κυνηγούσαν ἀπ' τὸ ἕνα καράβι στὸ ἄλλο, γιὰ νά μοιρασθοῦν τὰ θέλγητρα μιᾶς σκυλίστας τοῦ λιμανιοῦ ποῦ ἐνθάρυνε ὅλους καί δέν ἀκούνοιοσε κανένα. Λίγο ἐξ αἰτίας τῆς γάτας, λίγο ἐξ αἰτίας τῶν σκυλῶν, πέρασα τὴν νύκτα μετὰ ὀρθάνοικτα τὰ μάτια κυττάζοντας τὸ σκοτάδι, ποῦ αὐλακωνόταν ἀπὸ ρεύματα ἀέρα, ποῦ σκοτείνιαζαν τὸ καθαρὸ λαμπρόκημα τῶν αστεριῶν. Κι' ὁ φρουρὸς ναύτης μοῦ εἶπε: σῦριο θὰ βρέξῃ. Ἀῦριο θὰ βρέξῃ ἐπανάλαβον κι' ἐγὼ βλέποντας τ' ἀστέρια, ποῦ θαρρεῖς καί τὰ κινούσε ὁ ἀέρας. Ἰσως πάλι, λέγει ὁ ναύτης, ἂν σηκωθῇ ὁ ἀέρας νά μὴ βρέξῃ. Κατάλαβα ποῦ ἤθελε νά με παρηγορήσῃ καί χαμογέλασα. Κ' ἐκεῖνο μοῦ χαμογέλασε, καί μοῦε ὕστερα: τὰ σκυλιὰ δέν σὰς ἀφί-νουν νά κοιμηθῇς, καί τοῦ λέω πάλι ἐγὼ, ὅχι μόνον τὰ σκυλιὰ μὰ κι' αὐτὸ τὸ νιάνταρο δέν με ἀφίνει νά κλείσω μάτι. Εἶναι καινούργιο πεσκέσι, ξαναλέει ὁ ναύτης, ὅταν βρίσκουμε ἕνα ζῶο, ποῦ μᾶς ἀρέσει, τὸ σέρνουμε στὸ κατάστρωμα, γι' αὐτὸ ἀκούτε τόσο σκυλιὰ νά γαυγίζουν, τὸ κάθε πλοῖο ἔχει κ' ἀπὸ ἕνα, καί καμμιά φορά καί δύο, μὴ ρωτᾶτε δὲ γιὰ γάτες.

Τὸ πρωῒ, μετὰ τὰ πρῶτα φῶτα τῆς αὐγῆς θέλησα νά τοὺς δῶ αὐτοὺς τοὺς σκύλους καί μοῦ φάνηκαν τὰ πῖο καλὰ ζῶα τοῦ κόσμου. Γδαρμέ-νοι, βρωμεροί, σάν ὅλοι οἱ νόθοι, ξε-

φυλλίζονταν χωρὶς νά ἐνοχλοῦν κανένα. Ἦταν ἡ ὥρα ποῦ θά ἐξεκινούσαν τὰ βαποράκια γιὰ νὰ ψαρεύσουν τῆς νάρκης, καί τὰ σκυλιὰ δέν ἀπομακρύνονταν γιὰ νά μὴ μείνουν στὴ στεριά. Ἐνῶ τὰ βαποράκια σασπέρ-ναν τῆς ἀγκυρῆς, ἀκούσθηκε ξανά, τὸ γαυγισμὸν τους, καί προσθέτου-σαν κάθε τόσο καινούργιες φωνῆς ὡς ποῦ ἀπ' ὅλο τὸ λιμάνι δέν ἀκούον-ταν παρὰ ἕνα μονάχα γαυγισμὸν ποῦ χαίρετοὺσε αὐτοὺς ποῦ πεύγανε, χαί-ρετοὺσε τὸν κόπο τῶν ἀνθρώπων ποῦ κάθε τόσο ξεπρόβαλλαν, μετὰ τὴν πε-ντάτα γύρω στὸ λαμῖο, μετὰ τῆς φα-νέλλης μουσκεμένης, ἀπ' τὸν ἰδρώτα σίγῃς τῆς ζωῆς, ὅχι ὅμως ὅταν τύχῃ νά συμβοῦν σ' ἕνα ναρκαλιευτικὸ τοῦ ὁποῖο ὁ πλοῦς δέν εἶναι ἀσφαλίσ-με-

νοῦς. Ἐγὼ ἤμουν πάνω στὴν ἀρ-χηγίδα, ποῦ ταξίδευε ἀρκετὰ γρήγο-ρα, ἀνοίγοντας ἕνα κενὸ μετὰ τὸν ἀέρα, ὅπως ἀνοίγει καί στὴ θάλασα, καί φαίνονταν σάν νά σηκώ-νονταν θάλασσα καί ἀέρας ὡς τὸ ὕψος τῶν πλευρῶν, ὡς τὴ γέφυρα, ὅπου ὁ κυβερνήτης ἐκάνονιζε τὴν πο-ρεία, κι' εὗρισκε τὸ σημείον. Εἶναι ἀνάγκη, μοῦ εἶπε ὕστερα, γιὰ τὴν ἔξοδα μὲν νά παθαῖν ταλαντεύσεις ἐξ αἰτίας τοῦ μαγνητισμοῦ κι' ἀπὸ ἄλλες αἰτίες, κι' αὐτὲς οἱ ταλαντεύ-σεις εἶναι χωρὶς σημασίαν γιὰ τὴν πορεία ἐνός πλοῖου ποῦ ταξιδεύει σὲ μιά σίγουρη ζώνη, ὅχι ὅμως ὅταν τύχῃ νά συμβοῦν σ' ἕνα ναρκαλιευτικὸ τοῦ ὁποῖο ὁ πλοῦς δέν εἶναι ἀσφαλίσ-με-

ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ὠθεῖ τὸν πυκνὸν καπνὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, καί οἱ ἄν-δρες τῶν σκοπιῶν σκεπάζονται μέχρι τοῦ σημείου νά φαῖνται ὅτι εἶναι ἐντὸς τοῦ καπνοῦ. Αὐτὸ ὅμως δέν περιόριζε, οὔτε στιγμὴν, τὴν προσηλὴν των.

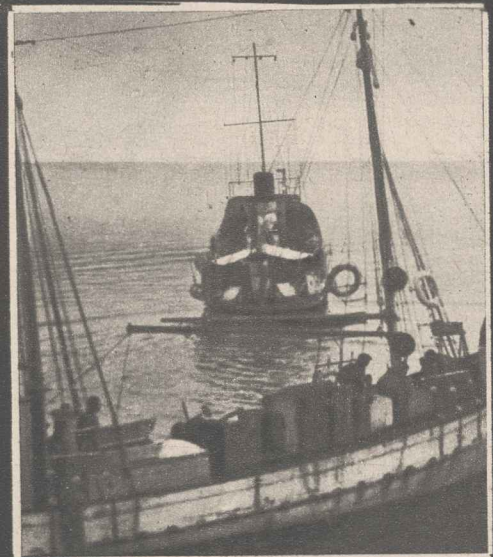
νοῦς καί πρέπει νά διασχίσῃ μετὰ πρό-σοχῃ τὴν θάλασσα σὲ μιά ἔκτασι με-ρικῶν ἐκατοντάδων χιλιομέτρων.

Ὁ ἀέρας ποῦχε σηκωθῇ τὴ νύκτα, καί ποῦ ἔκαμε τὸ ναῦτη νὰ προβλέ-ψῃ βροχὴ καί κακοκαιρία, δέν εἶχε ἀκόμη πέσει καί κτυποῦσε τὴ πρύμ-νη, καί σκουνοῦσε τὸ καπνὸ τῆς καπνοδόχου μπροστὰ μας, σάν γιὰ νά μᾶς δείξῃ τὸ δρόμο.

Συναντήσαμε τ' ἀλιευτικὰ τοῦ δού-λευαν σ' ἀνοίχτά, εἶχαν ἐκκινήσει πολλές ὥρες πρὶν ἀπὸ μᾶς κ' ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ κοντὰ μας, παλεύοντας μετὰ κύματα, ποῦ κάθε τόσο γίνον-ταν μαῦρα ἀπ' τὰ σύννεφα. Μπρὸς ἀπὸ τὰ τρία ἀλιευτικὰ ἕνα βαπορά-κι ἔδειχνε τὸ δρόμο, ἀλλὰ ἔπρεπε νά δουλέψῃ ἡ φαντασία μας γιὰ νά καταλάβομε πὺς αὐτὰ τὰ τέσσερα πλοῖα προχωροῦσαν καί δέν ἦταν ἀγγυροβολημένα. Μόλις προσπερά-σαμε τ' ἀλιευτικὰ, ὁ κυβερνήτης ἔ-δωσε διαταγὴ ν' ἀρχίσουμε τὴ δου-λειά, καί τότε ἄρχισε ἡ πραγματικὴ δουλειὰ τῆς συλλογῆς τῶν ναρκῶν, μετὰ τὸ σύστημα τῶν δύο χωρισμένων πλοίων ποῦ ὁ ἀναγνώστης θά ἐνοή-σῃ παρακολουθώντας τῆς ἐξηγήσεις ποῦναι κάτω ἀπὸ τῆς φωτογραφί-ας μας.

Γυρίσαμε πρὸς τὸ βράδυ μετὰ μπο-νάτσα, κ' ἡ θάλασσα στὸ λιμάνι, ἦ-ταν λάδι, κ' ἦταν γεμάτο τὸ λιμάνι ἀπὸ ἐμπορικά καί πολεμικά ποῦ πη-γαίνοντο ἔξω γιὰ ἡσυχά τριγυρισμένα ἀπ' τὸν καπνὸ τοῦς. Καί τὸ βοηθητικὸ πλοῖο τοῦ στό-λου... ποῦ ὅταν ἡ θάλασσα δέν ἦταν ἐπικίνδυνον, πήγαινε γιὰ ψάρεμμα στὴ Νέα Γῆ, περίμενε τώρα ἀγγυροβολη-μένο, δίπλα σ' ἕνα ὁμοῖο πλοῖο, καί στὸ κατάστρωμά τους τὰ σκυλιὰ γαύ-γιζαν γεμίζοντας τὸ λιμάνι μετὰ οὐρ-λιάσματά τους. CARLO BERNARI

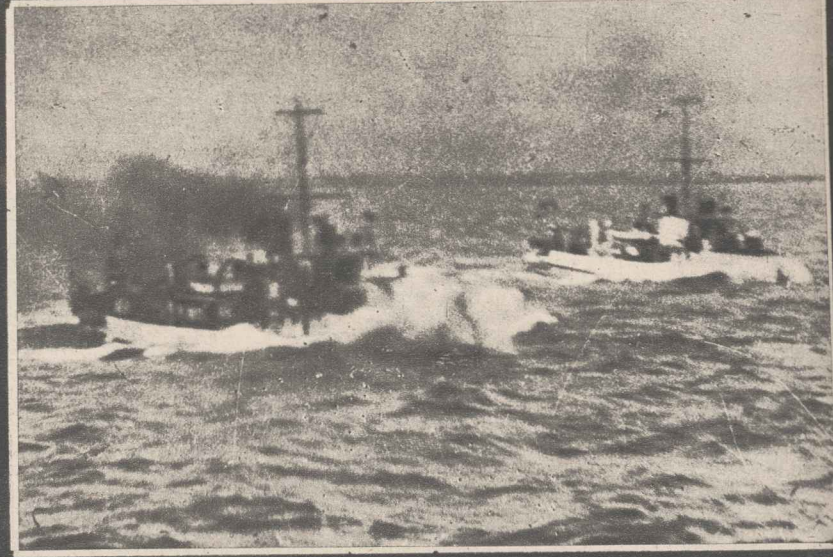
Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

ΜΕ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΦΩΤΑ της αύγης, ξεκινεί ο στολίσκος, αποτελούμενος από βενζινοκίνητα, αλιευτικά των οποίων προηγείται ένα πλοίο που ονομάζεται «πιλότος» διότι ανοίγει τον δρόμον ανάμεσα από τα φράγματα της βάσεως.

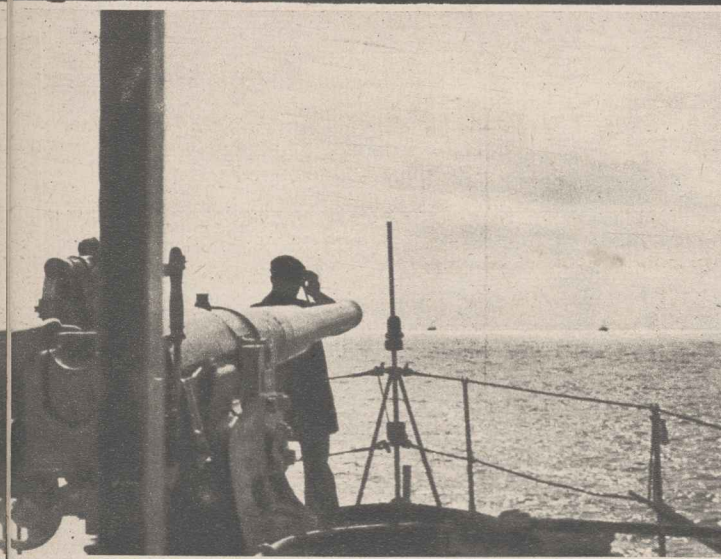
ΟΤΑΝ ΥΨΩΘΗ ο ήλιος αναχωρούν και τα ναρκαλιευτικά, τα λεγόμενα Ρ.Ρ. Δ.Δ. Αυτά πλέουν ταχύτερον, διότι δεν είναι δεσμευμένα, όπως τα βενζινόπλοια, από το σχοινί, που περνά από πλοίοις εις πλοίοι, άλλ' είναι χωρισμένα και ελεύθερα.

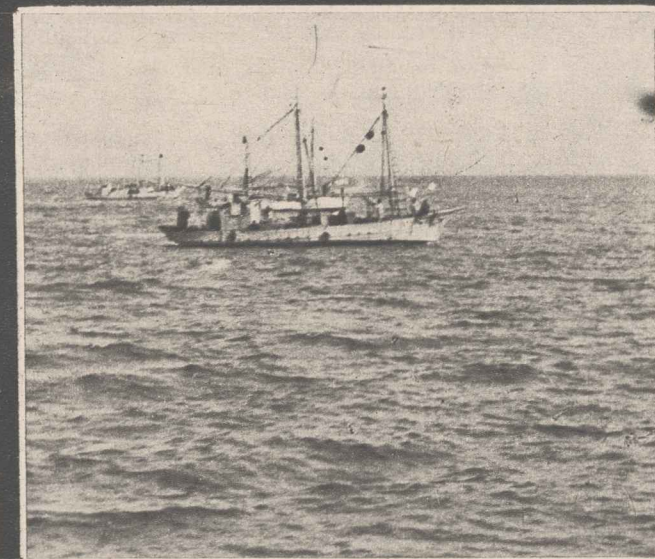
ΠΥΚΝΑ ΣΥΝΝΕΦΑ σκεπάζουν τον ούρανόν και φαίνεται ως να πρόκειται να νυκτώση συντόμως. 'Η θάλασσα γίνεται πάντοτε πιο απειλητική, και τα κύματα σχηματίζουν τείχη γύρω από τα μικρά σκάφη. 'Η προσδιωρισθείσα, διά το καθάρισμα από τας νάρκας ζώνη, εύρσκεται ακόμη μακρύτερα, όπως επίσης και τα βενζινόπλοια που ανεχώρησαν την αύγην. Τα άλλα ναρκαλιευτικά μās ακολουθούν.

ΣΕΛ. 6

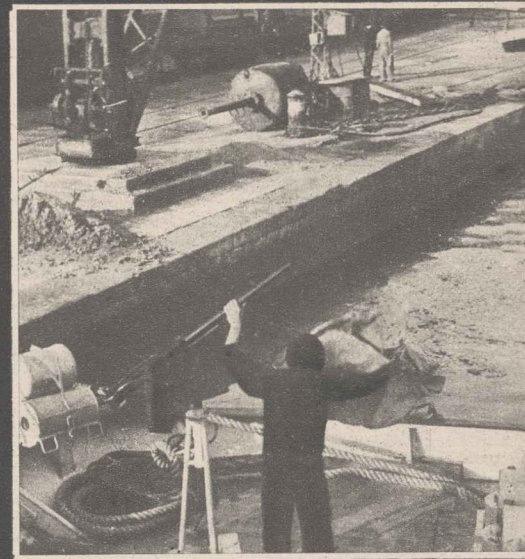
ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ

ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΤΑ βενζινόπλοια που φαίνονται εις τόν ορίζοντα, έντος δεσμίδων φωτός, που έπεσαν εις την θάλασσαν. 'Η σκοπιά φωνάζει, «βενζινόπλοιοι εις τό δεξιόν». Τα βενζινόπλοια αλιεύουν με τό σύστημα ενός σχοινίου, που είναι έφωδιασμένον με άρπάγας, και που τρέχει από πρύμνης εις πρύμνην, και βυθίζεται χάρις εις

ένα «ρυθμιστήν» ή με ένα είδος σαβούρας, εις τό βάθος, που κανονίζεται έκάστοτε. Κάθε νάρκη είναι δεμένη μ' ένα σχοινίον με άγκυραν, ούτως ώστε όταν τό σχοινί με τας άρπάγας, συναντήσει ένα από τά σχοινιά της άγκύρας, τό γατζώνει και σύρει μαζί του νάρκην και άγκυραν, μέχρι του σημείου της συλλογής.

ΠΡΙΝ ΑΠΑΡΟΥΝ τά ναρκαλιευτικά, οι πυροβοληταί επιθεωρούν τά όπλα των, βγάζουν τά καλύμματα των, διότι ένα ναρκαλιευτικόν είναι πάντοτε ένδεχόμενον να εύρεθι εις την άνάγκην ν' άμυνθι έναντίον αεροπλάνων.

Η ΝΑΡΚΑΛΙΕΙΑ

'Η ναρκαλιεία διά χωρισμού, διαφέρει ουσιαστικώς από την ναρκαλιείαν με «σχοινίον» που εξηγήσαμεν άλλωχού. Εις τό σύστημα διά χωρισμού (λέγεται έτσι διότι τό ναρκαλιευτικόν σύρει εις την πρύμνην δύο σχοινία που χωρίζονται από μίαν απόστασιν σχεδόν διακοσίων μέτρων) τό κάθε σχοινίον έχει εις την άκραν του ένα πλέον βαρέλιον, εις σχήμα τορπίλλης, έφωδιασμένον με πηδάλια οδηγίας και βυθού. 'Ολίγον ύψηλότερα από τό βαρέλιον, εις τό ίδιον σχοινίον, είναι δεμένον τό διαχωριστικόν που έχει σχήμα τραπεζοειδές, και εις την μίαν πλευράν είναι μακρότερον, ούτως ώστε ή θάλασσα ή τά ρεύματα κτυπούνται επ' αυτό, τό κρατούν προς τό έξω και χωρίζουν τά σχοινία. Τό κάθε χωρίσμα έχει πηδάλιον, ούτως ώστε εύρίσκεται πάντοτε εις ώρισμένον βάθος. 'Υψηλότερον είναι δεμένον τό ψαλίδιον, είδος αυτομάτων μαχαιριών, τά όποια όταν συναντήσουν ένα σχοινίον και πιέζονται αι κοπαί των εις τό κέντρον 'αυταί τελίνουν πάντα εις τό να κλείουν έως ότου κόψουν τό σχοινίον της άγκύρας της νάρκης και αυτή έρχεται εις την επιφάνειαν. 'Ακόμη ύψηλότερον, εις τό σημείον όπου τά δύο χωριστά σχοινία ένονται, έφαρμόζεται ρυθμιστής, που είναι ένα είδος έρματος, που σύρει προς τό βάθος τό σχοινίον, και τό συγκρατεί εις τό βάθος εις τό όποιον ύπολογίζεται ότι είναι ένδεχόμενον να εύρίσκονται αι νάρκαι. Χρειάζεται προσοχή και διεξίτης.

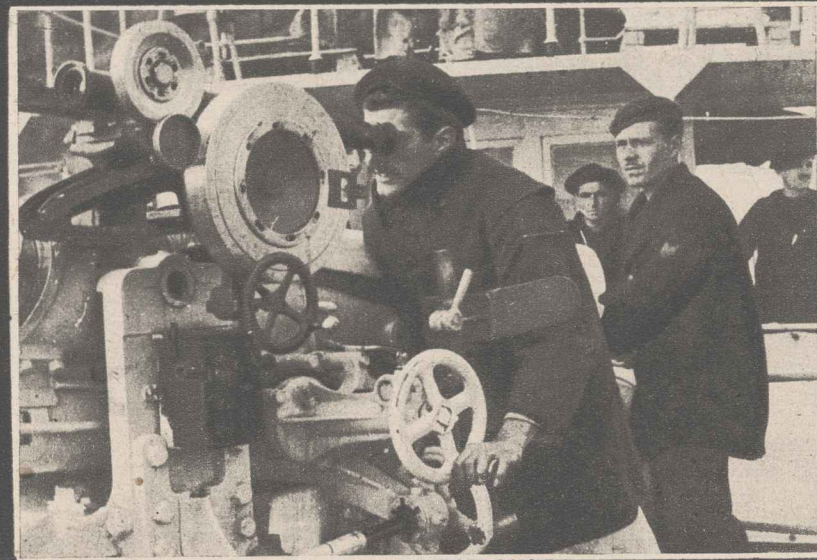
ΕΙΣ ΤΟ σημείον αυτό, οι άνδρες του χειρισμού, ρίπτουν εις την θάλασσαν τά πλέοντα βαρέλια, τά όποια εις τούς άδαείς φαίνονται ως τορπίλλαι, τόσοι πολύ όμοιάζει τό σχήμα των με τό τρομερόν αυτό όπλον. 'Ο προορισμός των όμων συνίσταται εις τό να κρατή τό άκρον του σχοινίου, επί της επιφανείας του ύδατος.

ΤΩΡΑ ΚΑΤΑΒΙΒΑΖΕΤΑΙ ό χωριστής (τό κάθε σχοινί έχει έναν) που συνίσταται εις τό να κρατή εις μίαν ώρισμένην απόστασιν τά σχοινία τό έν από τό άλλο. 'Η απόστασις αυτή μεταξύ των δύο σχοινίων, είναι περίπου διακόσια μέτρα.

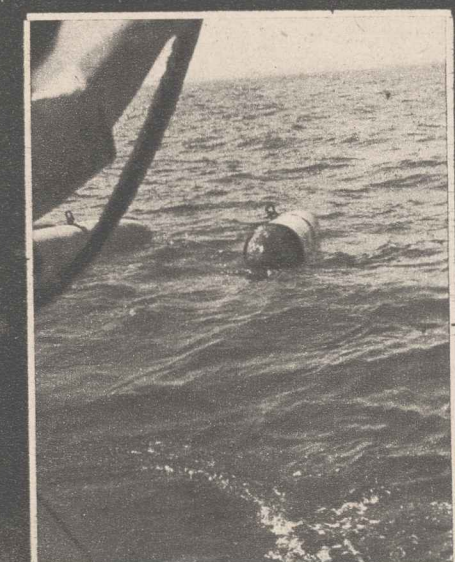
ΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΗΤΑΙ, με την σειράν των, γεμίζουν τά τηλεβόλα των 76. Είναι πιθανόν κάποιο ύποβρύχιον να προσπαθήσει να έπωφεληθι από την συνάντησιν με τά ναρκαλιευτικά, διά να τ' ακολουθήσιν εις τόν άσφαλή δρόμον, που χαράσσουν τά ίδια.

Ο ΑΡΧΙΤΗΛΕΒΟΛΗΤΗΣ, με τό μάτι εις τό τηλεσκόπιον, άνιχνεύει διαρκώς τόν σκοτεινόν ορίζοντα, διά να ειδοποιήσιν τόν κυβερνήτην μόλις διακρίνει τό παραμικρόν. 'Ο Κυβερνήτης έλέγχει επί του χάρτου πορείας αν τά συναντώμενα επί του δρόμου μας πλοία είναι έχθρικά ή φιλικά, και ειδοποιεί άμέσως τά εργαζόμενα ναρκαλιευτικά ως και την βάση, διά να λάβουν τά ένδεκνόμενα εκ των περιστάσεων μέτρα.

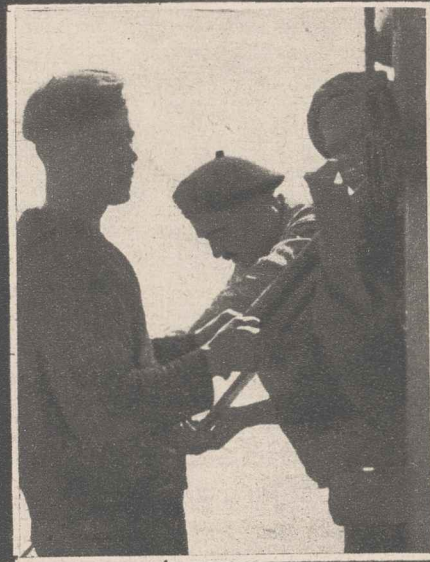
ΑΝΩ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ του κυβερνήτου, παρά τά μυδραλλιοβόλα άγρυπνούν αι σκοπιαί. Τά όπλα είναι έτοιμα διά τό έργον των, άλλοι σκοποί παρακολουθούν τόν ούρανόν διά να προλάβουν ένδεχομένην αεροπορικην έχθρικην επίθεσιν.

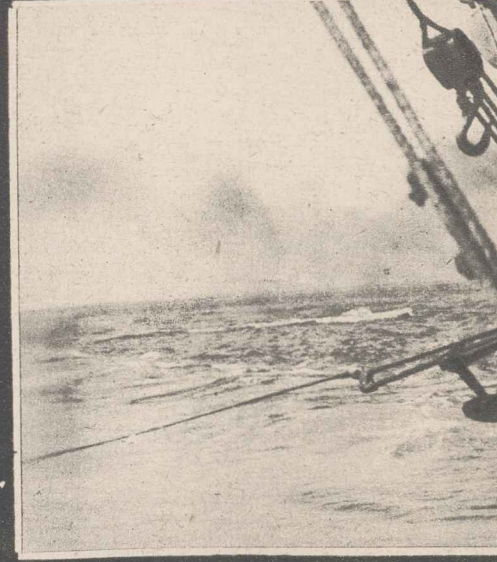
ΙΔΟΥ ΤΑ ΔΥΟ πλέοντα βαρέλια εις την θάλασσαν, που άρχίζουν ν' απομακρύνονται από την πρύμνην, όσον ξετυλίσσεται τό σχοινί. 'Θ' απομακρυνθούν επί της επιφανείας της θαλάσσης έως ότου έξαφανισθούν τελείως.

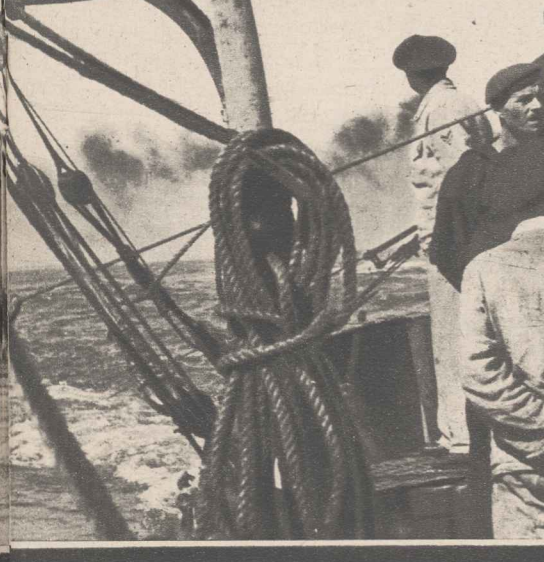
ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ ό λοστρόμος χειρίζεται τά ψαλίδια. Τό δεξιόν είναι κόκκινον, τό άριστερόν είναι χρώματι μένον πράσινον. Τά χρώματα δεικνύουν εις ποίον σχοινίον αντίστοιχόν, και έτσι αποφεύγεται κάθε σύγχυσις.

ΕΙΣ ΕΝΑ νεύμα του λοστρόμου ή τροχαλία σταματά, διά να επιτρέψη εις τούς άνδρας να βιδώσουν τά ψαλίδια εις τό σχοινίον του ψαρεύματος. 'Ο λοστρόμος όταν όλα είναι εν τάξει, δίδει τό σημά «Βίρα».

ΤΟ ΨΑΛΙΔΙ κατεβαίνει εις την θάλασσαν δεμένον εις τό σχοινί του ψαρεύματος. Κάθε σχοινί έχει τρία ή τέσσερα. Τό ψαλίδι είναι ένα είδος αυτομάτου περώνης, που μόλις δεχθι μίαν ώθησιν ανάμεσά του, σφίγγεται πάντοτε

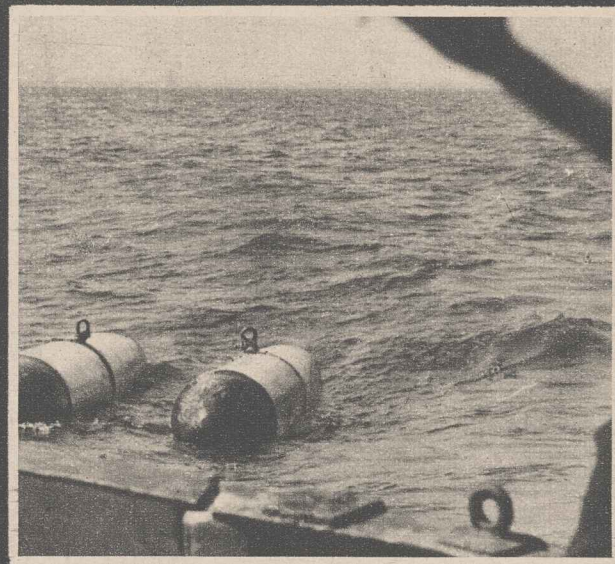
περισσότερον έως ότου κόψη τό ξένον σώμα. Εις την περίπτωσην αυτήν ή νάρκη που είναι άγγυροβολημένη, έλευθερώνεται από την άγκυραν και έξέρχεται εις την επιφάνειαν. Κατόπιν οι έντεταλμένοι φροντίζουν να την συλλέξουν.

Ο ΓΕΡΑΝΟΣ του καταστρώματος έλαβε έντολήν να σταματήσιν. Τά σχοινία τώρα πλέον έβιβαρισθήσαν μέχρι του σημείου της συνενώσεως. Τό πλήρωμα έκτελεί τούς χειρισμούς αυτούς με άκρίβειαν που άπεκτήθη από μακράν πείραν, ακόμη και όταν αλλάσουν αι συνθήκαι της θαλάσσης και παρουσιάζονται έπομένως νέαι καταστάσεις.

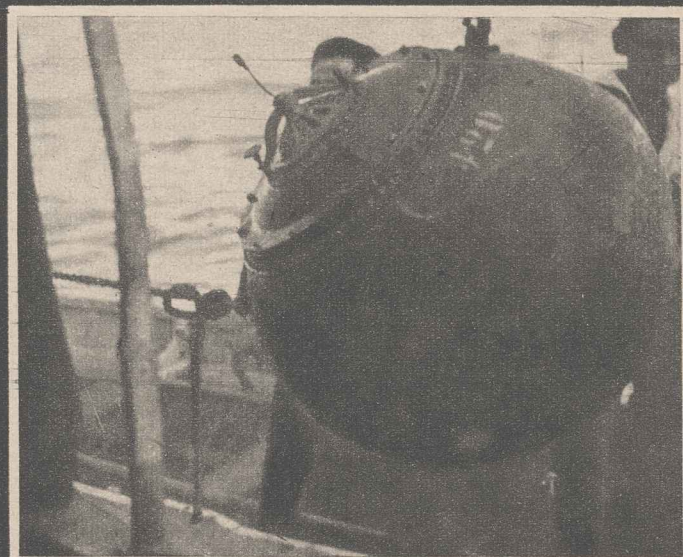
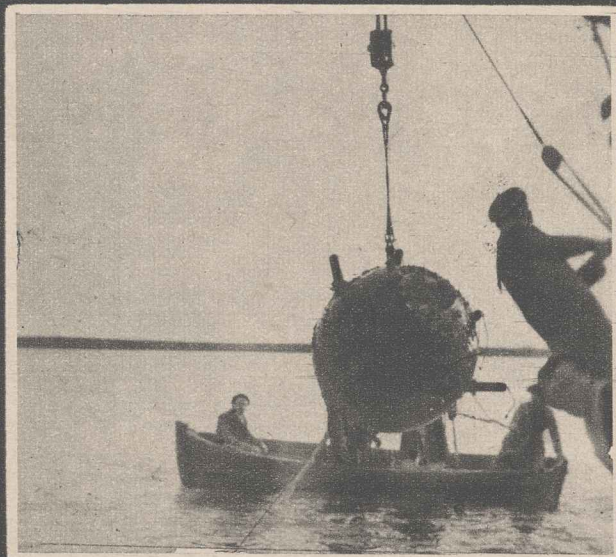
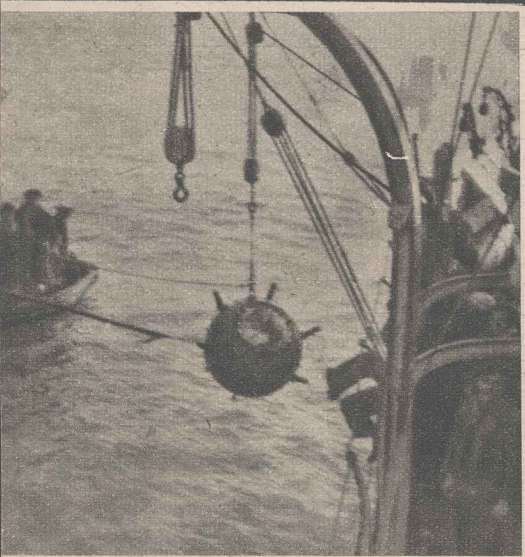
ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙΟΝ προσεδέθη ό ρυθμιστής που έχει ως σκοπόν να τό φέρη εις τό βουλόμενον βάθος, διότι αν έμενε εις την επιφάνειαν τό ψάρευμα των ναρκών θα καθίστατο άδύνατον. Αι νάρκαι είναι άγγυροβολημένα εις ώρισμένον βάθος, και μόνον όταν κοπή ή άγκυρα που τας συγκράτει, επιπλέουν.

ΑΦΟΥ ΣΤΕΡΕΩΘΗ ό ρυθμιστής εις τό σχοινί, ρίπτεται εις την θάλασαν. 'Η εργασία αυτή είναι πολύ δύσκολος έπειδή είναι βαρύς και χρειάζεται δεξιότης. Από τό κατάστρωμα παρακολουθείται τό κατέβασμα τής σαβούρας, πού πρέπει νά κατεβή με προσοχήν υπό την επίφάνειαν, άνευ δονήσεων.

ΕΔΟΘΗ ΔΙΑΤΑΓΗ και έσταμάτησαν τό σχοινί. 'Ε- πὶ πολλά χιλιόμετρα τώρα, κατά μήκος και κατά πλάτος, τό ναρκαλιευτικόν θά προχωρήσῃ, με ταχύ- τητα μειωμένην κατά τό ήμισυ, διά νά εκτελέσῃ την εργασίαν του ναρκαλιείας, έως δτου ό άρχηγός του στολίσκου διατάξῃ νά επιστρέψουν εις την βάση.

ΕΝΑΣ ΔΟΝΙΣΜΟΣ ειδοποίησε ότι τό σχοινί συνήντησε ένα εμπόδιον. Τότε οι άνδρες σπεύ- δουν νά ιδούν αν συμβαίνει κάτι, κατά μήκος του σχοινοῦ. Πράγματι μία νάρκη ήλθεν εις εις την επιφάνειαν, και άμέσως, έρριψαν λέμ- βον εις την θάλασσαν, διά νά την συλλέξουν.

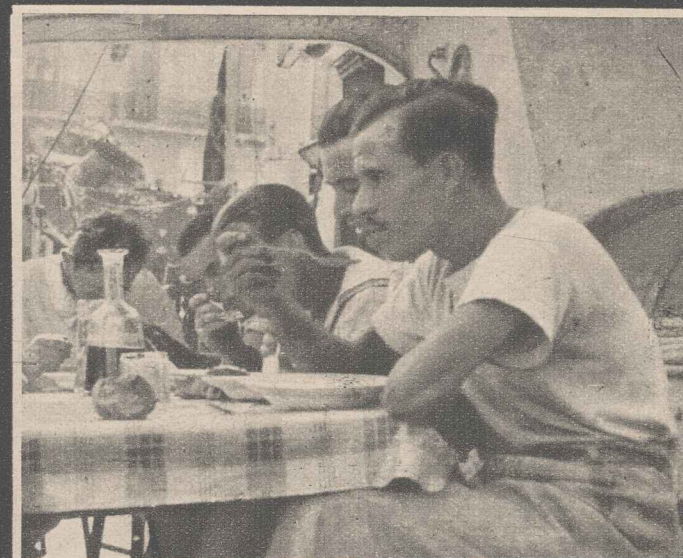
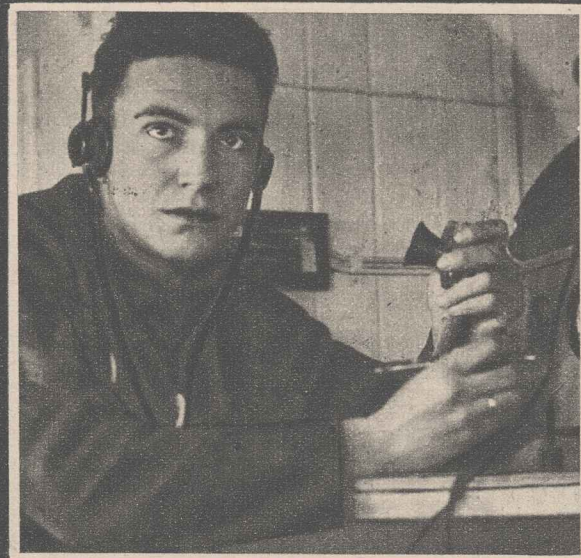
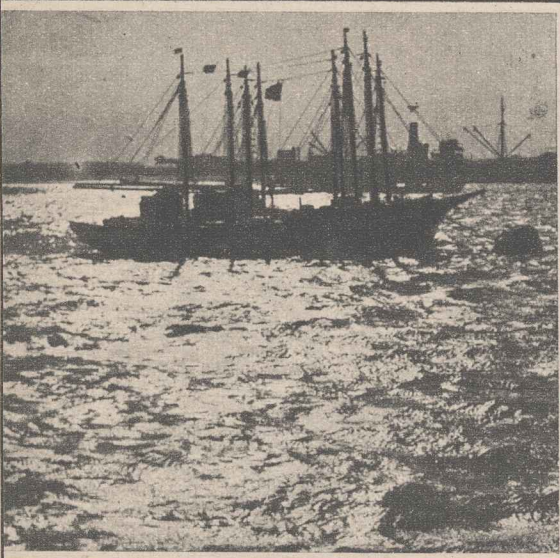

Η ΝΑΡΚΗ αναβιβάζεται μετά μεγάλης προσοχής επί του καταστρώματος. Αυ- τή είναι αι εύτυχεις στιγμαί διά τά πληρώματα των ναρκαλιευτικόν, όταν είναι δυνατόν νά επιστρέψουν εις την βάση των με μίαν άλιευθείσαν νάρκην.

ΣΙΓΑ Η ΝΑΡΚΗ, πού έχει βάρος 200 κιλών, ά- νυψώνεται. 'Ενας ναύτης σκύπτει από τό σκάφος διά νά παρακολουθήσῃ την εργασίαν και νά ά- ποφευχῇ λανθασμένους χειρισμούς πού μπορεί νά τελειώσῃ με καταστροφήν. Και αυτά τά θωρακι- σμένα δυνατόν νά βλαβούν από την έκρηξιν.

ΑΠΟ ΜΑΚΡΑΝ ή νάρκη έφαινετο μικρά, οὔτε έφαντάζον- το ότι θά έξύγιζε διακόσια κιλά. Οι τορπιλληταί πού ει- ναι ειδικοί, θά μελετήσουν τόν τύπον τής νάρκης αυτής. 'Αν τόν γνωρίζουν θά την άχρηστεύσουν άμέσως. 'Αν τό μηχανήμα είναι άγνώστου δι- ατύπου, θά τό μεταφέ- ρουν εις την βάση διά ν' άχρηστευθῇ εκεί από τους ειδικούς,

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ φώτα τής ημέρας τά βενζινόπλοια επιστρέφουν εις την βάση των και μένουν εις τόν προλιμένα μέχρις ότου ή διοίκησης τής βάσεως επιτρέψῃ την είσοδόν των, μέχρι τής επομένης, διότι δέν επιτρέπεται ή είσοδος κατά την νύκτα.

ΚΑΙ ΤΑ ΝΑΡΚΑΛΙΕΥΤΙΚΑ επίσης αφού έκτε- λέσουν την εργασίαν των, επιστρέφουν εις τόν λι- μένα με τό βαρύ φορτίον των ναρκών των, με τας πρώτας σκιάς τής έσπέρας. 'Ο ραδιοηλεγραφη- τής δίδει τά τελευταία σήματα επί τής θέσεως του πλοίου, και ζητεί νά ώρίσουν την θέσην του.

ΜΟΛΙΣ φθάσουν εις τόν λιμένα, πριν ακόμη λάβουν την άδειαν έξόδου των οι άνδρες αιτίζονται, επί τραπέζης την όποιαν οι ίδιοι έτοίμασαν με μεγάλην προσοχήν, διά ν' άποζημιωθούν από τόν κάματον τής ημέρας. Τό συστ- ιον είναι άφθονον και γευστικόν, και σερβίρεται με άνε- σιν, και δέν στερείται και κάποιας σχετικής κομψότητος.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΥΛΙΓΜΕΝΕΣ ΜΕΣ ΣΕ ΒΑΡΕΙΑ ΜΑΥΡΑ ΣΑΛΙΑ, ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΟΣΤΟΥΝΗ, ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΚΤΥΠΗΤΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΘΑΜΒΩΤΙΚΑ ΑΣΠΡΑ.

ΜΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΠΙΟ ΑΣΠΡΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Μεταξύ των τόσων και τόσων άσπρων πόλεων και χωριών, πού στολίζουν τ' άκρογιαλία τής Μεσογείου, τό 'Οστόυ- νη, μία μικρή πόλις τής Πύβλιας, κατάντικρυ στο 'Αδρια- τικό πέλαγος, είναι απ' τής πιο άσπρες. Είναι μία πόλις κτισμένη πανοραμτικά, κάθε σπίτι είναι μία έξέδρα, κάθε έστιατόριο μία μελλαβλίστα. Σ' έ κάθε παράθυρο είναι κ' ένας ποιητής, πού καμαρώνει τόν κάμπο ποδναι από κάτω, τά ελαιόδενδρα, πού αλλάζουν χρώμα σε κάθε άέρα. Στην κάθε ταράτσα, τό δειλινό, βγαίνει κάποια κοπέλλα, πού καμαρώνει μ' όνειροπολία τη θάλασσα. Τό 'Οστόύνη είναι καμωμένο από σπάνια κάτασπρα, κτισμένα τό ένα πάνω απ' τ' άλλο, από κάποιο ζηλωτή για τις δημιουργες τοπο- θεσίες, από κάποιο μανιακό για τόν καθαρό άέρα.

'Όλα τά σπίτια στο 'Οστόύνη είναι άσπρα, άσβεστωμένα, είναι τόσο άσπρα πού κάμουν κακό σ'α μάτια, οι τοίχοι είναι άγνοί, τά παράθυρα, οι πόρτες οι σκάλες, όλα είναι άπίστευτα άσπρα, ακόμη και οι δρόμοι, ή σκόνη είναι από γύψο ίσως και τά δένδρα και ό άέρας. Τά σπίτια είναι χαμηλά, με στέγες ίσιες, σαν νά λείπη απ' όλα τό άπάνω πάτωμα, σαν νά πέρασε απ' όλα ένας διακριτικός, σεισμός, πού άγγιξε μονάχα τά πάνω πάτωμα.

'Ηλιόλουστοι είναι οι δρόμοι, με μία όμοιομορφη άσπρά- δα και μες σ' αυτή την άσπράδα συγγέονται τά τριγύρω, τά δρομάκια, οι σκάλες, οι μικρές άνηφοριές, τά μπαλκο- νάκια και παντού, σ' όλα τά δρομάκια, σ' όλες τις γωνιές, στά περάσματα, ένας ήλιος κάτασπρος κ'έκτυφλωτικός.

'Όλα έδω είναι άσπρα μέχρι άπελπισίας, εκτός από τής γυναίκες ποδναι, παράδοξο, μαύρες. Γυρίζουν τ' άπόγευμα μες στη τροπική σχεδόν ζέστη, μες στη θάλασσα αυτή τής άσπράδας, κατάμαυρες, με μαύρα μάλλινα σάλια, πού σκε- πάζουν τό κεφάλι τους και πέφτουν στους ώμους τους, με τά χέρια χωμένα μες στη μαύρη μπροσάδα τους, με τά μαλιά μαύρα και με μαύρα μάτια, πού μόλις διακρίνονται, πάνω στο πρόσωπο τους, τυλιγμένο σε μία πτυχή του σα- λιοῦ, πού τής κάμνει νά μοιάζουν σαν καλογρηές.

Είναι απ' τά λίγα μέρη του κόσμου όπου υπάρχει τόσο άσπρο μαζεμένο κι' όπου δέν είδα κανένα λουλούδι. Δέν υπάρχει οὔτ' ένα παράθυρο στολισμένο με γλάστρες, όπως δέν υπάρχουν ούτε χροματιστές κουρτίνες, δέν υπάρχει ούτε μία αυλή με πετονιές, και σκέπτεται άθελα του κανείς δροσιαστικά ποτά, έλαφρά ρούχα και φουτουριστικά κάδρα, μόνο και μόνο για νά δι κάποιου χρώμα.

ETTORE DELLA GIOVANNA

ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ μοιάζουν μεταξύ τους. 'Ανηφοριές και κατηφοριές, δρομάκια, περά- σματα, όλα είναι κάτασπρα στη πόλη αυτή πού μοιάζει σαν νά την έκτισε κάποιος μανιώ- δης για τά τροπικά τοπεία, και για τις άφύσικες περιπέτειες. Λείπουν όμως τά χρώματα.

ΔΡΟΜΟΙ, ΣΠΙΤΙΑ, ΣΚΑΛΕΣ, ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΑΣΠΡΑ. Σ'ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ΝΑ ΒΗΚΕ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΣΒΕΣΤΗ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟ ΧΡΩΜΑ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΠΡΟ.

ΤΟ ΟΣΤΟΥΝΗ είναι κατ' ἐξοχήν πανοραμική πόλις, κ' είναι κτισμένη σὲ ὄψωμα, στὶς ἀκτές τοῦ Ἀδριατικοῦ. Κάτω εἶναι ὁ κάμπος, καλλιεργημένος με ἐλαιόδενδρα κ' ἔπειτα ἡ θάλασσα. Ἀπὸ τὰ παραθυράκια, τῆς ἑκατοντάδες, χιλιάδες παραθυράκια τῶν σπιτιῶν, τῶν χαμένων στὸν ἐκθαμβωτικὸ ἥλιο, ξεπροβάλλουν, τὸ βραδυνὸ, οἱ κοπέλλες, ποὺ ὅλη τὴ μέρα ξεμειναν κλεισμένες. Κ' ἴσως νὰ σκέπτονται αὐλὲς με λουλούδια, με πολλὰ χρώματα.

ΠΤΗΣΙΣ ΜΕ ΙΣΤΙΟΝ ΓΑΛΟΥΧΙΑ ΠΙΛΟΤΩΝ

Τὸ θάρρος ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τοὺς νέους: πράγματι μόνον αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ, ὅπως καὶ οἱ γηραιότεροι ποὺ κατ' ὀρθὴν νὰ διατηρήσουν νέον τὸ πνεῦμα των, νὰ ρισκινδυνεύσουν. Αὐτὸ ἐξηγεῖ διατὶ οἱ ἱταλόπαιδες ἐλκύονται ἀπὸ τὴν πτήσιν καὶ μόλις ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενην ἡλικίαν, τρέχουν νὰ ἐνισχύσουν τὰς τάξεις τῆς θαυμασίας ἱταλικῆς ἀεροπορίας.

Ἡ Ἰταλία ὑπερτερεῖ τὰ ἄλλα ἔθνη εἰς τὸ πεδῖον αὐτό, προέρχεται δὲ τοῦτο ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ σχετικὴ προπαγάνδα, γίνεται πρὸ παντός, μεταξὺ τῶν νεαρῶν καὶ τῶν παιδιῶν. Οἱ διαγωνισμοὶ διὰ πτήσεις, αἱ σχολαὶ πτήσεων με ἱστία, σφυρηλατοῦν τὴν νεολαίαν, καὶ τὴν κάμνουν ν' ἀποκτᾷ ζῆλον διὰ τὴν ἀεροπορίαν, καὶ τὴν ἐτοιμάζουν νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν της, ἐν καιρῷ εἰρήνης ἢ ἐν καιρῷ πολέμου, χωρὶς ἀβεβαιότητας καὶ δισταγμοῦς. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν τεχνικῶν γνώσεων, εἶναι παράλληλος πρὸς τὴν συνήθειαν τῆς πτήσεως. Οὕτως ὥστε παρασκευάζονται ταυτοχρόνως, τόσοι οἱ πιλότοι ὅσον καὶ οἱ μηχανικοί. Μέγα μέρος τῶν ἀεροπόρων τῶν δρώντων εἰς ὅλα τὰ μέτωπα τοῦ πολέμου, προέρχονται ἀπὸ τὴν σχολὴν πτήσεως με ἱστίον. Ἦρχισαν νεώτατοι νὰ αἰσθάνονται μόνοι, ἐλεύθεροι εἰς τὸν ἀέρα, ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν πτερῶν ἐνδὸς αὐτοκινουμένου, πετώντες ἀνευ κινητήρος, οὕτως ὥστε δταν ἤρχισαν νὰ μανθάνουν νὰ ὀδηγοῦν ἀεροπλάνα με κινητήρα, ἡ πτήσις, δὲν ἦτο δι' αὐτοὺς, κάτι τι τὸ ἀγνωστον ἀλλὰ ἓνα πάθος. Εἶχον ἤδη μίαν ποσότητα προσωπικῆς πείρας, καὶ τεχνικῶν γνώσεων, ποὺ τοὺς καθίστα ἱκανοὺς ν' ἀναλάβουν τὸν νέον ρόλον τῶν πολεμιστῶν τοῦ ἀέρος.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας αὐξάνονται αἱ σχολαὶ πτήσεως με ἱστίον καὶ ἐνθαρρύνονται με κάθε τρόπον οἱ νέοι νὰ κατασκευάζουν νέους τύπους πτητικῶν.

Ἀρχίζουν παίζοντες, ὁ πρῶτος τύπος ὁμοιάζει περισσότερο με χαρταετὸν, παρὰ με ἀεροπλάνον. Ἐπειτα ὅμως γίνονται τόσοι μανιόδεες, ὥστε ἀφιερώνουν ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ τὸ παιχνίδι, αὐτομάτως γίνεται σοβαρὰ ἐργασία. Πρέπει νὰ παρευρεθῇτε εἰς κάποιον πείραμα διὰ νὰ ἀντιληφθῇτε τὴν πᾶθος ἐμπυχύνει τοὺς νεαροὺς κατασκευαστὰς ἀεροπλάνων ἀνευ κινητήρα. Εἶδομεν δείγματα ποὺ ἦσαν πραγματικὰ κομψοτεχνήματα τεχνικῆς, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ οἱ κατασκευασταὶ ἀληθινῶν ἀεροπλάνων ἐθαύμασαν.

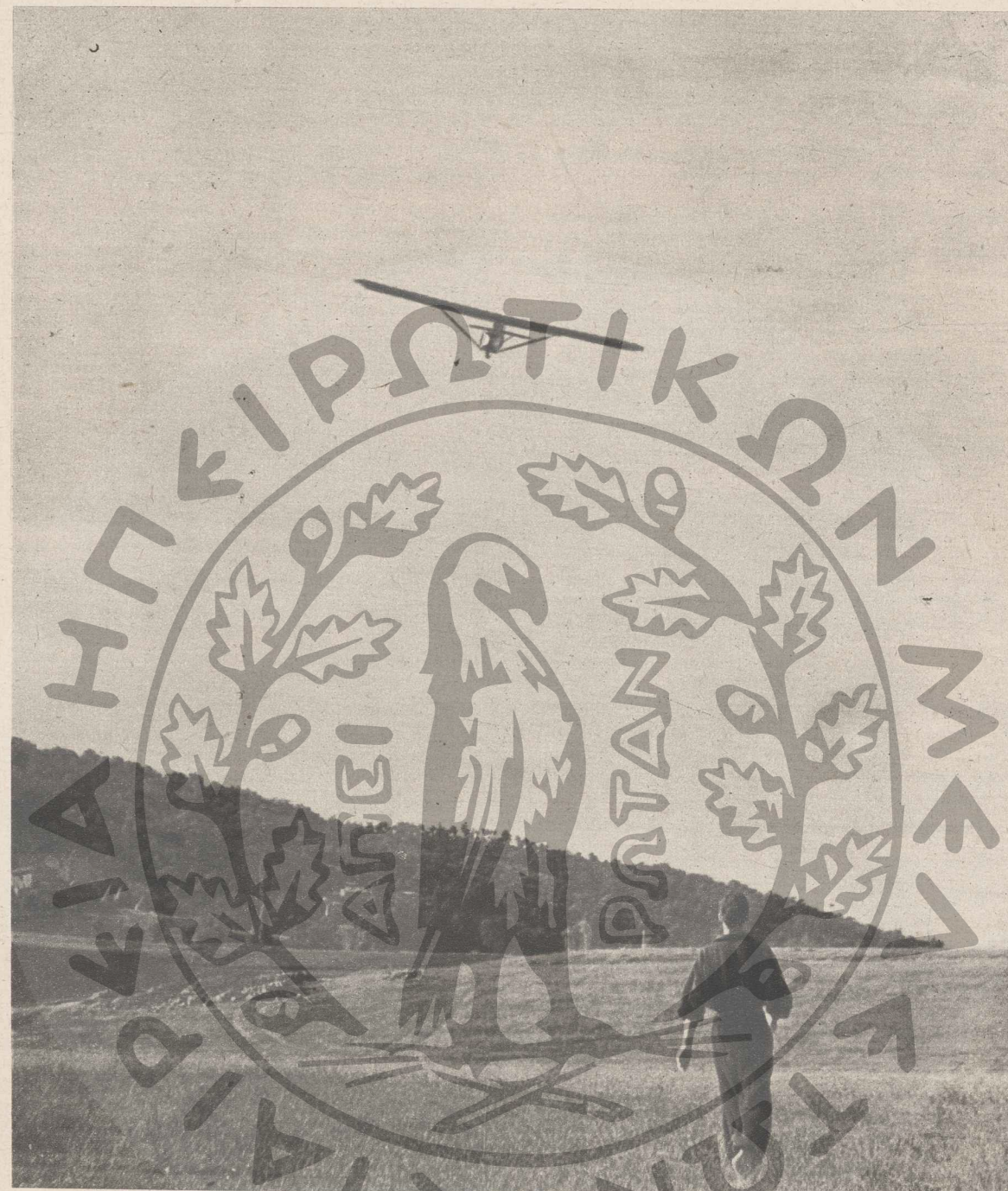
Ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κατασκευασθοῦν τύποι πετώντων, μέχρι τῆς ἐπιθυμίας νὰ πετάξουν, τὸ βῆμα εἶναι βραχὺ καὶ ἐνστικτώδες. Αἱ σχολαὶ τῶν πτήσεων με ἱστίον, βρῖθουν ἀπὸ νέους ἐγγεγραμμένους με τὴν ζωρὰν ἐπιθυμίαν νὰ πετάξουν. Ἀρχίζουν με βραχυτάτας πτήσεις, μᾶλλον πηδήματα παρὰ πτήσεις, ἐφ' ἐνὸς ἀεροπλάνου ἀνευ κινητήρος συρομένου με σχοινί με ἐλατήρια. Εἴκοσι, πενήντα, ἑκατὸ μέτρα. Μετὰ τὸ πρῶτο πείραμα, οἱ ἱκανώτεροι ποὺ ἔδειξαν ἀσφαλῆ προσόντα, περνοῦν εἰς τὴν πραγματικὴν πτήσιν με ἱστίον. Τὸ ἀνευ κινητήρος ἀεροπλάνον των, σύρεται εἰς τὰ ὕψη ἀπὸ ἓνα ἀεροπλάνον με κινητήρα. Ὅταν ὁ μαθητὴς κρίνει ὅτι ἔφθασε εἰς ἀρκετὸν ὕψος, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ τ' ἀνιψωτικὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος, λύνεται ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον καὶ ἀρχίζει μόνος τὴν πτήσιν του. Ἐπαφίεται, μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν του, διότι σχεδὸν ὅλα τὰ ἀνευ κινητήρος ἀεροπλάνα εἶναι μιάς θέσεως, καὶ κάμνει χειρισμοὺς διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ διανύσῃ τὴν μεγαλύτεραν δυνατὴν ἀπόστασιν ἢ νὰ παραμείνῃ εἰς τὸν ἀέρα ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο. Ὁ κάθε μαθητὴς μανθάνει πολὺ γρήγορα νὰ διακρίνῃ τοὺς διαφόρους τύπους ρευμάτων τοῦ ἀέρος καὶ νὰ ἐπωφελεῖται ἐκείνων ποὺ δύνανται νὰ τοῦ χρησιμεύσουν καὶ ν' ἀποφύγῃ τὰ βλαβερὰ.

Νεανίαι δεκαεξ ἑτῶν ἐκτελοῦν πρῶτης τάξεως πτήσεις, ἀποκτοῦν πείραν πιλότων, ἀναπτύσσοντες εἰς τὸ ὕψιστον τὴν ἀπόδοσίν των, τὰς φυσικὰς των ἱκανότητας, οὕτως ὥστε μόλις φθάσουν εἰς τὴν ἀπαιτούμενην ἡλικίαν κατατάσσονται εἰς τὴν ἀεροπορίαν, γίνονται πιλότοι μ' εὐκολίαν, τὴν ὁποῖαν διαφοροτρόπως δὲν θὰ εἶχον.

Ἐκαστον ἔτος, νέοι νεοσύλλεκτοι, κατατάσσονται εἰς τὴν ἀεροπορίαν προερχόμενοι ἀπὸ τὰς σχολὰς πτήσεως με ἱστίον. Ἐκαστον ἔτος παιδιά, κατασκευασταὶ πτητικῶν τύπων, κατατάσσονται εἰς τὴν σχολὴν πτήσεως με ἱστίον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δημιουργεῖται μία ἀνεξάντλητος ἐφεδρεία, ποὺ δίδει εἰς τὸ ἔθνος τὴν βεβαιότητα τῆς σταθερᾶς ἀναπτύξεως τῆς ἀεροπορίας του.

ΠΡΩΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ: ἀεροπλάνον ἀνευ κινητήρος, δεμένον εἰς χονδρὸν σχοινίον, τὸ ὁποῖον θὰ τὸ σύρῃ καὶ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν πρῶτην κίνησιν. Ἐλευθερούμενον θὰ ὑψωθῇ ἐλαφρὸν εἰς τὸ κενόν.

ΤΟ ΕΛΑΣΤΙΚΟΝ ΣΧΟΙΝΙΟΝ ἔδωκε τὴν κίνησιν εἰς τὸ ἀνευ κινητήρος ἀεροπλάνον. Εἴκοσι, πενήντα, ἑκατὸν μέτρα δύνανται νὰ διανυθοῦν. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δεξιότητα καὶ τόλμην τοῦ μαθητοῦ.

Ο ΤΥΠΟΣ ΑΥΤΟΣ σχεδιασθείς και κατασκευασθείς από ένα νέον μαθητήν τῆς σχολῆς, ἔλαβε τὸ ἑπάλθον. Ὁ ἐφευρέτης ἐξηγεῖ τὰς λεπτομερείας.

ΤΟ ΑΝΕΥ ΚΙΝΗΤΗΡΟΣ ἀεροπλάνον, συρόμενον ἀπὸ αὐτοκίνητον, ἔφθασε εἰς τὸ ἀεροδρόμιον. Οἱ μαθηταὶ ἀρχίζουν τὰς ἐτοιμασίας διὰ τὴν πτήσιν.

ΤΟ ΕΛΑΣΤΙΚΟΝ ΣΧΟΙΝΙΟΝ εἶναι τεταμένον, ὥπως τὰ νεύρα τοῦ νέου, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς πρώτης πτήσεως. Ἡ συγκίνησις εἶναι μεγάλη.

ΤΟ ΑΝΕΥ ΚΙΝΗΤΗΡΟΣ ἀεροπλάνον, ὀδηγούμενον μετέωρον εἰσῆλθεν εἰς εὐνοϊκὸν ρεῦμα, πού τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διανύσῃ ἀρκετὴν ἀπόστασιν.

Οἱ ΜΑΘΗΤΑΙ μετὰ γυμνὸν τὸν κορμὸν, παρευλάνουν, προηγουμένης τῆς μουσικῆς, διὰ νὰ μεταβοῦν νὰ κάμουν τὰς καθημερινὰς τῶν ἀσκήσεις.

ΝΕΑΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΣ ὠραιότατου τύπου, ἐξηγεῖ εἰς τοὺς συντροφούς του τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀνευ κινήτηρος ἀεροπλάνου τοῦ.

ΟΜΙΛΟΣ ΜΑΘΗΤΩΝ τῆς σχολῆς πτήσεως μετὰ ἱστίον, φωτογραφούμενος ἐπὶ τοῦ πεδίου, παρὰ τὸ πλεονεξὸν τῶν ἀνευ κινήτηρος ἀεροπλάνων τῶν.

Εἰς ἑκ τῶν ΝΕΩΝ μόλις ἀνυψώθη καὶ οἱ σύντροφοι τοῦ τὸν παρακολουθοῦν, κρίνοντας τὰς προόδους, τὴν τέχνην καὶ τὸ θάρρος τοῦ.

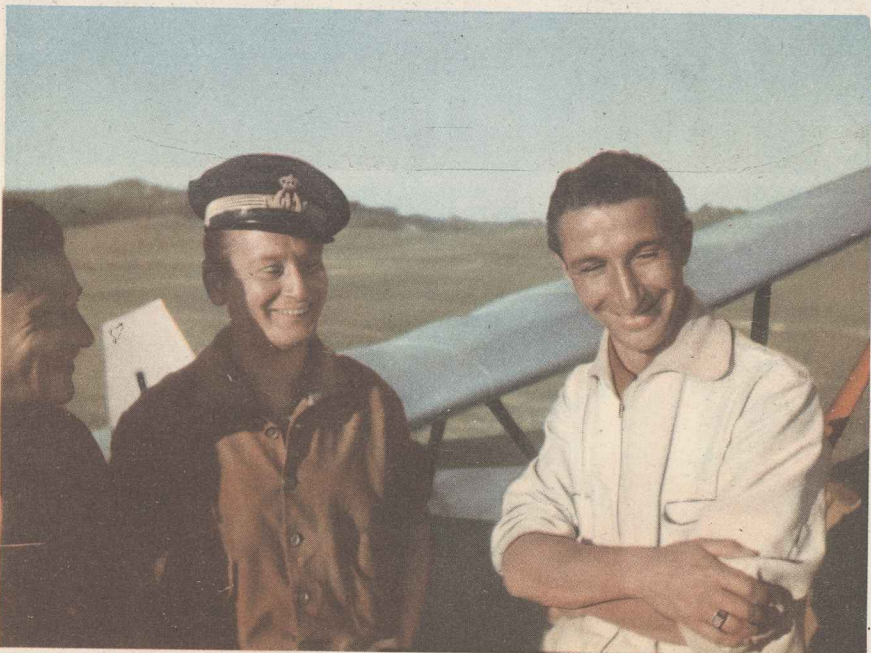
ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ. Οἱ νεαροὶ μαθηταὶ μαθαίνουν τὸν ὀπτικὸν τηλεγράφων χρησιμοποιούμενον εἰς τὰ ἀεροδρόμια καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ σκάφη.

ΛΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΩΝ εις την σχολήν, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἐκσφενδονήσεως, φωτογραφούμενος πλησίον ἑνὸς ἀεροπλάνου ἄνευ κινητήρος.

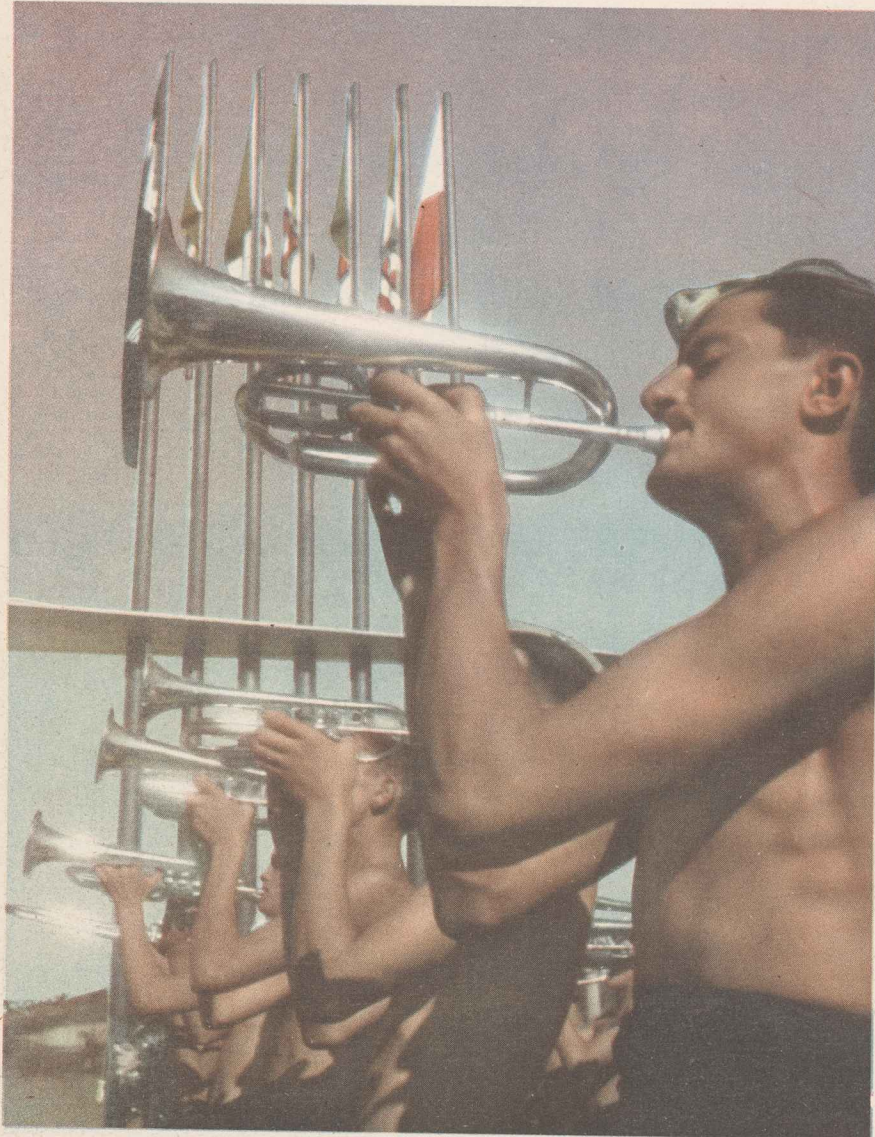
ΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ πιλότων τῆς σχολῆς, χαιρετῶμενος ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, λαμβάνει ὁδηγίαν πρὶν ἀνυψωθῆ, διὰ τὴν πρώτην πτήσιν.

ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ τοῦ νεαροῦ πιλότου, ποὺ μόλις προσγειώθη, ἀφοῦ ἐξετέλεσε μίαν ἐπιτυχή πτήσιν, πολὺ πέραν τοῦ πεδίου.

Η ΝΕΟΤΗΣ τῶν νεαρῶν μαθητῶν, ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς, καὶ ὅλοι οἱ νέοι ἐπιδίδονται εἰς τὰς, παιδιὰς τῶν συνομηλίκων τῶν.

ΑΙ ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ τῆς σχολῆς, σημαίνουν κατὰ τὴν ὕψωσιν τῆς σημαίας. Εἶναι ἐπίσημος στιγμή καὶ οἱ μαθηταὶ συναισθάνονται τὴν σημασίαν τῆς.

Ὑπάρχει ἡ «τελέγκα», τὸ μικρὸ ἀμαξάκι τῆς ρωσικῆς στέππας, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν δρόμοι. Ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ εἶναι ὁ μόνος ἀσφαλὴς δρόμος, τὸ μόνον στήριγμα ἐπὶ τῶν λασπωδῶν τελεμάτων. Πρὶν ὅμως φθάσουν εἰς τὴν γραμμὴν, πρέπει νὰ βοηθήσουν τὸ ἄλογο νὰ περάσῃ τὸν βόρβορον ὑπὸ τὴν βροχήν.

ΚΑΤΑ ΜΗΚΟΣ ΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Ντόννετς εἶναι μία περιοχή με πολλὰς σιδηρογραμμικὰς γραμμάς. Εἶναι γραμμαὶ με ὄψιν μελαγχολικὴν: ἄθλιοι πρασινοποὶ σταθμοί, ρυπαρὰ καὶ ἀδύνατα πανοράματα. Εἶναι σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ, ποὺ τρέχουν ἐπὶ τῆς ἰσίας πλάκας τῆς στέππας με φαρδὸ ἀνοιγμα γραμμῶν, τὸ πῶς φαδὺ ἐξ' ὅλων τῶν συδηρογραμμῶν τοῦ κόσμου. Διασχίζουν τὴν πεδιάδα ἀπὸ ἀντίθετα μέρη, καὶ κατὰ περίεργον τρόπον.

Ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον τὰς βλέπεις νὰ σχεδιάζουν ἀνάμεσα εἰς τὴν χλόην καὶ ἐπὶ τῆς χιόνος τεράστια Χ. Υ. Ζ. κάποτε δὲ καὶ κοινὰ φωνήεντα ὅπως Α. υ. ε. Ὅσον ὀλίγοι εἶναι οἱ ἀμαξιοὶ δρόμοι, τόσοι πολλοὶ εἶναι αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ. Ποιὸς τοιμὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ φθινόπωρον ἢ τὸν χειμῶνα ἢ τὴν ἀνοιξίαν, τὴν θάλασσαν τῆς λάσπης τῶν δρόμων ἢ τὰς ἀνακατωμένας πέτρας τοῦ παγωμένου βορβόρου; Μόνον τὰ τραῖνα ταξιδεύουν εἰς τὴν καταραμένην στέππαν.

Μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ πολέμου τὰ τραῖνα δὲν ἐφάνησαν πλέον. Τὰ περισσότερα ὀπισθοχώρησαν καὶ ἔδραπέτευσαν ὀλοταχῶς πρὸς τὸν Βόλγαν.

Ἐνα μικρὸ μέρος ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ τῶν ἐκ γρανίτου ὑποστρωμάτων τῶν γραμμῶν. Αἱ σιδηρογραμμαὶ ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ σκωρίαν, ἀνάμεσα εἰς τὰς τραβέρσας ἤρχισαν νὰ φυτρῶνουν χοντρά ἀγρόχορτα καὶ με τὰς πρώτας βροχὰς καὶ μερικά μανιτάρια. Εἰς τὰ νῦτα τῶν ὀπισθοχωρούντων μπολσεβίκων, τρομακτι-

καὶ ἐκρήξεις, ἀνετίνασαν εἰς πολλὰ σημεῖα τὰς γραμμάς. Ἐπρόκειτο περὶ ἐκρηκτικῶν ὕλων, ποὺ κατεσπάρθησαν ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους κάτω ἀπὸ τὰς γεφύρας, κάτω ἀπὸ τὰς τραβέρσας, κάτω ἀπὸ τὰ κλειδιά εἰς τρόπον ὥστε παρεμόρφωσαν τὸν σκελετὸν τῶν σιδηρογραμμῶν. Καὶ ὅμως ὁ πόλεμος ἔφερε ἕκτακτον κίνησιν, κατὰ μῆκος τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Ντόννετς, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιπατήσῃ κανεὶς ἄλλου.

Κατὰ μῆκος τῶν γραμμῶν, οἱ σύκρανοὶ πρόσφυγες, οἱ πολῖται με λυπημένα πρόσωπα, ἐπερπατοῦσαν σκυμμένοι κάτω ἀπὸ ἄθλια φορτωμένα τῆς περιστάσεως. Ἐφῆραν γυλιούς, σάκκους, κοφίνια, δέματα, κι-

βώτια κάποτε ἕνα τραπέζι, τὸν σκελετὸν ἑνὸς κρεβατιοῦ, μίαν καρέκλαν. Καὶ τὰ ρούχα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἦσαν ράκη καὶ τὰ ὑποδήματα τῶν κατασχιόμενα. Μακραὶ σειραὶ μυρμηκῶν, ποὺ βγήκαν ἀπὸ τὰς καταστραφείσας φωλέας τῶν, ἐπερπατοῦσαν κοντὰ στὰς γραμμάς, ἑκατό, τριακόσιοι, τρεῖς χιλιάδες, γέροι, γρηές, παιδιὰ, νεαροὶ, μία παρελασίς ἀθλίων ποδιῶν, δλόκληρες συνοικίαι καὶ δλόκληρα χωριά καὶ ἰσως καὶ δλόκληρες ἐπαρχίαι, κατέτρωγαν τὰ δάκρυα τῶν ποδιῶν τῶν ἐπὶ τῶν θραυσμάτων τῶν σιδηρογραμμῶν. Συνοικίαι, χωριά, ἐπαρχίαι εἶχαν καταστροφὴ ἀπὸ τὰ κανόνια καὶ τὸν ἐναέριον βομβαρδισμόν καὶ τώρα οἱ κάτοικοι ἀποδημοῦσαν διὰ νὰ εὑρουν

Οἱ ἀντὶνκεῖς αὐτοὶ χῆρικοὶ διεσώσαν ἀπὸ τοῦς βομβαρδισμοῦς καὶ τὴν καταστροφὴν καὶ μεταναστεύουν πρὸς τὸ ἀγνώστον εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς καὶ κατοικίας.

Αφού εγκατέλειψαν την καταστραφείσα οικίαν και συνέλεξαν και εφόρτωσαν τα πλέον χρήσιμα σκεύη, απεύδουν να φθάσουν εις τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς.

Οι περιπλανώμενοι σταματούν μίαν στιγμήν, επί των ερείπων τῆς ἀντιναχθείσης αὐτῆς γεφύρας. Ἡ μεγάλη ἀθλιότης τῶν ρακῶν ταυριάζει μετὶ τοῦ σύμφηγμα τῶν συντριμμάτων.

νέαν κατοικίαν καὶ νέον ψωμί, ἀποδημοῦσαν μετὰ τὰ πρόσωπα συνεσπασμένα, σκυμμένοι κάτω ἀπὸ τὰ πιδόθλια φορτία, κατὰ μῆκος τῶν σιδηρογραμμῶν.

Ἦσαν οἱ προσκυνηταὶ τοῦ πολέμου οἱ περιπλανώμενοι τῆς καταστροφῆς. Κάθε τῶσον ἕνας ἀπ' αὐτοῦς — γέρος, παιδί, ἡ νέα — πατοῦσε πάνω σὲ κάποια μίνα καὶ πηδοῦσε στὸν ἀέρα, διότι οἱ μπουλαβίκοι εἶχαν βάλῃ μίνας παντοῦ. Οἱ σύντροφοὶ τῶν ἑπειτα, ἐμάζευαν τὰ λείψανα, τὰ τεμάχια ποῦ ἔμειναν καὶ τὰ ἔβαζαν, μαζί μετὰ τὰ φορτία τῶν. καὶ τὰ μετέφεραν εἰς τὸ πλησιέστερον νεκροταφεῖον. Ἀτελείωται σειραὶ περιπλανωμένων τῆς καταστροφῆς ἐπερπατοῦσαν κατὰ μῆκος τῶν σιδηρογραμμῶν. Μερικοὶ ἐμασοῦσαν στάχεις ξηροῦ ἀραβόσιτου, ἄλλοι κανένα ξηρὸ κομμάτι ψωμιοῦ, οἱ νέοι ἐκάπνιζαν ξηρὰ φύλλα κρεμμυδιῶν, τυλιγμένα σὲ χαρτὶ ἐφημερίδος. Τὴν νύκτα ἐκοιμῶντο ἀνάμεσα εἰς τὰς

σιδηρογραμμάς κάτω ἀπὸ τὴν βροχήν, ὡς μεθυσμένοι ἀπὸ οἰνόπνευμα, (πρόσωπα τρομερὰ ὅπως ἐκεῖνα ποῦ περιέγραψεν ὁ Τολστόϊ, ὁ Ντοστογιέβσκυ καὶ ὁ Γκόγκολ).

Μόνον ὁ θεὸς ἤξευρε ποῦ ἐπήγαιναν, κατὰ μῆκος τῶν κατεστραμμένων σιδηροδραμῶν, ποῦ ἐπήγαιναν μετὰ τὰ φορτία αὐτὰ μετὰ τὰ ἥρεμα γλυκά καὶ δακρυσμένα μάτια τῶν, τὰ πέτσινα ὑποδήματα, οἱ γέροι μετὰ τὰς μακρυὰς γενειάδας. Ἐπερπατοῦσαν κατὰ μῆκος τῆς σιδηρογραμμικῆς γραμμῆς, ἐταξίδευαν σιδηροδρομικῶς οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι.

Ἐταξίδευαμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ αὐτοκίνητα μας, τὰς μοτοσυκλέτας μας, μετὰ τὰ μικρά μας ἀμαξάκια μετὰ τὰ τρακτέρ καὶ μετὰ τὰς κνήμας μας, καὶ ἡμεῖς ἐταξίδευαμεν κατὰ μῆκος τῶν σιδηρογραμμῶν τῆς Οὐκρανίας. Δὲν ὁμιλῶ περὶ τοῦ Ἰταλικοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος. Διότι ἔσαν ἡ λάσπη ἔφθασε ἕως τὴν μέση τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐκάλυψε τοὺς τροχοὺς

τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν κανονίων, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἕνα βῆμα, ἀλλ' ὑπῆρχε καὶ κίνδυνος νὰ πνιγοῦν οἱ ἄνδρες καὶ ν' ἀποθά- νουν τῆς πείνας. Τότε ὁ διοικητὴς ἀπεφάσισε νὰ χωρίσῃ τὸ στράτευμα καὶ μέρος αὐτοῦ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῶν ρωσικῶν σιδηρογραμμῶν. Νέος τύπος στρατιωκῆς πορείας.

Καὶ διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ ἦτο ἀνάγκη νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς σιδηρογραμμάς, ἀπὸ τὰ λασπώδη τέλματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ βόρβωρος εἶχεν ἀκίνητο- ποιήσῃ τὰ τμήματα τοῦ στρατοῦ. Ἐπρέπε λοιπὸν νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὴν λάσπην ὁ δρόμος ποῦ ὡδηγοῦσε ἕως τὰς σιδηρογραμμάς. Καὶ ἦτο ἀπό- στασις ὁλοκλήρων χιλιομέτρων. Ἐπρέπε νὰ κατασκευασθῇ μία βάσις, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον στερεά, διὰ νὰ συρθοῦν τὰ αὐτοκίνητα. Διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἀπασχολήθησαν ὅλοι οἱ ἄνδρες, ὅλων τῶν ὅπλων χρησιμο- ποιούντες διάφορα ἐργαλεῖα, ὡς καὶ ἀγγαρευθέντες κάτοικοι τῶν περι-

χώρων. Ἐπιυάριζαν τὴν λάσπην καὶ τὴν ὠθοῦσαν πρὸς τὰς ἄκρας τῶν διαβάσεων καὶ ἐσχημάτιζαν σωροὺς εἰδεχθεῖς. Κατόπιν ἐτοποθετοῦσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τεμάχια ξύλου, κορμούς δένδρων σανίδας, ἀκόμη καὶ ὀλόκληρα τεμάχια ὑπολειμμάτων κατασκευῶν, καὶ θύρας καὶ παράθυρα, ποῦ εἰς ἐκείνην τὴν περιοχὴν ὑπῆρχον ἄφθονα, ἀποσπασθέντα ἀπὸ τὴν ὄρμην τῶν κανονιοβολισμῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ περιπολῶν μοτοσυκλετιστῶν ἐπροχώρουν πρὸς τὴν σιδηροδρομὴν διὰ νὰ κάμουν ἀναγνωρίσεις καὶ νὰ ἐξετάσουν καὶ τὰς μίνας. Αἱ περιπολῶν συνήντων τὰς θλιβεράς σειράς τῶν ρώσων ὁδοιπόρων, ἀνεκάλυπτον τὰς μίνας, κάποιοι στρατιῶτες ἀνετίσσετο εἰς τὸν ἀέρα, ἄλλοι τὰς περιέγραφαν, καὶ τὰς ἐσημείωναν ἐπὶ ἐντύπων: «Προσοχή! Μίνα!». Συνήντων τοὺς κατεστραμμένους σταθμούς, τὰς κατεσταμμένας γεφύρας, τὰς μετατοπισμένας σιδηρογραμμάς, ποῦ ἄλ- λοτε ξεπετοῦσαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

ἐσχημάτιζαν κύκλον, μετὰ διάμετρον τριάντα ἢ σαράντα μέτρων. (Αἱ σιδηρογραμμάι διεκόπτοντο κάθε πενήντα μέτρα, ἀπὸ τὰς ἐκρήξεις τῆς πυρίτιδος, ἡ γραμμὴ ἦτο σκεπασμένη καὶ γύρω ἀπὸ τὸ σπάσιμο εἶχε χυθὴ πυρίτις. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ καταστροφή περριοσώτερον μεθοδικῇ ἢ καταστροφῇ αὐτῇ εἶχε τὸ παγκόσμιον ρεκόρ ἐκμηδενίσεως).

Τὰς μοτοσυκλέτας ἠκολούθη τὸ μηχανικόν, ποῦ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ σιδηρά, διὰ νὰ περάσουν τὰ αὐτοκίνητα. Τρομερὰ ἐργασία μετὰ τοὺς σωροὺς τῶν σιδηρικῶν, τὰς μίνας, τὰς πέτρας, τὴν βροχὴν καὶ ἐπροχωροῦσαν οἱ ρώσοι περιπλανώμενοι, πεινασμένοι, μετὰ πρό- σωπα λυπημένα, ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ πολέμου, σκυμένοι κάτω ἀπὸ τὸ φορτίον τῶν. Τὸ μηχανικόν κατεσκεύαζε προχείρους γεφύρας ἱσοπέδωνε τὰς τραβέρσας καὶ ἐτοποθετοῦσε ἐπεξηγηματικὰς πινακίδας «Ἀποκα- σταθεῖσα γεφύρα... ἀλλαγὴ σιδηρο-

γραμμῆς... μεγίστη ταχύτης χιλιομ...». Καὶ ἰδοὺ μία φάλαγξ αὐτοκινήτων, ἐπὶ τῆς σιδηρογραμμῆς, ἰδοὺ τὰ ἔλαστικά κοντὰ εἰς τὰ σιδηρά, οἱ δύο ἀδιάλλακτοι συναγωνιστὰ ὑπανδρεύ- θησαν. Ἡ φάλαγξ εἶχε μῆκος πέντε ἕως ἑπτὰ ὠριαίων χιλιομέτρων, δη- λαδὴ ἐπὶ τῶν σιδηρογραμμῶν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ὀπισθοχώρησις, ἢ νὰ προσπερασθῇ ἡ ἐμπρὸς ἀμάξα. Μετὰ τὴν ἐκκίνησιν τῶν, τὰ αὐτοκί- νητα ἀπετέλουν τὰ πραγματικά βαγ- κόνια τοῦ τραίνου αἱ στροφαὶ ἦσαν κανονικαὶ καὶ ρυθμισμέναι.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐταξίδευαμεν ἐπὶ τῶν σιδηρογραμμῶν καὶ ἄνωθεν μας ἐκρέμοντο οἱ δίσκοι τῶν στάσεων ἢ τῆς ἐλευθέρας διόδου, θρυμματισμέ- νοι καὶ αὐτοί. Ἐβρεχε διαρκῶς, τὰ σύννεφα ἦσαν χρώματος μολυβί, τὰ ἐλαστικά γλυστροῦσαν, ἐπὶ τῶν σι- δηροτροχιῶν, καὶ ἂν κάποιο αὐτοκί- νητον ἐπάθαινε βλάβην, ἐσταματοῦσε ὅλη ἡ φάλαγξ καὶ ἐχρειάζετο νὰ τὸ ξεφορτώσουμε καὶ νὰ τὸ βγάλουμε

ἀπὸ τὰς γραμμάς διὰ νὰ κατορθωθῇ νὰ προχωρήσουν τὰ ὑπόλοιπα. Ὁ- πωσδήποτε ὅμως ἐπροχωροῦσαμε καὶ οἱ περιπλανώμενοι ρώσοι ἐχαιρετοῦ- σαν τὴν φάλαγγα μετὰ τὴν ἴδιαν κινή- σιν τῆς χειρὸς, ποῦ χαιρετᾶται τὸ τραῖνο. Διότι τὰ αὐτοκίνητα ἐπροχω- ροῦσαν ἐπὶ τῶν γραμμῶν ὅπως τὰ βαγ- κόνια τοῦ τραίνου, τοῦ πιδόσιγαντοῦ καὶ παραδόξου τραίνου τοῦ πολέμου. Ἐσπεκόμεθα εἰς τοὺς σταθμούς, εἰς τὰ φαντάσματα μᾶλλον τῶν σταθμῶν, μετὰ τοὺς τοίχους μισοκρημνισμένους, μετὰ τὴν πόρταν ὡς ἐκ θαύματος ὀρ- θίαν, μετὰ ἐπιγραφάς, τίς οἶδε διὰ ποίους κανονισμοὺς, καὶ μετὰ ὠραιότα- τους σωροὺς ἐρειπίων. Ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐρείπια οἱ μοτοσυκλετιστὰι εἶχαν τὸ ὕψος σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων ἐνὸς φρε- νοκομείου, διότι ὁ πόλεμος εἶναι ἡ μή- τηρ τῶν τρελλῶν αὐτῶν καταστάσεων.

Ἐνθυμῶμαι ἕνα στρατιώτην ποῦ ἐμμεῖτο εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς, καὶ εἰς τοὺς στα-

θμούς ἐσφύριζε καὶ ὅλοι ἐγύριζαν ἀ- ποτόμως τὸ κεφάλι τῶν, φοβούμενοι μὴ τυχόν κάποιο ἀληθινὸ σοβιετικὸ τραῖνο ἤρχετο κατ' ἐπάνω τῶν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐβάδιζεν, ἕως τὸ ἀπώτατον ἄκρον τοῦ λεκα- νοπεδίου τοῦ Ντόνετς, ἕνα τμήμα τοῦ Ἰταλικοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος. Καὶ τὸ πεζικὸν ἐπίσης, κατὰ λόγους, ἐταξίδευσε σιδηροδρομικῶς ὅπως πάντοτε, ἐπὶ τῶν βαρέων ἀρβυ- λῶν τοῦ.

Ἐνίοτε ἐξυπνοῦσε τὸ ἐχθρικὸν τη- λεβόλον, ἐμυκάτο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅπως ἀκριβῶς μυκάται ἕνας ἐμπορι- κὸς συρμός. Καὶ τότε ἔπρεπε νὰ κα- τακτηθῇ ὁ σιδηροδρομικὸς αὐτὸς δρό- μος. Δὲν ἐφαίνοντο πλέον περιπλανώ- μενοι ρώσοι. Μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἐπολλαπλασίαζοντο οἱ ἐξηπλωμένοι ἄνθρωποι, εἰς στάσεις μεγάλης ἐγ- καταλείψεως, ὅμοιοι μετὰ τοὺς ἀνθρώ- πους ποῦ εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς γραμ- μῆς, κατόπιν κάποιοι ἐκτροχισμοῦ.

MARIO FIRMINO

Μόνον ἀκολουθῶν τὴν σιδη- ροδρομικὴν γραμμὴν εἶναι δυ- νατὸν νὰ βαδίσῃ κανεὶς. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἀπλοῦται μία θάλασσα βρωμεροῦ καὶ λα- σπώδους ὕδατος. Κάθε τῶσον οἱ ἄνδρες σταματοῦν διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ καπνίζουν ξηρὰ φύλλα κρεμμυδιῶν, τυλιγ- μένα εἰς χαρτὶ ἐφημερίδος. Ὅταν συναντῶνται ὅμιλοι νέων χωρὶς φορτία, ἐπὶ τῶν ὁμῶν, πρέπει νὰ προσέχουν, διότι πολὺ συχνὰ πρόκειται περὶ κατασκόπων, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ διεισδύσουν εἰς τὰς ἰταλικὰς γραμμάς. Ὁ- λὴ ἡ συγχωνωγία γίνεται ἐπὶ τῶν σιδηρογραμμῶν. Ὅσα αὐ- τοκίνητα εἰσέλθουν εἰς τὴν μεγάλην σειρὰν, πρέπει πάντο- τε νὰ προχωροῦν, εἶναι ἀδύ- νατον νὰ ὀπισθοχωρήσουν.

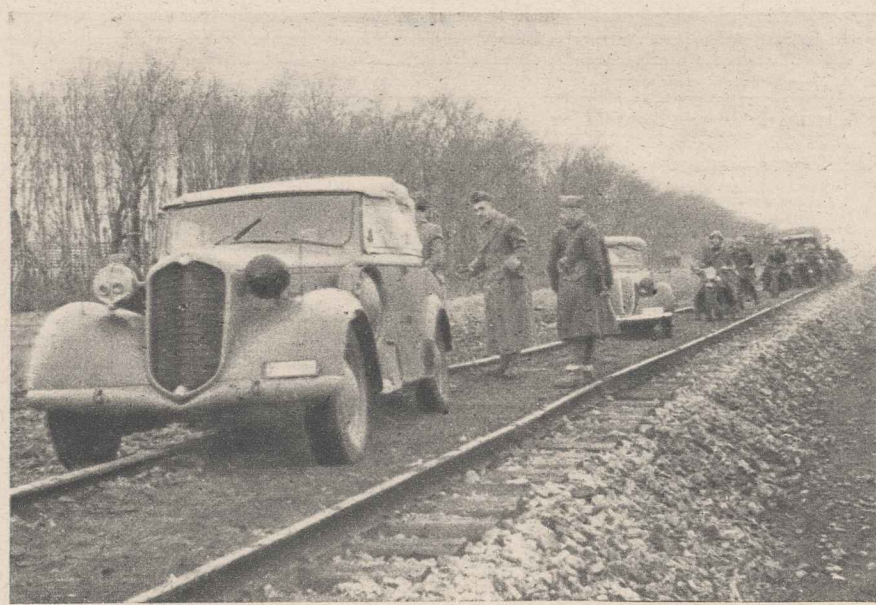

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΤΥΠΟΥ ΝΤΟΣΤΟΓΕΒΣΚΗ. ΓΕΡΟΝΤΕΣ, ἈΝΔΡΕΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ, ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΩΝΤΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΘΑΙΒΕΡΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΩΝ.

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΑΥΤΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ, ΜΕ ΡΑΒΔΟΝ ΚΑΙ ΔΕΜΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΡΑΧΕΩΣ, ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ, ΟΜΟΙΟΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΜΥΣΤΙΚΟΠΑΘΕΙΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΣ ΤΩΝ ΡΩΣΙΚΩΝ

«Η καταστροφή υπήρξε πλήρης, εις τούς σταθμούς. Σωροί συντριμμάτων παρεμποδίζουν την πορεία των προσφύγων, αί σιδηρογραμμοί κατεστράφησαν, σχεδόν κάθε πενήντα μέτρα, από τας εκρήξεις. Ἀνάμεσα εις τας τραβέρσας είναι ίσως ακόμη κρυμμένοι μίνοι, αλλά δεν υπάρχει άλλη διάβασις, ή απ' ἐδῶ ή τίποτε.

Ο ΘΕΟΣ ΜΟΝΩΝ ΞΕΥΡΕΙ ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ΑΝΑΜΙΓΝΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΑΣ ΕΝ ΠΟΡΕΙΑ ΙΤΑΛΙΚΑΣ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΑΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ.

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΗΝ ΤΑΪΛΑΝΔΙΑΝ

Ιού Luigi Barzini

Α'

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΟΥΔΑ

Ταϊλανδία είναι ένα όνομα νέον, δοθέν εις μίαν αρχαίαν χώραν: τὸ Σιάμ. Ἡ μάλλον είναι ὄνομα νέον δι' ἡμᾶς, ὅχι ὅμως καὶ διὰ τοὺς Σι-αμαίους, οἱ ὅποιοι μετεχειρίζοντο πάντοτε, διὰ τὰ ὀνόμασάν τὴν χώραν τὴν τοπωνυμίαν Μονάγκ Τάι (κράτος τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων) ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄλλην τὴν κοινοτέραν Σαϊάμ.

Ἀφοῦ δὲ ἀσχολούμεθα μὲ τὰ ὀνόματα δὲν νομίζομεν περιττὸν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἂν ἡμεῖς λέγομεν Σιάμ, ἀντὶ τοῦ Σαϊάμ, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἐφαρμόζομεν τὴν ἀγγλικὴν ὀρθογραφίαν (εἰς τὴν ἀγγλικὴν Σιάμ προσφέρεται Σαϊάμ) καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρεμορφώσαμεν διάφορα ἄλλα γεωγραφικά ὀνόματα.

Τὸ Σαϊάμ, ἢ Μονάγκ Τάι, ἢ Ταϊλανδία, εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας, τὰς πλέον περιέργους καὶ θελκτικὰς χώρας τοῦ κόσμου, μὲ τοὺς μεγάλους τῆς ποταμούς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ζοῦν πυκνοὶ πληθυσμοί, ἐπὶ πραγματικῶν πλεουσῶν πόλεων, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς πεδιάδας τῆς. Ἐπὶ τῶν καταφεριῶν τῶν διαρρυθμισμένων κλιμακῶν, λαμπεκοποῦν τὰ ἀκίνητα νερά τῶν ὀρυζάνων, τὰ ἀγρία ὄρη εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ δάση πολυτίμων οὐσιῶν, μὲ τὸν ζωρὸν χρωματισμὸν τῆς τροπικῆς χλωρίδος. Ὅλα αὐτὰ θέτουν μεταξὺ τῶν κατοίκων τὸν ἐορτάσιμον στολισμὸν τῶν, μὲ τοὺς πυραμιδοειδεῖς ναοὺς, πού ὕψωνουν εἰς τὸν οὐρανὸν δριμύνας παραδόξων χρυσισμένων κορυφῶν καὶ τέλος ὁ λαὸς τῆς εἶναι ὁμιλητικὸς, γραφικὸς, ἐργατικὸς, καλοκάγαθος, καὶ εὐσεβής.

Εἶναι λαὸς πού δὲν ὁμοιάζει μὲ τοὺς γείτονάς του, τοὺςλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτήρα. Πλησιάζει μάλλον πρὸς τοὺς Ἰάπωνας, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ διὰ τὸ νερό, διὰ τὴν καθαριότητά του, διὰ τὴν πίστιν εἰς τὰς παραδόσεις, διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν ἱστορίαν του, διὰ τὸ πολεμικὸν τοῦ πνεύμα καὶ τὴν θέλησίν του διὰ τὴν ἐθνικὴν του ἀνεξαρτησίαν. Ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἀπλότητά τῶν συνηθειῶν του, διὰ τὴν λιτότητά του. Ὅπως οἱ Ἰάπωνες οἱ Σι-αμαῖοι δὲν τρέφονται παρὰ μὲ ὄρυζαν, ψάρια καὶ καρπούς.

Εἶναι ἐνδιαφέρον τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παρόντος πολέμου: ὅτι οἱ λιτοδίαιτοι λαοὶ θριαμβεύουν, διαψεύδοντες τὴν θεωρίαν ὅτι ἐπιφυλάσσονται εἰς τοὺς σαρκολάγους καὶ πότας οἰνοπνευματωδῶν λαοῦς, αἱ ἱκανότητες κατακτήσεων καὶ κυριαρχίας. Πράγματι ἐφαίνετο ὅτι μακρὸν διάστημα οἱ μέθυστοι σλαῦοι καὶ ἀγγλοσάξωνες, διεφιλόνικουν τὸν κόσμον μὲ τὴν βότταν ἐναντίον τοῦ οὐίσκου, ἕως ὅτου οὐίσκου καὶ βόττα συνεμάχησαν διὰ νὰ καταστραφούν ὁμοῦ.

Ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὁ Βουδισμός, ἡ ἐθνικὴ τῶν θρησκεία, ἀντὶ νὰ ὑποθάλλῃ τὴν ἠθικὴν ἐκείνην ἀδράνειαν πού ἀφώλπισε τὰς Ἰνδίας, ἀντὶ νὰ ἐμπνεύσῃ φρίκην διὰ τὸν ἀγῶνα καὶ μοιρολατρείαν, ἐνεφύσησεν ἀντιθέτως εἰς τοὺς Ταϊλανδοὺς πατριωτικὸν αἰσθημα καὶ πείσμονα θέλησιν ἀμύνης. Ἐγιναν πολεμισταί. Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή, εἰ-

ναὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον στοιχεῖο δυνάμει, καὶ ὁ κάθε νέος σιμαῖος, πρέπει κατὰ τὸν νόμον νὰ φοιτήσῃ, ἐπὶ μίαν ὀρισμένην χρονικὴν περίσ-δον, εἰς βουδιστικὸν μοναστήριον. Δὲν πρέπει ἐπομένως νὰ ἐκπλησώμεθα ἂν ὑπάρχουν εἰς Ταϊλανδίαν 17.000 βουδιστικὰ μοναστήρια, ἐν ἐπὶ 750 κατοίκων.

Ἄν ἡ ἱστορία τῶν μακρυνῶν ἁσιατικῶν χωρῶν, πού ἔμειναν ἐπὶ τὸσον διάστημα ἔξω τῆς σφαῖρας τῶν συμφερόντων μας, μᾶς ἦτο γνωστή, θὰ ἐξεπλησώμεθα διαπιστοῦντες ὅτι τὸ παρελθὸν τοῦ Σαϊάμ εἶναι μεστὸν πολέμων. Οἱ Ταϊλανδοὶ ἐπολέμησαν ἐπὶ αἰῶνας ἐναντίον τῆς Βιρμανίας καὶ ἀκριβέστερον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀπὸ τότε πού ἡ Βιρμανία ἐγινεν Ἀγγλική. Τότε ἡ χώρα τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἡσθάνθη ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν προήρχετο ἀπὸ τοῦς γειτονικοὺς λαοὺς, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦς μακρυνούς. Τὸ πῶς ἡ Ταϊλανδία κατόρθωσε νὰ παραμείνῃ ἐλευθέρη, εἶναι ἓνα θαῦμα ὀφειλόμενον εἰς τὴν πολιτικὴν ὀρθοφροσύνην τῶν κυβερνουσῶν τάξεων καὶ εἰς τὴν πειθαρχίαν τοῦ λαοῦ. Αἱ μεταξὺ τῶν Σαϊαμαίων καὶ τῶν Εὐρωπαίων ἐπαφαί, ἀποτελοῦν ἓνα μακρὺ, δραματικόν, καὶ ρωμαντικὸν κεφάλαιον τῆς ἁσιατικῆς ἱστορίας.

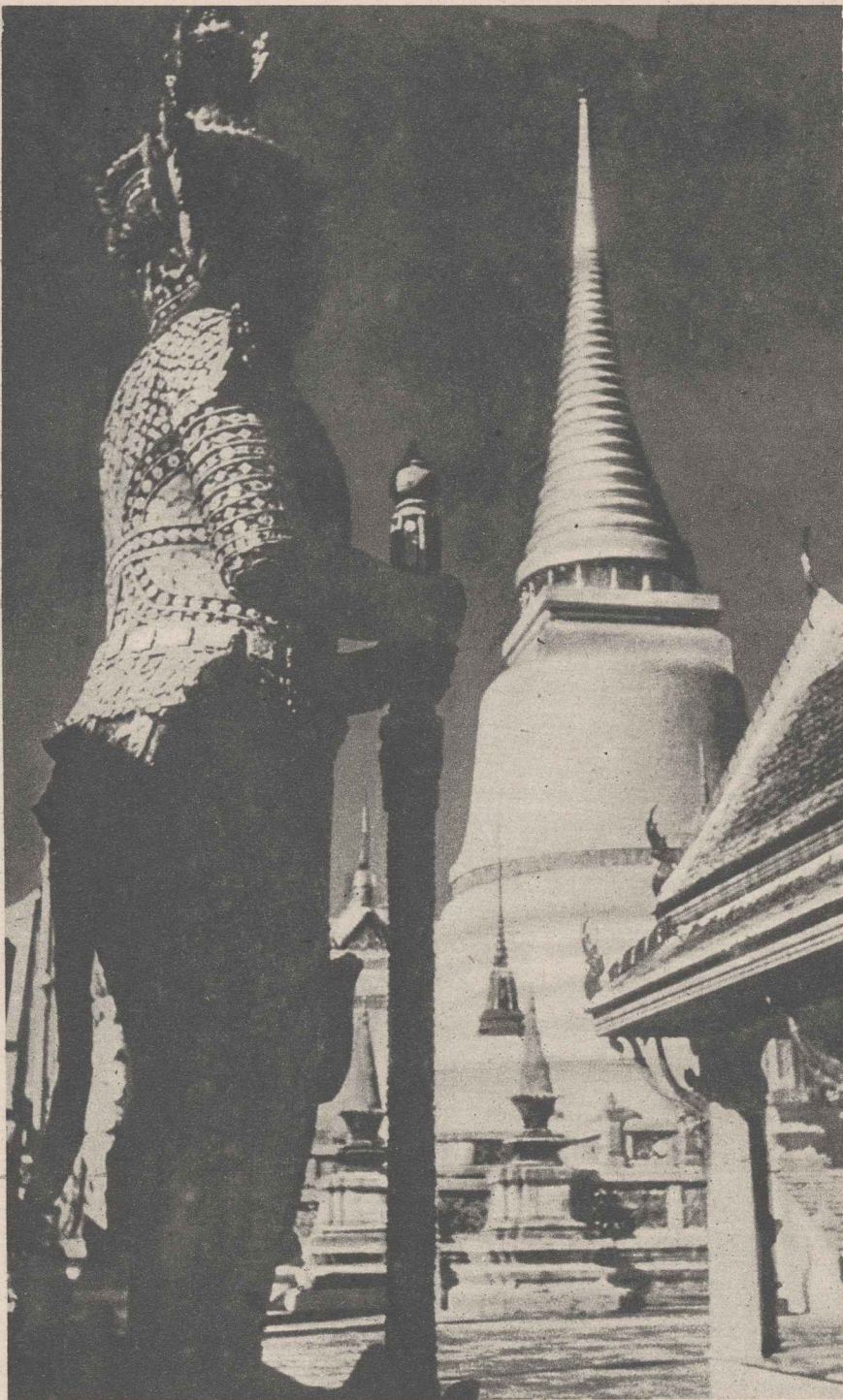
Καὶ ἐδῶ ἐπίσης ἐμφανίζεται μία περίεργος ἀναλογία μετὰ τῆς Ἰαπωνίας. Οἱ Ταϊλανδοὶ, φιλόξενοι καὶ μὲ πολλὴν καλὴν θέλησιν, ἐδέχθησαν μὲ εὐμένειαν τοὺς λευκοὺς ξένους, πού ἤρχισαν νὰ κατασθάνουν κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα. Ἦλθον πρῶτοι οἱ Πορτογάλλοι, κατόπιν κατὰ σειρὰν οἱ Ὀλλανδοὶ, οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ Γάλλοι καὶ κάθε φυλῆς ἱεραπόστολοι. Καὶ ἕως ὅτου οἱ Εὐρωπαῖοι ἤρχοντο εἰς τὰς διδασκαλίας τῶν, ὅλα ἐπὶ γιναν καλά. Οἱ ἁσιατικοὶ ὅμως λαοὶ, ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ μὲ ἀρχαιότατον πολιτισμὸν, εἶναι ἐξ ἐνστίκτου ἐμποροὶ καὶ ἀνεκτικοὶ εἰς τὰς θρησκείας, μέχρις ὅτου ἡ θρησκεία παραμένει θρησκευτικὴ.

Ὑπὸ τὸν Λουδοβίκον ὅμως τὸν 14ον ἡ Γαλλία ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ κατακτήσῃ τὸ Σαϊάμ, καὶ ἔστειλε ἐκεῖ ἓνα ἐκστρατευτικὸν σῶμα, τιτλοφορηθὲν «φιλικόν» ἀποτελούμενον ἀπὸ χιλίους ἄνδρας, μὲ συνενοχὴν ἐνὸς ἑλλήνου τυχεδιώκτου, κατὰστάντος πρωθυπουργοῦ τοῦ Μονάγκ Τάι, ὁ ὁποῖος ἄφισε τὸν μονάρχην του νὰ πιστεύῃ ὅτι τὰ στρατεύματα αὐτὰ ἤρχοντο διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του. Οἱ Γάλλοι ἀπεβίβάσθησαν, ἀνέγειραν φρούρια εἰς τὴν Βαούμπαν, καὶ ὅπως ἡ το φυσικὸν ἤρχισαν νὰ διαπράττουν κάθε εἵδους βιαιότητάς, ἀφοῦ ἀνέκρουσαν τὴν κυριαρχίαν τοῦ Βασιλέως Ἠλίου ἐπὶ τῆς «χώρας τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων».

Τότε οἱ Ταϊλανδοὶ, οἱ ὅποιοι, πρὸ πενήντα καὶ πλέον ἐτῶν εἶχον διδάχῃ τὴν χρῆσιν τῶν πυροβόλων ὅπλων, προσέβαλον καὶ κατέλαβον τὰ φρούρια τοῦ Βαούμπαν, ἠχμαλώτισαν τοὺς Γάλλους, τοὺς ἐπεβίβασαν ἐπὶ πολυαριθμῶν ἰστιοφόρων καὶ τοὺς μετέφερον εὐγενῶς εἰς Ποντισερά, γαλλικὴν ἀποικίαν τῶν Ἰνδιῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ Ταϊλανδία ἀφοῦ ἐδίωξε ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους, ἐκλείσθη, ὅπως εἶχε καίμει πρὸ ἑκα-

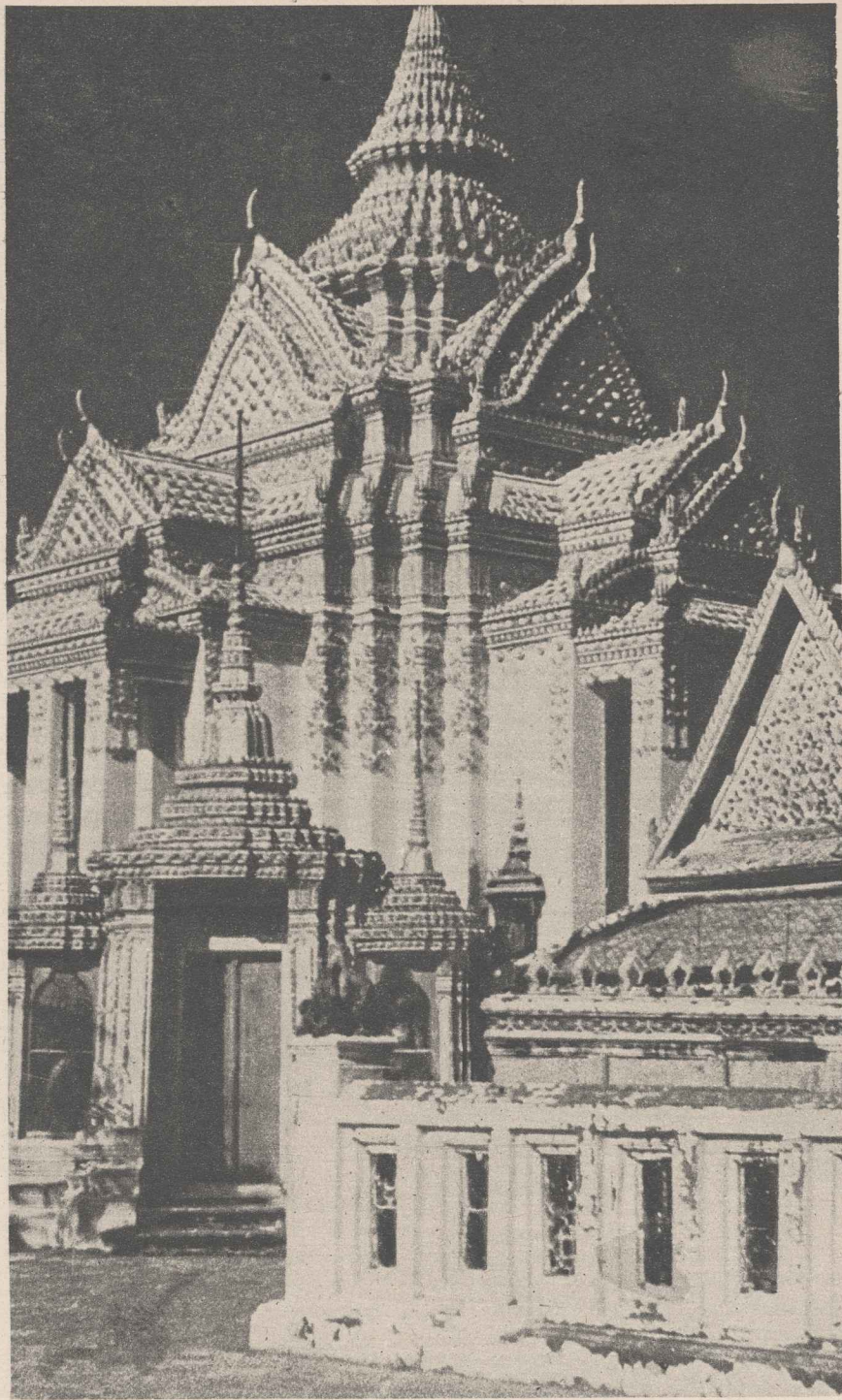
ΤΕΛΕΙΟΣ ΤΥΠΟΣ συγχρόνου Σαϊαμαῖς φοιτητρίας. Ὁ προσανατολισμὸς τῆς νεολαίας πρὸς τὴν δυτικὴν μόρφωσιν, καθίσταται πάντοτε αἰσθητότερος. Αἱ νέαι σπουδάζουν λατρικὴν, χημείαν, τεχνικὰς ἐπιστήμας, εἶναι εὐφυεῖς, ἐπιμελεῖς καὶ δὲν ὑστεροῦν διόλου τῶν ἀρρένων συντρόφων τῶν.

Η ΠΑΓΟΔΑ ΒΑΤ ΦΡΑ ΚΕΟ είναι το ιερόν της Ταϊλανδίας. Ὑπὸ τοὺς ἀντηχούντας θόλους τοῦ ὑπεγράφη, μετ' ἐπίσημον τελετὴν, ἡ μετὰ τῆς Ἰαπωνίας συνθήκη. Εἰς τὴν παγόδαν αὐτὴν φυλάσσεται «ὁ Βούδας τοῦ Σμαράγδου» ἕνα λευκὸν ἀγαλμα, στολισμένον μετ' ὡνάς σμαράγδου καὶ ποὺ συμβολίζει τὴν δυναστείαν καὶ τὸ κράτος τοῦ πολιτισμένου αὐτοῦ λαοῦ.

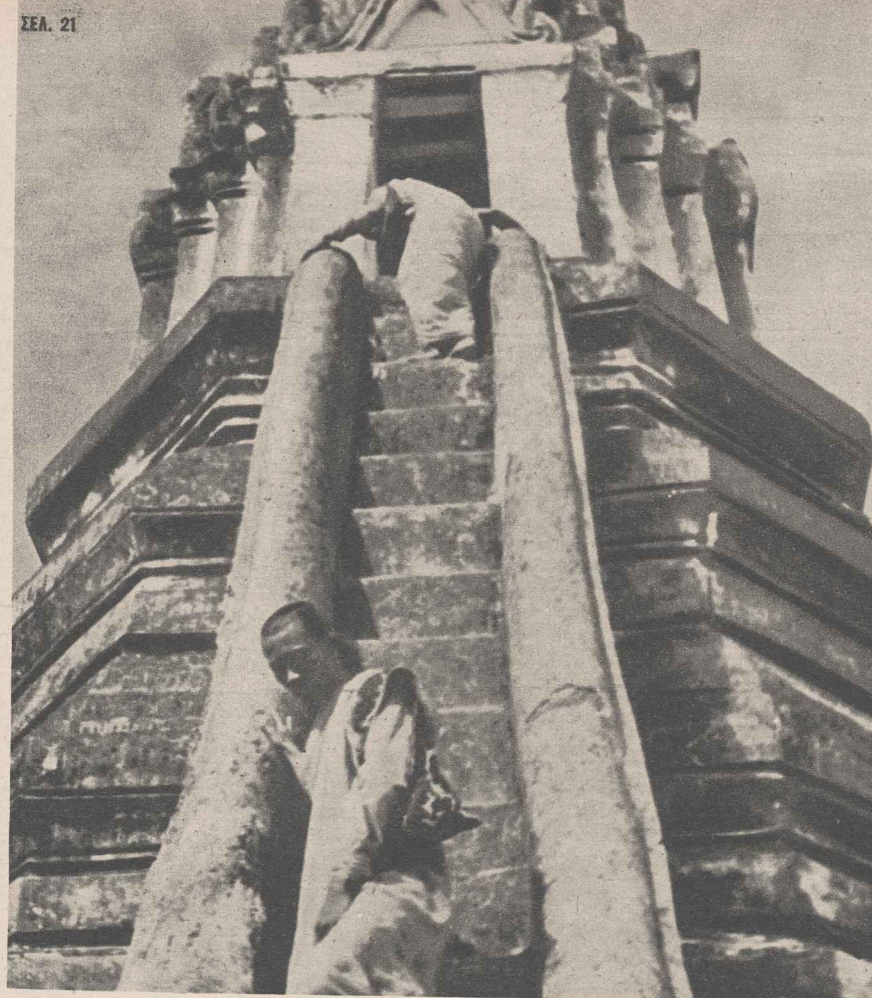
Αἱ ΟΙΚΙΑΙ ΑΥΤΑΙ, ἐπὶ πασσάλων, ὁμοῦ μετὰς πλεούσας οἰκίας, ἀποτελοῦν ἕνα ἐκ τῶν πλέον γραφικῶν χαρακτηριστικῶν τῶν πτωχῶν συνοικιῶν τοῦ Μπαγκόγκ, τὸ ὅποιον, ἐπεὶ εἶναι κτισμένον ἐπὶ διαρύγων ἐπινομάσθη ἡ «Βενετία τῆς Ἀνατολῆς». Ἀριθμεῖ περίπου ἕνα ἑκατομ. κατοίκων καὶ εἶναι πόλις προοδευτικὴ καὶ ἐργατικὴ. Οἱ Εὐρωπαῖοι εἶναι ὀλίγοι.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΒΑΤ ΠΟ ἀνηγέρθη τὸ 1793, καὶ ἐστοίχισε τότε ἕνα τίμημα ἀντίστοιχόν σήμερον εἰς ἑπτὰ ἑκατομ. λιρῶν. Στοιλίζεται μετ' 394 ἀγάλματα τοῦ Βούδα, τὸ μεγαλύτερον τῶν ὁποίων εἶναι τὸ λεγόμενον «Κοιμώμενος Βούδας» ἐπίχρυσος, μήκους 49 μέτρων. Τὸ ἀγαλμα αὐτὸ φυλάσσει, μετ' ἐν τῇ τεραστίᾳ ἐξαπλωμένην μάζαν τοῦ, τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν Νιρβάναν.

Αἱ ΔΙΩΡΥΓΕΣ εἶναι αἱ μεγάλα ἀρτηρίαί τοῦ Μπαγκόγκ. Ἐπ' αὐτῶν διάγεται πολύχρωμος ζωὴ, τυπικῶς ἀνατολική. Κολυμβῶντα πρατήρια φρούτων καὶ λαχανικῶν, πωληταὶ τῶν πλέον παραδόξων λιχουδιῶν, προσκυνηταὶ τῶν τόπων, τῶν ἀφιερωμένων εἰς τὸν Βούδαν, ὅλοι ταξιδεύουν ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν καὶ εὐκινήτων λέμβων, κατασκευασμένων ὁλων ἀπὸ μπαμπού.

Εἶναι ΠΟΛΥ ἀπότομος ὁ δρόμος, ὁ ὡδηγῶν εἰς τὸν Βούδαν. Καὶ πράγματι πολὺ ὀλίγοι πιστοὶ κατορθώνουν ν' ἀναρριχθῶν μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ περιφήμου ναοῦ Νάκον Βατόμ — ἡ κορυφὴ τοῦ ἔχει ὕψος ἑκατὸν δέκα πέντε μέτρων — καὶ νὰ τιμῇσουν μετ' ἐν τῇ παρουσίᾳ τῶν, τὰ ἱερὰ λείψανα ποὺ φυλάσσονται ἐκεῖ, ἀπὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων. Δὲν κατορθώνουν ὅμως ὅλοι.

τὸν ἔθων ἡ Ἰαπωνία, καὶ ἔμεινεν ἡσυχία ἐπὶ διακόσια ἔτη. Ὅταν ὅμως ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἀτμοπλοίων ἐφερε μάζας ὀπλισμένων Εὐρωπαίων διὰ νὰ κατακτήσουν τὰς πλέον πλούσιās περιοχὰς τῆς Ἀσίας, ἡ Ταϊλάνδία ἐδέχθη, ὅπως καὶ ἡ Ἰαπωνία, ν' ἀνοίξῃ τοὺς λιμένας τῆς εἰς τὴν συναλλαγὴν καὶ νὰ ὑποστῇ τὰς ταπεινώσεις τῶν προξενικῶν καθεστώτων. Βαθμῶδ' ὅλγουν, ἡ Ταϊλάνδία εὐρέθη κυκλωμένη ἀπὸ Εὐρωπαϊκάς κτήσεις: ἡ Ἀγγλία εὐρίσκειτο εἰς Χόγκ Κόγκ, εἰς τὴν Μαλαισίαν, εἰς τὴν Βιρμανίαν, ἡ Ὀλλανδία εἰς τὰς νησιωτικὰς Ἰνδίας, ἡ Γαλλία εἰς τὴν Καμπόδιαν εἰς τὸ Ἀννάμ, εἰς τὸ Τονκίνον. Γάλλοι καὶ Ἀγλοὶ ἐπαφθαλμίου τὸ Σαϊάμ, τὸ καλλίτερον τεμάχιον καὶ ἂν τὸ τεμάχιον αὐτὸ δὲν ἐφαγώθη ἀπὸ κανένα, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν εὐφυΐαν τῶν ταϊλανδικῶν κυβερνήσεων, ποὺ κοτόρθωσαν νὰ ἐκμεταλλευθῶν, μετ' αἰσθητικὴν λεπτότητα, τὴν ἀγγλογαλλικὴν ἀντιζηλίαν.

Οἱ Ταῖλανδοὶ μετεχειρίζοντο τοὺς Ἀγγλοὺς, ἐναντίον τῶν γαλλικῶν ἀξιώσεων, ὅταν ἠπειλοῦντο ἐξ ἀνατολῶν, καὶ ὅταν πάλιν τοὺς ἠπειλεῖ κίνδυνος ἐκ δυσμῶν ἢ ἐκ νότου, ἐξῆπτον εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν δέουσαν ἀντίδρασαν, διὰ νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Βρεττανούς. Παρέμεινεν ὁμοῦ πάντοτε δὲ κίνδυνος συνεισησεως Ἀγγλῶν καὶ Γάλλων, διὰ νὰ μοιρασθῶν τὴν Ταϊλάνδιαν. Ἐναντίον τῆς πιθανότητος αὐτῆς, δὲν ἔμεινεν ἄλλο εἰς τοὺς Ταῖλανδοὺς παρὰ νὰ καταστοῦν ἀρκετὰ ἰσχυροὶ διὰ νὰ δυνηθῶν νὰ ὑπερασπισθῶν μόνον τὸ ἑαυτῶν. Εἰς τὸ αὐτὸ ἀντίδοτον προσέφυγε καὶ ἡ Ἰαπωνία. Μετ' ἐν τῇ διαφορᾷ ὅτι ἡ ἐπανόστασις αὐτῇ, ποὺ ἐπέπρωτο νὰ μεταμορφώσῃ τὸ Σαϊάμ, ἔλαβε χώραν τὸ 1862, δηλαδὴ ἐξήκοντα δύο ἔτη μετὰ τὴν Ἰαπωνικὴν. Ἐγένινεν ἀργὰ, ἀλλὰ πάντοτε ἐν καιρῷ. Κατὰ τὰ δέκα αὐτὰ ἔτη ἐγεννήθη ἕνα μικρὸν, ἀλλὰ στερεὸν συγχρονισμένον στράτευμα, ἀνεφύησαν ἀναρίθμητοι

σχολαὶ καὶ ἐπιστημονικὰ ἱδρύματα, ἐνεκαινίσθη σύστημα διαπαιδαγωγῆσεως τῆς νεολαίας, βάσει τοῦ φασιστικοῦ καὶ μὴ ὀλόκληρος γενεὰ ἀναπτύσσεται, ἡ ὁποία θὰ καταστήσῃ τὴν Ταϊλάνδιαν μεγάλην καὶ προοδευτικὴν χώραν.

Τὸ νέον καὶ τὸ παλαιὸν ἀνθίζουν ὁμοῦ. Ἡ παράδοσις καὶ ἡ παλαιὰ πίστις, ἐτέθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναγεννήσεως, καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἠθικὴν βάσιν, τὴν πνευματικὴν δύναμιν, τὴν ἀστικήν οὐσίαν τῆς νέας Ταϊλάνδίας, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Καὶ ἐνῶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Μένον, εἰς Μπαγκόγκ, ἐγείρονται τὰ μεγαλοπρεπὴ καὶ σύγχρονα λευκὰ κυβερνητικὰ κτίρια, ἐπὶ τῆς ἄλλης ὁχθῆς, εἰς τὸ ἱερόν περιφρακτὸν τοῦ Βάτ, περισσώτερον τιμημένου καὶ περισσώτερον παρὰ ποτὲ περιποιημένου, ὕψονται οἱ παρδοῖ καὶ θαυμάσιοι τροῦλλοι, τῶν ναῶν καὶ τῶν ἱερῶν, στίλβοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ, μετ' ἐν τῇ φαντασιώδῃ ἐξωτικῇ ἀρχιτεκτονικῇ τῶν, μεσοτὶ ἀμυθῶν θησαυρῶν.

Ἡ Ἀγγλία ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ὑποδουλώσει τὸ Σαϊάμ, μετ' οἰκονομικοῦς δεσμούς, διοικοῦσα τὰς τραπεζὰς καὶ ὁδοὺς κυρία τοῦ ἐμπορίου, καὶ δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐκράτῃ εἰς χεῖρας τῆς, τὴν κυβέρνησιν τῆς Ταϊλάνδίας. Ἀλλὰ, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐξεργύνητο ὁ πόλεμος εἰς τὸν Εἰρηνικόν, τὴν 8ην Δεκεμβρίου, ἐνῶ τὰ στρατεύματα τοῦ Τέννο ἐπεβίβαντο εἰς τὴν Μαλαισίαν, εἰς τὴν μεγαλοπρεπὴ βασιλικὴν παγόδαν τοῦ Βάτ, Φαρά Κέο, τοῦ Μπαγκόγκ, ὁ πεγρώφτο ἐπισήμως ἡ συμμαχία μετὰ τῆς Ἰαπωνίας καὶ Ταϊλάνδίας. Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις καὶ ἡ ἀπογοήτευσις τῆς Ἀγγλίας. Οἱ Ἰάπωνες μετ' ἐν τῇ συμμαχίᾳ τὴν Ταϊλάνδιαν, εἶχον ἀνοικτὸν τὸν δρόμον πρὸς τὴν Σιγκαπόρην καὶ τὰς Ἰνδίας.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Σιγκαπὸρ, πολεμοῦν καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἐρῶν βουνῶν τῆς Βιρμανίας, αὐτὴν τὴν φορὰν ὁμοῦ ὡς φίλοι καὶ ἐλευθερωταὶ τοῦ βιρμανικοῦ λαοῦ.

LUIGI BARZINI

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ τῆς ταῖλανδικῆς νεολαίας ὡργανώθη κατὰ τὸ ἰταλικὸν καὶ γερμανικὸν ὑπόδειγμα καὶ περιλαμβάνει πλέον τῶν 660 χιλιάδων νέων ἐγγεγραμμένων, μόνον κατόπιν ζωῆς δέκα ἔτων.

ΤΟ ΝΕΑΡΟΝ ταῖλανδικὸν στράτευμα, ὡργανώθη ἐπὶ συγχρόνων βάσεων. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐξεπαιδεύθησαν εἰς Γερμανίαν καὶ ἐπέστρεψαν μετ' ἐν τῇ συγχρόνῳ κατάρτισιν.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ὁργανώσεις εἶναι ἀνάλογοι μετὰς ἀνδρικές καὶ αἱ ὁργανωμένα νέα ἔλαβον τὸ ὄνομα τῶν «θυγατέρων τῶν Ἐλευθέρων», πρὸς τιμὴν τῆς ὀνομασίας τῆς χώρας τῶν.

Οἱ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΙ αὐτοὶ τῶν ἀνωτέρων ἱδρυμάτων, προετοιμάζονται διὰ στάδια τεχνικά, εἴτε πολιτικά εἴτε στρατιωτικά. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ συμπληρώσουν τὰς σπουδὰς τῶν εἰς Εὐρώπῃ.

Νερό και γάση

Νερό ζωντανό και μητρικό.
κανένas δέν παραξενεύεται
άν με τὸ χαμόγελο του σφραγίζει τὸ κύμα
πάνω ἀπ' τὴ ξανθὴ ἄμμο,
κι ἂν διπλόνῃ καὶ λογιζῇ τὸ κογγύλι.
Κεῖνο πὸν σὶ' ἀλήθεια παραξενεύει
εἶν' αὐτὴ ἡ λάσπη, ζυμωμένη καὶ μαλαμένη
σάν τὸ ψωμί, πὺν κουφὴ ἀπ' τὴ πέτρα
μολυβόχρωμη, κρύα, ξεθαμμένη.
Σὲ μιὰ ματιὰ τοῦ ἥλιου
νάτην ἀνούραστη πὺν κωλὰ πράσινη,
νὰ γίνεταί διάβα καὶ γλωσσίδι,
ν' ἀνάβῃ σάν τ' ἀστέρι,
νὰ μεταμορφώνεται σὲ ντροπὴ, σὲ στεφάνια
καὶ σὲ γνωστικὸ ἀνθρώπινο αἷμα,
θαμπωμένο ἀπὸ μῖσος καὶ λαμπερὸ ἀπ' ἀγάτη.

CORRADO GOVONI

Ο ΚΟΡΡΑΔΟΣ ΓΚΟΒΟΝΗ ΓΕΓΝΗΘΗ ΤΟ 1884 ΕΙΣ ΤΑΜΑΡΑΝ. ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1935 ΤΟΥ ΑΠΕΝΕΜΗΘΗ ΤΟ ΕΠΙΘΗΚΟΝ «ΛΕΥΑΝΟ» ΔΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ «ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΦΛΑΟΥΤΟ... ΕΔΗΜΟΖΙΕΥΣΕ: «ΦΑΝΤΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ», (ΠΟΙΗΜΑΤΑ) ΦΛΑΡΕΝΤΙΑ 1915. «Ο ΑΡΜΟΣ ΠΑΝΟ ΣΤΟ ΝΕΡΟ», (ΡΟΜΑΝΤΣΟ) ΜΙΛΑΝΟΝ 1923. «ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ... (ΠΟΙΗΜΑΤΑ). ΜΙΛΑΝΟΝ 1924. «Η ΜΑΖΚΑ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ», (ΝΟΒΕΛΛΑ) ΑΚΟΥΛΙΑ 1930. «ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΛΙΝΗ», ΡΟΜΗ 1937. «ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΕ ΚΛΕΙΣΤΟ ΣΤΟΜΑ», ΦΛΑΡΕΝΤΙΑ 1938.

ΤΡΙΑ ΣΥΝΤΟΜΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἡ παρούσα ἀνθήση τοῦ λεγομένου συντόμου μυθιστορήματος, πού εἶναι ἕνας συμβιβασμός μεταξύ τοῦ διηγήματος καί τοῦ μυθιστορήματος — ὑπάρχουν δύο γόνιμες συλλογές με τὸν ἀποκλειστικὸν αὐτὸν τίτλον — εἶναι ἕνα παρσιάνω δεδομένου τῆς καινούργιας διηγηματογραφίας, πού εὐρύνει προοδευτικὰ τὴν ἀναπνοή της, ἀκόμα κι ὅταν τὸ κάνει με μεγάλην προσοχήν, ψηλαφώντας τὸ ἔδαφος σάν καὶ κείνον πού προχωρεῖ πάνω σ' ἕνα πεδίο σπαρμένο με μίνες. Θά φανῇ αὐριο, ὅταν οἱ πνεύμονες, ἂν ὄχι ὅλων, τουλάχιστον ἐκείνων πού θά τὸ εἶχαν κάμῃ, θάδουν διαστολὴ ὁλοκληρωτικά, ὅτι ἡ τόση προσοχὴ χρησιμοῦσε σὲ κάτι.

Ἐν τῷ μεταξύ, διαβάζοντας αὐτὰ τὰ βιβλία-ράκια, βλέπουμε τὸν διαφοροτικὸ βαθμὸ τῆς προσπάθειας, πού ὁ καθένας καταβάλλει γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ φέρῃ τὴν ἀνέκδοξη του σὲ κάποια ὁμοιοτητα προσωπικότητος (δὲν εἶναι περίπτωσις μᾶς ποῦμε ὅτι πρόκειται περὶ μετὰ τὴν ἀνέκδοξη, παρατηροῦμε ὅμως ὅτι σχεδὸν σ' ὅλους παρατηρεῖται ἕνα στοιχεῖο πολὺ πρόσφατο: ἡ ἐλλειψὴ πολεμικῶν περιστασιῶν καὶ ἡ συνείδησις καὶ ἡ ἡρεμὴ βεβαιότητα εἰς τὰς δυνάμεις των, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ καλὸν οἰωνὸν γιὰ τὰ μυθιστορήματα τῆς αὔριου.

Εἰς τὴν «Μία λανθασμένη ἀνατροπὴν», ὁ Ἑρρίκος Ἐμανουέλλης μᾶς παρουσιάζει καὶ μίαν ἀλλήν ἀπὸ τῆς ἀγαπητῆς του ἱστορίας εἰς τῆς ὁποίας δὲν παίζει τόσο σπουδαῖο ρόλο ἡ φαντασία, ὅσο ἐκεῖνος χωριστὸς ὁ καὶ διασκεδαστικὸς τρόπος πού διηγεῖται, πού σὲ τέλος ἐπιτυγχάνει τὸ σκοπὸ του. Ἡ φύσις του εἶναι παρατηρητικὴ καὶ ἀποκρούει τῆς δυνατῆς ἀντιθέσεως καὶ τῆς βίαιας λύσεως. Ἐργάζεται σὲ καθαρὰ σελίδα, πού διατηρεῖ κ' ἐπειτα καὶ τὴν καθαρότητα, καὶ πείθει. Τὰ πρόσωπα του ἐξελλίσσονται πειστικὰ χωρὶς ὑπερβασίαις με ἐπιμέλεια διαρκείας καὶ πολιτισμοῦ. Εἶναι συγγραφεὶς συμμαχούμενος στὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἡ καλλίτερα σὸν πολιτισμὸν του, καὶ ἴσως αὐριο θά τὸ μεμφοῦν ὅτι δὲν ἔχει καμμία παρέμβαση σὸν τακτοποιημένο κύκλον τῆς φαντασίας του. Καὶ ὅμως στὴν μακρὰ αὐτὴ διήγησις ὁ κίνδυνος μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκριβὴς τὸ ἀντίθετο: δηλαδὴ ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τὸν ὠδηγεῖ γιὰ μακρὰ, τόσο ὥστε ἔκαμε λιγότερο πεπικὴν, ἀπ' τὸ συνηθισμένο, τὴν περιπέτεια. Ἡ ἐπικίνδυνος ζωὴ τοῦ Μπερτό, μᾶς κράτησε σ' ἐκκενρότητα ἕως τὸ τέλος, ἀκριβῶς γι' αὐτό. Στὸ συμπέρασμα ὅμως

ὁ Ἐμανουέλλης, ξαναπαίρνει τὸ νῆμα τῆς διηγήσεως καὶ δικαιολογεῖ τῆς κινήσεις. Στὸ τέλος ὁ ἀδῶς αὐτὸς νεαρὸς ἥρωας του, μᾶς ἐδίδασκε κάτι.

«Σπιτάκι σὸν κόλπο» εἶναι τὸ πρῶτο μυθιστόρημα τοῦ Γεωργίου Καμπέλλα συγγραφέα πολλῶν διηγημάτων, στὰ ὁποία τώρα τελευταῖα δὲν ἦταν δύσκολο νὰ διαπιστώσουμε μιὰ καθαρὴ καὶ συνεχὴ πρόοδο. Εἶχαμε μείνῃ με τὴν πρώτης τάξεως ἐντύπωσιν μας, γιὰ τὰ διηγήματα αὐτὰ, πού παρουσιάζονταν πάντα πὺν δυνατὰ καὶ εὐθὺς γράμμα, ὅταν ἦλθε καὶ τὸ σύντομο μυθιστόρημα. Θὰ ὀρκιζόμενα σὲ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα μυθιστόρημα με καθαρὰ καὶ ὁμᾶ γεγονότα, πού ἀποδίδονται σ' ἕνα πεζὸ σχεδὸν ἀκατάστατο ἀλλ' ὄχι χωρὶς ἀποτελεσματικότητα. Ἀντίθετα ὅμως ἦταν κάτι τὸ πολὺ διαφορετικὸ. Ὁ Γκαμπέλλα ἀπὸ τὴν ἀδύση διήγησις πέρασε στὴν ἔμμεση, στὴν ἀναλυτικὴ ἐκσκαφὴ, λεπτόλογη ὑπόγεια, σὲ κάτι πού μᾶς θυμίζει τὸν ἐσωτερικὸ διάλογον κάποιου ὀρισμένης φιλολογίας. Ἡ μεγαλύτερη ὁμοίωσις ἐκπληξὴ γιὰ μᾶς εἶναι ἡ ἀσφάλεια με τὴν ὁποίαν ὁ ὁ Γκαμπέλλα χρησιμοῦσε τὰ καινούργια του αὐτὰ μέσα.

Οἱ ἐκπαινεμένοι μέρες τοῦ Στεφάνου, κλέπτου ἴσως λίγο πολὺ ἠθικολόγου, ἔχουν ἕνα συνεχὴ ρυθμὸ, μιὰ δική τους μουσικὴ δύναμη φαντασίας, μιὰ νευριότητα πού τῆς σώζει ἀπὸ τὴν ὁμίχλη μιᾶς τῆς ἀπελπισμένης ψυχολογίας. Τώρα θά περῇ μετὰ τὸν πολὺ διαφορετικὸ. Ὁ Γκαμπέλλα ἀπὸ τὴν ἀδύση διήγησις πέρασε στὴν ἔμμεση, στὴν ἀναλυτικὴ ἐκσκαφὴ, λεπτόλογη ὑπόγεια, σὲ κάτι πού μᾶς θυμίζει τὸν ἐσωτερικὸ διάλογον κάποιου ὀρισμένης φιλολογίας. Ἡ μεγαλύτερη ὁμοίωσις ἐκπληξὴ γιὰ μᾶς εἶναι ἡ ἀσφάλεια με τὴν ὁποίαν ὁ ὁ Γκαμπέλλα χρησιμοῦσε τὰ καινούργια του αὐτὰ μέσα.

Ὁ ἐκπαινεμένος μέρες τοῦ Στεφάνου, κλέπτου ἴσως λίγο πολὺ ἠθικολόγου, ἔχουν ἕνα συνεχὴ ρυθμὸ, μιὰ δική τους μουσικὴ δύναμη φαντασίας, μιὰ νευριότητα πού τῆς σώζει ἀπὸ τὴν ὁμίχλη μιᾶς τῆς ἀπελπισμένης ψυχολογίας. Τώρα θά περῇ μετὰ τὸν πολὺ διαφορετικὸ. Ὁ Γκαμπέλλα ἀπὸ τὴν ἀδύση διήγησις πέρασε στὴν ἔμμεση, στὴν ἀναλυτικὴ ἐκσκαφὴ, λεπτόλογη ὑπόγεια, σὲ κάτι πού μᾶς θυμίζει τὸν ἐσωτερικὸ διάλογον κάποιου ὀρισμένης φιλολογίας. Ἡ μεγαλύτερη ὁμοίωσις ἐκπληξὴ γιὰ μᾶς εἶναι ἡ ἀσφάλεια με τὴν ὁποίαν ὁ ὁ Γκαμπέλλα χρησιμοῦσε τὰ καινούργια του αὐτὰ μέσα.

Ἀντίθετα ὁ Καίσαρ Παρβέ κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση καὶ αὐτὸς με τὸ σύντομο μυθιστόρημα του ἡ μᾶλλον κ' ἐδὼ με τὸ μακρὸν του διήγημα «Ἡ Ἀκροβασιὰ». Οἱ ἀνάνωστες τῶν «Δικῶν σου τόποι» θά μείνουν λίγο ἀσχηματῶς ἐν εἰσὶν ἀγαπῶν, ἔστω καὶ λίγο, ἐκεῖνο πού σ' αὐτὸν ἐνθούμιζε τὴν ὀρμητικὴ ἀκρίσια καὶ τὴν ποιητικὴ καὶ συντακτικὴ ποίησις τῶν ἀμερικανῶν. Ἡ «Ἀκροβασιὰ» εἶναι ἕνα ἀπλό καὶ διασκεδαστικὸ ἰταλικὸ διήγημα, γραμμένο σὲ στρογγυλὸ πεζὸ, χωρὶς καμμία ἀξίωση. Δὲν ξεύρου με ἐν εἰσὶν πὺν παλὸν ἡ πὺν καινούργιο ἀπ' τὸ «Δικὸν σου τόποι». Ἡμεῖς θά εὐχαριστοῦμε ἂν εἶναι πὺν καινούργιο. Ὁποσδήποτε φθάνει σὲ καλὴ στιγμὴ γιὰ νὰ δώσῃ τὴ βεβαίωση γι' αὐτὸν τὸν συγγραφέα, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀσφαλὸς ξέρουμε πολλὰ πράγματα. **ARTURO TOFANELLI**

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ

Ἡ αἰωνία σύγκρισις μεταξύ Σαίξπηρ καὶ Δάντη, πού διὰ τοὺς Ἀγγλοσάξωνας περιλαμβάνει μίαν ὁλόκληρον φιλολογίαν με περιπεπλεγμένην ποικιλίαν, δὲν θ' ἀργίση νὰ ξαναπαρουσιασθῇ, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, ὑπὸ νέας καὶ πρωτοτύπους μορφάς, με τὴν δημοσίευσιν τῆς μεταφράσεως τοῦ T. S. Elliot πού εἶναι ἴσως ὁ πὺν γνωστὸς ποιητῆς, τῆς βορείου φιλολογίας, καὶ ἐπαναστάτης τῆς πατροπαράδοτου ἀγγλικῆς φιλολογίας.

Κατὰ βάθος, τὸ πρόβλημα εἶναι ἀπλόν, καὶ μπορεῖ ν' ἀνακεφαλαιωθῇ ὡς ἐξῆς: Ὁ Δάντης εἶναι ὁ πὺν παγκόσμιος, ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ποιητῆς. Εἰς τὸν Σαίξπηρ συναντᾶται μεγαλύτερα ποικιλία καὶ χαρακτηριστικότης γὰρ εἰς τὸν Δάντην. Ὁ Σαίξπηρ ὅμως ἔγραφε εἰς γλῶσσαν πὺν τοπικὴν, ἐνῶ ὁ «χυδαῖος» Δάντης ὡς ποιητικὸν μέσον, ἐπλησάζεν πὺν πολλὰ τὰ λατινικά, καὶ ἐπὶ πλὴν ὁ ἐντοπισμὸς τῆς φλωρεντιανῆς διαλέκτου τοῦ Δάντη, ἐξώηρε τὴν παγκοσμιότητα του, διότι ἀκριβῶς ἀπηγόρευε τὴν σύγχρονον διαίρεσιν κατ' ἔθνη. Ἐξ' ἄλλου, τὸ ὕψος τοῦ Δάντη, εἶχε ἐξωριστὴν διαούγειαν, ποιητικὴν διαφύρουσαν ἀπὸ τὴν φιλολογικὴν διαούγειαν. Ἀντίθετα, τὰ ἀγγλικά τοῦ Σαίξπηρ εἶχαν ἕνα εἶδος πυκνότητος καὶ αἱ λέξεις ἠνώνοντο καὶ οὕτω καθέξῃς. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ Δάντης εἶχε μόρφωσιν ἐβραφαίου, εὐρωπαϊοῦ πὺν συννηωμένου ἀπ' ὅτι μποροῦμε ἡμεῖς τώρα νὰ φαντασθόμεν, καὶ ὅτι μαζὺ του ἤρχισε καὶ ὁ διαχωρισμὸς του. Πράγματι δέ, μετὰ τὸν Δάντην, οἱ Τομάσο, Ἀλμπέρτι, Ἀρμελάρντο, Οἰγκο καὶ Ὁ. Σάν Βιττόρε, εἶχαν ἕνα σύστημα σκέψεως ὀργανικῶς κατασκευασμένου. Μετὰ τὸν Σαίξπηρ ὑπῆρχε πνεύμα, προερχόμενον ἀπὸ ἀνθρώπους κατωτέρους τοῦ Σαίξπηρ. Ἐτοῖς ἡ ἀλληγορία, δηλαδὴ ἡ ἀλληγορικὴ μέθοδος πού χρησιμοῦσε ὁ Δάντης εἰς τὸ μεγαλύτερον ποῦμα του καὶ εἰς ἄλλα του μικρότερα, ἦτο μίαν μέθοδος ὀρισμένη, μὴ περιοριζομένη εἰς τὴν ἰταλίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην κ' ἐπομένως εἰς τὴν ὀφίλιν. Αὐτὸ, μπορεῖ νὰ φανῇ πὺν παράδοξον εἰς τὸν σημερινὸν ἀναγνώστην, ἡ ἀλληγορικὴ μέθοδος ἀνέδιδεν, ὅταν ἐχρησιμοῦσε, ἀπλότητα καὶ ἐξυπνάδα. Ἡ εἰκὼν τοῦ Σαίξπηρ, πού θεωρεῖται πὺν πολύπλοκος, ἀπὸ τὴν τοῦ Δάντη, λέγεται «ἐξαπλωτική» ἀντὶ ἀπὸ «ἐντατική», δηλαδὴ ὁ σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ προσθέσῃ μίαν ἀνάμνησιν εἰς ὅτι φαίνεται, ἀναγνωρίζεται ὅμως ὅτι τὸ σχεδιάσμα τῆς εἶναι διλιγότερον ἐκλεκτὸν ἀπὸ τὸ σχεδῖον τοῦ φλωρεντιανοῦ. Εἶναι φανερόν ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν ἀναγνώστην τὸν λιγότερον προετοιμασμένον, ὅτι ἡ γλῶσσα κάθε μεγάλου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ δὲν εἶναι ἄλλο, περισσότερο δὲ ἡ γλῶσσα ὁποῦ ἀδύση διήγησις πέρασε στὴν ἔμμεση, στὴν ἀναλυτικὴ ἐκσκαφὴ, λεπτόλογη ὑπόγεια, σὲ κάτι πού μᾶς θυμίζει τὸν ἐσωτερικὸ διάλογον κάποιου ὀρισμένης φιλολογίας. Ἡ μεγαλύτερη ὁμοίωσις ἐκπληξὴ γιὰ μᾶς εἶναι ἡ ἀσφάλεια με τὴν ὁποίαν ὁ ὁ Γκαμπέλλα χρησιμοῦσε τὰ καινούργια του αὐτὰ μέσα.

Ὁ ἐκπαινεμένος μέρες τοῦ Στεφάνου, κλέπτου ἴσως λίγο πολὺ ἠθικολόγου, ἔχουν ἕνα συνεχὴ ρυθμὸ, μιὰ δική τους μουσικὴ δύναμη φαντασίας, μιὰ νευριότητα πού τῆς σώζει ἀπὸ τὴν ὁμίχλη μιᾶς τῆς ἀπελπισμένης ψυχολογίας. Τώρα θά περῇ μετὰ τὸν πολὺ διαφορετικὸ. Ὁ Γκαμπέλλα ἀπὸ τὴν ἀδύση διήγησις πέρασε στὴν ἔμμεση, στὴν ἀναλυτικὴ ἐκσκαφὴ, λεπτόλογη ὑπόγεια, σὲ κάτι πού μᾶς θυμίζει τὸν ἐσωτερικὸ διάλογον κάποιου ὀρισμένης φιλολογίας. Ἡ μεγαλύτερη ὁμοίωσις ἐκπληξὴ γιὰ μᾶς εἶναι ἡ ἀσφάλεια με τὴν ὁποίαν ὁ ὁ Γκαμπέλλα χρησιμοῦσε τὰ καινούργια του αὐτὰ μέσα.

Ἀντίθετα ὁ Καίσαρ Παρβέ κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση καὶ αὐτὸς με τὸ σύντομο μυθιστόρημα του ἡ μᾶλλον κ' ἐδὼ με τὸ μακρὸν του διήγημα «Ἡ Ἀκροβασιὰ». Οἱ ἀνάνωστες τῶν «Δικῶν σου τόποι» θά μείνουν λίγο ἀσχηματῶς ἐν εἰσὶν ἀγαπῶν, ἔστω καὶ λίγο, ἐκεῖνο πού σ' αὐτὸν ἐνθούμιζε τὴν ὀρμητικὴ ἀκρίσια καὶ τὴν ποιητικὴ καὶ συντακτικὴ ποίησις τῶν ἀμερικανῶν. Ἡ «Ἀκροβασιὰ» εἶναι ἕνα ἀπλό καὶ διασκεδαστικὸ ἰταλικὸ διήγημα, γραμμένο σὲ στρογγυλὸ πεζὸ, χωρὶς καμμία ἀξίωση. Δὲν ξεύρου με ἐν εἰσὶν πὺν παλὸν ἡ πὺν καινούργιο ἀπ' τὸ «Δικὸν σου τόποι». Ἡμεῖς θά εὐχαριστοῦμε ἂν εἶναι πὺν καινούργιο. Ὁποσδήποτε φθάνει σὲ καλὴ στιγμὴ γιὰ νὰ δώσῃ τὴ βεβαίωση γι' αὐτὸν τὸν συγγραφέα, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀσφαλὸς ξέρουμε πολλὰ πράγματα. **LUIGI BERTI**

Τέλος, μόνον ὁ Δάντης εἶναι ἐκεῖνος πού μπορεῖ νὰ δώσῃ μίαν ποιητικὴν ἐντύπωσιν, ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ ἐξενὸς ἀναγνώστης δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὁλόκληρον τὸ κείμενον.

LUIGI BERTI

Ἀπὸ καιρὸ, μέρα παρὰ μέρα, πῆγαινα στοῦ γιαιτροῦ Δ... γιὰ μιὰ κούρα. Δὲν καλλιτέρευνα ὅμως οὐτε χειροτέρευνα. Ἡ κατάστασὴ μου ἦταν στάσιμη κ' ὁ γιαιτρός ἦταν πολὺ σκεπτικός, κ' ἐγὼ βασανιζόμουν.

Μονὸ ἐγὼ ἤξερα τὸ γιαιτὶ τῆς γλυκεῖας ἐπιμονῆς τῆς ἀρρωστειᾶς μου, τὴ χαύνωση πού μ' ἀφαίρουσε τὸ θάρρος νὰ γιαιτρευθῶ. Τὸ σπιτάκι τοῦ γιαιτροῦ ἦταν κάτασπρον, σάν γάλα, με μικρὰ παράθυρα πράσινα καὶ γύρω μ' ἕνα μικρὸ κηπαράκι, ἐπίσης πράσινο. Ἦτανε πάντα σ' ἕνα ἐρημικὸ δρομάκι ἐξοχικὸ κ' εἶχε μερικά σκαλᾶκια μπρὸς στὴν πόρτα. Ἀπὸ πάνω ἦταν πάντα σύννεφα, κ' ἕνα ἥσυχο μουρμούρισμα κυπαρισίων με ἀόριστα κελαδίσματα πουλιῶν. Καμμία φορὰ τὰ σύννεφα εἶχαν ἀνθρώπινες μορφές, φουσκομένες, πού προκαλοῦσαν οἶκτο καὶ σάν νά λεγαν «κύττα, κύττα» τὸ μουτράκι, πού μπαίνει διελὰ διελὰ σὸ σπῖτι τοῦ γιαιτροῦ.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, ἦτανε συμμαζεμένο, σάν τὸ κοίλωμα ἐνὸς καρδιοῦ, κ' εἶχε ἕνα χρώρα τόσο εὐχάριστο τόσο ἐλκυστικὸ. Σκάλες ξύλινες, πατώματα ξύλινα, χωρίσματα ξύλινα, με ταπεταρίες χρώματος φράουλας. Ἐπειτα κἀντρα μαύρα, καθρέπτες, βιβλία, λουλούδια, λαμποκοπούσαν τ' ἀσημικά, τὰ κρύσταλλα τὰ πολύτιμα μπιντελό. Στὸ σαλόνι πάνω σ' ἕνα ψεύτικο τζάκι, ἦτανε ἕνα γαλῶν βάζο μ' ἕνα μαύρο δράκον ὄρθιο. Ἀνάμεσα ἀπ' τῆς κουρτίνες κ' ἀπ' τῆς λάμπες, ὅλες φιλιτσίνες, διαφαίνονταν πότε πότε, κανένα φύλλον με τὸ ἀδύνατο πράσινο χρώμα του, ἡ τὸ χεῖλος ἐνὸς κέκονι ἀνθοδοχείου ἀκουμπισμένου πάνω σὲ κάποια ἐταξέρα. Ἡσυχία ὁμορφία, παλιά γλυκύτητα καὶ μυστήριο ἦτανε τὰ στοιχεῖα πού μάγευσαν ἀμέσως, ὅποιον ἔμπαινε σὸ σπῖτι τοῦ γιαιτροῦ Δ...

Ἀλλὰ πὺν ἐνδιαιφέρων, ἦτανε ὁ ἴδιος ὁ γιαιτρός, ἕνα γιαιτροῦδάκι, τόσο νεαρό, πού συχνά, ὅταν μ' ἄφιναν οἱ λυπητερές σκέψεις, καὶ τὸν ἔβλεπα ὄρθιο μπρὸς τῆς πόρτας, μοῦρχονταν νὰ τὸν ρωτῶσιν ἂν θ' ἀργούσαν νὰ φουτρώσαν τὰ μουστάκια του. Κρατιόμουν ὅμως. Ναι, ναι, πὺν ἐνδιαιφέρων ἦταν τὸ γιαιτροῦδάκι αὐτό, τὸ μαγευτικὸ. Μικρὸ, εὐγενικό, ὡ πολὺ εὐγενικό. Δὲν θυμοῦμαι τὸν τόνον τῆς φωνῆς του, ἂν καὶ μοῦ μιλῶσε συχνά, μὰ συνέβῃ ἔτσι πού δὲν τὸν θυμοῦμαι.

Τὸ μόνον πρᾶγμα πού θυμοῦμαι, ἀπ' τὸν γιαιτρό μου, ἦταν τὰ μεγάλα μάτια του, μεγάλα καὶ ἀπορημένα. Ἐπαῖζαν πάντα τὰ βλέφαρα του κ' ὑπῆρχε πάντα μιὰ γλυκεῖα ἀπορία στὰ μεγάλα καθαρὰ μάτια του, ὅπως στὰ μωρά, ὅταν ἐπαλῶμένα στὴν κούνα του, βλέπουν τὴν σελήνην, Δὲν εἶχε συμβῇ τίποτα οὕτε σὸν κόσμον οὕτε σὲ μένα κατὰ τὴν νύχτα, καὶ ὅμως, σάν ἔμπαινα στοῦ γιαιτροῦ, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο με κύτταζε ἐρωτημαστικὰ. Νὰ ἤξερε ἄραγε ὁ γιαιτρός τῆς λεπτομερείας αὐτῆς τῶν ματιῶν του; Δὲν πιστεύω.

Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πού δὲ γιαιτρεῖόμουν. Μοῦ λειπε τὸ θάρρος. Ἄν γιαιτρεῖόμουν θάπρεπε ν' ἀποχαρετίσω τὸ γιαιτρό, νὰ τοῦ πῶ «Ἀντί» ὅπως λέμε ἀντὶ στὰ ὄνειρα πού κάνουμε τὴν αὐγὴ.

Δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ πὺς θά κατέβαινα τὰ ξύλινα σκαλοπάτια, συνοδευμένη ἀπὸ κείνον, πάντα εὐγενικό καὶ ἀφύσικο, πὺς θά μ' ἀνοίγε τὴν πόρτα παραμερώντας, γιὰ νὰ μ' ὀφίῃ νὰ περάσω, καὶ πὺς θάβαινα ὕστερα «γιὰ πάντα» σὸ δρόμο, ὅπου ὁ ἀέρας σχημάτιζε μικροὺς κύκλους σκόνης ἡ στριφογύριζε κάποιο ξερό φύλλον. Κι' οὕτε θά ἐξανάμπαζα πιά σὸ σπῖτι ἐκεῖνο, κ' ὅταν θ' ἀκούσα πιά τὰ ἐλαφρὰ βήματά του ὕστερα ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ, κ' οὕτε θά συνανοῦσα πιά, με κείνον τὸ ἀνατρίχιασμα τὰ ἐτρομαγμένα μάτια του.

Μὲ κύτταζε πάντα μιὰ στιγμὴ, ἀνασηκώνοντας τὰ βλέφαρα, σάν νάβλεπε ἕνα ἀπ' τὰ λουλούδια του, π' ἄρχισε νὰ περπατᾶ μες σὸ δωματίο,

Η ΚΟΥΡΑ

κ' ἔπειτα ἀμέσως κατέβαζε τὸ βλέμμα του, ἡ καλὴ λίτερα ἡ ψυχὴ ἀποτραβιόνταν ἀπ' τὰ μάτια. Ἡ ἀγαπητὴ του ὅμως ψυχὴ, ἦταν τόσο περιέργη γιὰ μένα πού ξανανοῖγονταν στὴ φωνὴ του καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ἤρχονταν κόντα μου.

Ἀγαπημένη ψυχὴ, θελκτικὴ γιαιτρέ Δ...

Ἐμοιάζε τόσο πολὺ μ' ἕνα βαζάκι λουλούδια, μ' ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ βαζάκια πούναι πάνω σὲ μιὰ ἐταξέρα μιᾶς κάμαρας κοριτικοῦ. Ἦταν μεγάλη ἀπόλαυση, ὅταν μπαίνοντας σὸ παλιὸ ἐκεῖνο σπῖτι του, εὐρίσκει τὴν εὐγένειαν του, τὴ χάρη του, τὴν ἀφάνταστη θελκτικότητά του.

Γιὰ πολὺ καιρὸ, βασανιζόμουν ἀπὸ μιὰ σκέψη, ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία, κ' εἶχα βαυκαλισθῇ με τὴν ἀνῶτη αὐτὴν ἐλπίδα: νὰ τὸν παντρευθῶ.

Γιὰ σκέψου, νὰ ζοῦσα πάντα μαζὺ του, μες σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι-καταφύγιο, ἀνάμεσα σὸ ψεύτικο τζάκι καὶ στὰ μικρὰ πράσινα παράθυρα. Τὸ βράδυ σὸ φῶς τῆς λάμπας, θά καμωνόμουν πὺς ἔπλεκα καὶ συχνά θά σήκωνα τὰ μάτια μου καὶ θά τὸν ἔβλεπα. Ἐκεῖνος δὲν θά τὸ καταλάβαινε, ἦταν ἕνα τόσο ἄθωο παιδάκι.

Γιὰ σκέψου, τῆς βραδυῆς τοῦ Ἰοῦνη, λίγο κουρασμένες, γεμάτες ἀπ' τὴ μυρωδιά τῶν γιασεμῶν, ὅταν ἀπ' τ' ἀνοικτὸ παράθυρο ἀκούεται τὸ μόνον κ' ἀδίκκοπο τραγοῦδι τοῦ τζιτζικιοῦ, θά ζεκουραζόμουν μαζὺ στὴν τραπεζαρία, καὶ ἔαφινκα σάν κατὰ τύχη, τὰ μάτια μας θά συναντιόνταν.

Ὁ γιαιτρός Δ... — Μὲ κυττάξεις. Τί ἔχεις;

Ἐγὼ — Τίποτα σὲ βεβαίω.

Ὁ γιαιτρός — Ἰσως εἶναι λίγο ἀργά γιὰ σένα.

Αὐτὴ τὴν ὥρα ἔπρεπε νὰ εἶχες πλαγιᾶσαι. Βγῆκαν κ' ὅλας ὅλα τ' ἀστρα σὸν οὐρανόν.

Ἐγὼ — Τὰ κύτταζες καὶ σὺ; Τί ὁμορφα πούναι.

Ὁ γιαιτρός (σιγὰ) — Ναι.

Ἐγὼ — Δὲν εἶμαι τόσο καλὰ. Γιὰ πιάσε τὸ μέταπο μου. Καὶ μ' αὐτὴ τὴ δικαιολογία θά πλησιάζα «τὸ βαζάκι μου» με τὰ λουλούδια, θά γονάτιζα κόντα του καὶ θ' ἀκούμποῦσα τὸ μέταπο μου στὰ γόνατα του.

Ἡ γλυκεῖα καὶ μακρυνὴ χαρὰ τῶν ματιῶν του, θάταν γιὰ μένα ἡ καλλίτερη κούρα.

Δὲν σκεπτόμουν ποτὲ πὺς μποροῦσε νάχη ἕνα τέλος τὸ λεπτὸ μου παραμύθιο, πού τῶρα πιά σ' ἀλήθεια ἀποτελοῦσε ὅλο τὸ γοῦστο τῆς ζωῆς μου. Νὰ τρέξω νὰ ζητήσω καταφύγιο μες στὰ μάτια τοῦ γιαιτροῦ Δ... ἦταν γιὰ μένα ἡ μοναδικὴ πιθανότητα χαρᾶς καὶ ἡσυχίας. Στὰ καθαρὰ αὐτὰ μάτια, ἦταν ὁ κῆπος μου: ἡ ἀπορία με τὴν ὁποία ἀνοῖγανε ἦταν ὁ παράδεισός μου. Νὰ μ' ὑποδέχονται τὰ μάτια αὐτὰ πούταν ἕνα πρᾶγμα τόσο ὁμορφο.

Ὁ χρόνος βρίσκονταν σὸ τέλος του. Τὰ κολάδια κατέβαιναν ἀπ' τὰ βουνὰ. Τὰ χελιδόνια τραβοῦσαν κατὰ τὴ θάλασσα. Ὁ ἥλιος κάθε πρῶτὴν ἔβγαζε πὺς ἀφῶς. Μιὰ ἀπ' τῆς πρῶτης μέρες τοῦ Νοεμβρίου, τὴ πὺς σκοτεινὴ καὶ λυπητερὴ τῆς καινούργιας ἐποχῆς, ὁ γιαιτρός με ὑποδέχθηκε με κάτι παράξενα μάτια, με κάτι πούμοιαζε με μιὰ κλεισμένη σκέψη. Ἰσως θά με παντρευθῇ, νὰ δῆς πὺς θά μὴ νὰ μείνω σὸ σπῖτι τοῦ «ἄρχισα νὰ σκεπτοῦμαι μέσα μου τρομαγμένη. Καὶ χαρούμενη, τρώγοντας τὰ νύχια μου. Ὁρβίος μπροστὰ μου, σοβαρὸς καὶ ταπεινὸς ὁ γιαιτρός Δ... ἄρχισε νὰ μοῦ μιλή. Κάθε τόσο μούλεγε λυπημένος «ἄσε τὰ νύχια σου ἥσυχα». Ὅχι δὲν ἐπρόκειτο νὰ με παντρευθῇ. Οὕτε φαίνεται νὰ τὸ εἶχε σκεφθῇ ποτὲ του. Μόνον κατὰ τὸ τέλος, ὅταν ἐ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ

by Gian Gaspare Napolitano

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.
Τὸ 1930 166 Ἴταλοι μετανάστες, ἐπιβαίνοντες τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου «Orford» ἔφθασαν εἰς τὸ Σίδνεϋ, ὅπου ἐπληροφορήθησαν ὅτι δὲν δύνανται ν' ἀποβιβασθῶν, λόγῳ προσφάντου ἀπαγορευτικοῦ νόμου τῆς κυβερνήσεως τῆς Αὐστραλίας, ἐκείνου ἐν ἰσχύϊ μετὰ τὴν ἐπιβίβασιν τῶν ἐν λόγω μεταναστῶν καὶ τὴν κανονικὴν ἐνικύρωσιν τῶν διαβατηρίων των ἀπὸ τὰ ἀρμόδια προξενεῖα. Τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς

Αὐστραλιανῆς κυβερνήσεως ἐλήθη κατόπιν πιέσεως τῶν «Trade Unions» τὰ ὁποῖα εἶχον ἀρξίσαι ἀπηγὴ διωγμὸν ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν μεταναστῶν καὶ κατόρθωσαν, μετὰ τὴν ἐσπευσμένην κινήσιν νόμου, ν' ἀπογαρεῖν τὴν ἰταλικὴν μετανάστευσιν, παρὰ τοὺς κειμένους διεθνεῖς κανονισμούς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀρχίζει ἡ ὁδύνηρα δόρυς των 166 αὐτῶν μεταναστῶν, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς λιμένος τῆς Αὐστραλίας εἰς τὸν ἄλλον μέχρις ὅτου ἐπέ-

στρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των. Αὐταὶ ἦσαν αἱ πρῶται ἐπίσημοι ἐκδηλώσεις μιᾶς ξενοφόβου πολιτικῆς ἐμπνευσθείσης ἀπὸ τὰ «Trade Unions» ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν ἀποίκων, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Αὐστραλία ὥφειλε μέγα μέρος τῆς παρουσίας εὐμερίας της καὶ τὸς ὁποίους ἐμέμφοντο ὡς πολὺ ἐργατικούς, ἀσφαλῶς ἐπειδὴ κατόρθωσαν, μετὰ παραδειγματικὸν ζήλον, νὰ ἐπιτύχουν τὴν καλλιέργειαν τοῦ ζαχαροκάλαμου, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπέτυχον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς καὶ διὰ πολλὰ ἔτη ἀκόμη οἱ Ἴταλοι ἐθριάμβευσαν. Οἱ καλλιερῆται ἐζήτουν διαρκῶς καὶ ἄλλους καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσχηματίσθησαν οἱ θαυμαῖοι ὄμιλοι τῶν κοπτῶν ζαχαροκαλάμου, ἀποτελούμενοι ἀπὸ τέσσαρες ἢ πέντε ἀνδρας, συχνὰ συγγαμικούς ἢ καὶ τῆς ἰδίας οἰκογενείας. Ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐργατῶν αὐτῶν, εἰς τὸ δάσος καὶ τὰς φυτείας ὑπερέβαινε, αἰσθητῶς, τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἄλλων λευκῶν ἀποίκων καὶ ἀκόμη καὶ τῶν ἐργατῶν τῶν ἄλλων φυλῶν. Οὕτε τὸ τροπικὸν κλίμα, οὕτε ἡ ἐρημία τῆς ἐξορίας, οὕτε ἡ καθημερινὴ κοπιώδης ἐργασία, πού δὲν ἔχει οὐδένα περιορισμὸν ὥρων, ἀναχαίτουν τοὺς ἀνδρας αὐτούς. Τὸ ζαχαροκάλαμον ἐκόπτετο ἕως τὴν ρίζαν, ἀπὸ τὰ δρεπάνια τῶν Ἰταλῶν, πού προχωροῦν κατ' ὁμίλους ἀνοίγοντες δρόμον ἐν τῷ μέσῳ τῶν φυτειῶν πού ἐκτείνονται ἀπεράντως. Οἱ ὄμιλοι ἐργάζονται, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων οἱ μὲν ἀπὸ τοὺς δέ, ἐν τὸς ὀλίγους ὁμοῦς ἀπομακρύνονται καὶ ἢ ἐπαφὴ δὲν διατηρεῖται παρὰ μόνον μετὰ τὰς φωνὰς των. Οἱ ζαχαροκάλαμοι ὑπερβαίνουν εἰς ὕψος τὰς κάσκας τῶν κοπτῶν. Ἡ φωνὴ τῶν ἐργατῶν, φθάνει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὁμίλου εἰς τὸν ἄλλον, πῶς δυνατὴ καὶ ἀπὸ τὸ τρίτον τῶν καλάμων πού πίπτουν δε-

ξιά καὶ ἀριστερά. Εἶναι μικραὶ φράσεις τῆς διαλέκτου τοῦ τόπου τους, παρορμήσεις διὰ τὴν ἐργασίαν, ἢ στοιχήματα ποῖος θὰ τελειώσῃ πρῶτος. Ὑπερῶνα τῆς δραστηριότητος αὐτῆς καὶ τῶν ἀπεράντων ἀγρῶν, ἀλακωμένων ἀπὸ τὰ καθαρὰ μονοπάτια, χαραγμένων ἀπὸ τοὺς ἐργάτας, ὁ τροπικὸς ἥλιος, χαμηλὸς καὶ ξηρὸς, ὁ μολυβένιος τροπικὸς οὐρανός, σπαρμένος ἀπὸ μερικὰ ἀραιὰ ἀκίνητα σύννεφα, ἀναδίδει τὴν πυγιερὰν πνοήν του. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὴν γῆν, ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ πρᾶσινου σκοτεινοῦ χρώματος πού σχηματίζεται εἰς τὴν σκινὴν τῶν καλάμων, ἀναδίδονται σιγὰ σιγὰ ἀτμοὶ διαρκῶς πυκνώοντες. Καὶ ὁ ἰδρὼς τῶν ἐργατῶν, πού ἀφθονοῦς ἔτρεξεν ἀπὸ τὰ σώματα των ὅλην τὴν ἡμέραν, ποτίζει τὴν γῆν, ὁ ἱερὸς ἰδρὼς τῶν ἐργαζομένων παγώνει ἐπὶ τῶν φυτειῶν τὴν νύκτα. Χρειάζονται σιδηροὶ ἀνθρωποὶ διὰ νὰ κόψουν τὸ ζαχαροκάλαμον, καὶ οἱ ἀνθρωποὶ αὗτοί εἰναι οἱ Ἴταλοι ἐργάται.

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΚΗΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΝ

Ἀφοῦ ἡ ἰταλικὴ μετανάστευσις εἰς τὸ Queensland, ἐριζώθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἤρχισε νὰ εἰσχωρῇ δειλὰ

καὶ εἰς τὰς ἄλλας Πολιτείας τῆς Αὐστραλίας. Τὸ 1911 οἱ Ἴταλοι, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν Αὐστραλίαν ἦσαν ἐν τῷ συνόλῳ 6.719. Μετὰ δέκα ἔτη ἦσαν 8.135. 24 ἔφθασαν τὸ 1.918 116 τὸ 1919, 631 τὸ 1920, 1.728 τὸ 1921. Αἱ ἀφίξεις ὅμως αὐταὶ ἱσοφαρίσθησαν μετὰ τὰς ἀναχωρήσεις. Γενικῶς σπανίως οἱ μετανάστες ἐγκαταλείπουν τὴν ἐργασίαν των, ἡ Ἰταλία ὅμως εὐρίσκειτο εἰς πόλεμον, καὶ πολλοὶ εἶναι οἱ ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πατρίδα των. Ἀποτόμως τὸ 1922 ἡ συρροὴ αὐξάνει: 3.367 ἔφθασαν ταυτοχρόνως εἰς Αὐστραλίαν. Καὶ ἀκριβῶς τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, ἔλαβε χώραν τὸ περίεργον ἐπεισόδιον πού θ' ἀναφέρωμεν. Τὸ παλαιὸν ὕπερωκέανειον «Bass» εἰς τῆς Ἰταλίας» ἔφθασεν εἰς Fremantle μετὰ 1.200 μετανάστες. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ μόνη μετανάστευσις πού ἐπιτρέπεται — τοῦλάχιστον διὰ τοὺς μὴ Βρεταννοὺς ὑπηκόους — ἦτο ἡ τῶν ἐργατικῶν ἀγροτικῶν χειρῶν. Τὰ ἰταλικά Προξενεῖα εἶχον ἐγκαθιδρύσει γραφεῖα προσλήψεως ἐργατῶν, ἐλεγχόμενα ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Γενικὸν Προξενεῖον τοῦ Σίδνεϋ, καὶ μετὰ διαρκῆ ἐπαφὴν μετὰ τὰς ἰταλικὰς ἀγροτικὰς ἐκμεταλλεύσεις. Οἱ χίλιοι διακόσιοι Ἴταλοι εἶχον ἔλθῃ εἰς τὴν Αὐστραλίαν ὡς ἀγροτικοὶ ἐργάται, μετὰ κανονικὸν συμβόλαιον, ὑπογραφέν πρὸ τῆς ἐπιβίβα-σεως των.

Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως, ἐκατὸν εἰκοσι, ἐξ αὐτῶν, δὲν εἶχον δηλώσῃ τὴν ἰδίαν ἐργάται ἀγρῶν, παρὰ μόνον μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ δυνηθῶν νὰ ἐγκατασταθῶν εἰς τὰς παραλιακάς πόλεις καὶ νὰ ἐξασκήσων διάφορα ἐπαγγέλματα. Ἡ ἀπόπειρά των ἀπέτυχεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, διότι ὁ κάθε μετανάστης ὥφειλε νὰ μεταβῇ ἀμέσως εἰς τὴν ἀγροτικὴν ἐγκατάστασιν, τὴν ὀριζομένην ἀπὸ τὸ συμβόλαιον. Οἱ ἑκατὸν εἰκοσι ἄνθρωποι μετανάστες, ἠρνήθησαν ν' ἀποβιβασθῶν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῶν. Μετὰ ὀκτὼ ἔτη, ὅπως εἶδομεν ἀνωτέρω, αἱ ἀρχαὶ τῆς Αὐστραλίας, ἠρνούντο φιλοξενίαν εἰς ἑκατὸν ἐξήκοντα ἔξ Ἰταλούς.

Τὸ 1923 ἔφθασαν εἰς τὴν Αὐστραλίαν 1.737 Ἰταλοί, τὸ 1924 4.540 ὅλοι ὁμοῦ. Τὸ 1925 ὁ ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς 6.102, κατῆλθεν εἰς 3.952 τὸ 1926 καὶ ἔφθασεν τὸ ἀνώτατον τὸ 1927 μετὰ 7.804 μετανάστες. Τὸ 1938 αἰσθητὴ ὑποχώρησις, 3163 μετανάστες. Ἡ φασιστικὴ κυβέρνησις ἐπενέβη διὰ νὰ περιορίσῃ τὰς μεταναστεύσεις.

Τὴ συνέβη μετὰ τὸ 1922 καὶ τοῦ 1927; Κάτι πού ἐπρόκειτο νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἱστορίαν. Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι, ἐθέτισαν νόμον, ὀνομαζόμενον «νόμον περιοριστικὸν τῆς μεταναστεύσεως». Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐκεῖνο, πού ὁ Wells ἀπεκαλεῖ ἐτάς ἐκρηκτικὰς ὕλας τῶν ἀνδρικῶν λα-

ῶν ἤρχισαν νὰ συνθλίβονται ὀλονέν καὶ περισσότερον. Μία τοιαύτη πολιτικὴ προτιμήσων, μετὰ τὴν συνοδείαν τῶν ἀπιθάνων θεωρειῶν, δὲν ἤργησε νὰ ἐξῇ τὸν ἀντίκτυπόν της καὶ εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς ἀρκεσθῶμεν νὰ διαπιστώσωμεν μίαν αἰσθητὴν αὐξήσιν τῆς ἰταλικῆς μεταναστεύσεως, πρὸς τὴν χώραν αὐτήν, κατὰ τὴν περίοδον μετὰ τὸ 1922 καὶ τοῦ 1927. Αὕτη ὅμως δὲν παρουσιάζει παρὰ ἓνα μικρὸν μέρος τῶν μεταναστευτικῶν ρευμάτων τῶν διευθυνομένων προηγουμένων πρὸς τὰς Ἠν. Πολιτείας, καὶ πού ἐπλημύριζαν τοὺς ἰταλικούς λιμένας: τὰ ὑπόλοιπα, οὕτως εἰπεῖν, μῖας τεραστίας ἐργασίας διοχετεύσεως, τὴν ὁποίαν ἡ φασιστικὴ κυβέρνησις ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ λύσῃ.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ

Οὐδέποτε ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἰταλῶν εἰς Αὐστραλίαν ὑπερέβη τὰς τριακόνας πέντε χιλιάδας. Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔφθασε μόνον τὸ 1928. Ἡ ἐπομένη περίοδος εἶναι περίοδος διευθετήσεως διὰ τὴν μικρὰν ἰταλικὴν παροικίαν, καὶ πολλοὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πατρίδα των.

Μόνον κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1930 ἔφθασαν εἰς Αὐστραλίαν 1400 Ἰταλοί, ἀνεχώρησαν ὅμως 1700. Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ «Orford» οἱ Ἰταλοὶ τῆς Αὐστραλίας ὅπως εἴπαμεν ἤδη ἀνῆρχοντο εἰς περίπου τριακόνας χιλιάδας. Ἐξ ἡ χιλιάδες ἔζων εἰς τὴν Πολιτείαν τῆς Βικτωρίας, καὶ οἱ περισσότεροι ἦσαν καλλιερῆται καὶ ἐκκαφεῖς. Πολλοὶ εἶναι μικρέμποροι, ἔμποροι φρούτων, εἰσαγωγῆς οἶνων, πλανόδιον πωληταί, κτίσται καὶ μαρμαρογλύπται. Ἐπὶ τὰς χιλιάδας ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς Νέαν Οὐαλλίαν τοῦ Νότου, καὶ ἐκεῖ ἐπίσης εἶναι καλλιερῆται, καὶ ἔμποροι φρούτων. Ὁ ἐτήσιος κύκλος ἐργασίας τῶν ἐμπόρων φρούτων, ἰταλικῆς ἐθνικότητος, ἦτο περίπου ἡμίσεως ἑκατομμυρίου στερλινῶν, μόνον εἰς τὸ Σίδνεϋ.

Εἰς τὴν νότιον Αὐστραλίαν οἱ Ἰταλοὶ δὲν εἶναι παρὰ δύο χιλιάδες. Διακόσιοι περίπου ἀλλεῖς εἰς τὰ περίε τῆς Ἀδελαΐδας, καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀποτελεῖται ἀπὸ καλλιερῆτας καὶ ἐργάτας καὶ ἀπὸ μερικοὺς ἀξιολόγους ἐργολάβους ὅπως ὁ Καπριάνι καὶ Σια. Ἐξ ἡ χιλιάδες περίπου εἶναι οἱ Ἰταλοὶ ἀποικοὶ τῆς δυτικῆς Αὐστραλίας. Εὐρίσκειται ἐπίσης καὶ μία πυκνὴ μάζα μεταλλορῶν: μόνον πεντακάσιοι εἶναι εἰς τὸ Brocken Hill, οἱ ὑπόλοιποι εἶναι καλλιερῆται, ποιμένες κλπ.

Εἰς τὸ Queensland ὅμως ζεῖ ἡ μεγαλύτερα καὶ συμπληροτέρα παροικία, ἐυλοκόποι, κόπται ζαχαροκαλάμου, καλλιερῆται, κλπ. Ἐξ αὐτῶν οἱ διατηρήσαντες ἀκόμη τὴν ἰταλικὴν ἰθαγένειαν ἀνέρχονται εἰς

ΣΕΛ. 25

ἐννέα χιλιάδας. Ἐξ ἄλλου εἰς ὅλην τὴν Αὐστραλίαν, εὐρίσκονται κατεσπαρμένοι, Ἴταλοι ἐπιπλοποῖ, λεπτουργοί, μαρμαρογλύπται, γκαρβνία καφενείων, μουσικοὶ, ὑποδηματοποιοὶ κλπ. Φυσικὰ εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ ἱατροὶ, μηχανικοὶ, καὶ ἀρχιτέκτονες, καθηγηταί, βιβλιοπῶλαι. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ εἰς συγγραφεὺς ὁ Τζίνο Νίμπη. Αἱ συνομοσπονδία καὶ οἱ ἰταλικοὶ σύλλογοι εἶναι πολυάριθμοι καὶ εὐμεροῦν. Θὰ ὑπενθυμίσωμεν δὲ τὴν ἐξαιρετικῶς εὐεργετικὴν δράσιν τοῦ «Ἰταλικοῦ συλλόγου ἀγαθοεργίας», ὡς καὶ τῶν δύο μεγάλων ἐβδόμαδιαίων ἐπιθεωρήσεων τῆς «Εβδομαδιαίας Ἰταλο-Αὐστραλικῆς ἐφημερίδος» καὶ τὸν «Ἰταλικὸν Ταχυδρόμον».

Εἶναι περισσότεροι, οἱ ἔμποροι, οἱ ἰδιοκτῆται ξενοδοχείων καὶ ἐστιατορίων, οἱ βιομήχανοι καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι οἱ συγκεντρωμένοι περίε τοῦ Ἰταλικοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου τοῦ Σίδνεϋ. Πράγματι δὲ αἱ ἰταλικά ἐξαγωγὰ εἰς Αὐστραλίαν, ἀνῆλθον τὸ 1930, εἰς τὸ ποσὸν τοῦ 1 ἑκατομ. καὶ 200 χιλ. στερλινῶν, συνίσταντο δὲ αὐταὶ εἰς οἶνους, ἡδύποτα, ἐλαϊκόλαδα, κατὰσας, βαμβάκερά ὑφάσματα, μεταξωτὰ μικτὰ, πορσελάνας, βιομηχανοποιημένους ἑλαστικὸν, διατηρημένας τροφὰς, μάρμαρα, ζυμαρικά, καὶ πῖλους. Τὰ ἰταλικά αὐτοκίνητα ἦσαν πολὺ τοῦ συρμοῦ εἰς Αὐστραλίαν μέχρι τοῦ 1928, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως ἐκείνης, λόγῳ τοῦ ἀμερικανικοῦ συναγωνισμοῦ, αἱ ἐξαγωγὰ ἰταλικῶν αὐτοκινήτων ἐμειώθησαν πολὺ.

Αἱ ἐκ τῆς Αὐστραλίας ἐξαγωγὰ εἰς Ἰταλίαν, εἶναι σπουδαιότεραι καὶ περιορίζονται εἰς ὀρισμένα προϊόντα: σιτηρά, ἔριον, βούτυρον, ζῶα, κατεψυγμένα κρέατα, λίπη. Τὸ ἐμπορικὸν ὅμως ἰσοζύγιον εἶναι εὐνοϊκόν διὰ τὴν Αὐστραλίαν, μετὰ ὑπόλοιπον ὑπὲρ αὐτῆς κατὰ τὸ 1930, 3 ἑκατομ. στερλινῶν. Αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἔπρεπε νὰ κἀμῃ τὴν Αὐστραλίαν, νὰ συμπεριφερῇ κατ' ἄλλον τρόπον ἐναντὶ τῆς Ἰταλίας.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΩΝ "TRADE UNIONS" ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1925, ἤρχισε εἰς τὴν Αὐστραλίαν, κατόπιν δειλῶν τινῶν δοκιμῶν, δριμύς ἀγῶν ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν. Οἱ Αὐστραλοὶ ἤρχισαν ν' ἀνησυχοῦν διὰ τὴν ἐνταθείσαν ἀπὸ τοῦ 1922 συρροὴν τῶν Ἰταλῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας εἶναι ἀγγλικῆς καταγωγῆς κατὰ τὸ 90%, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐκαυχῶντο, ὡς περὶ ἐξαιρετικῶς ζητηματος. Αἱ ὀλίγαι χιλιάδες ἄλλων φυλῶν, θρησκείαν καὶ γλῶσσάν, θὰ ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ παρουσιάσουν εἰς τὴν πραγματικὴν κίνδυνον, διὰ τὴν συμπαγὴ ἐθνικὴν σύστασιν τῆς φυλῆς; Κατηγόρησαν τοὺς Ἰταλούς — χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὰς χυδαίας ὕβρεις τὰς ὁποίας ἐξετόξευσαν ἐναντίον των — διὰ τὴν προσήλωσιν των εἰς τὴν μητρικὴν των γλῶσσάν, εἰς τὰς συνήθειας τῆς ζωῆς των, εἰς τὴν γεννέτειράν των. Τοὺς κατηγόρησαν διὰ τὴν λιτότητα των, διὰ τὸ αἰσθημὰ των τῆς ἀποταμιεύσεως, διὰ τὴν ἀποστολὴν χρημάτων εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς Ἰταλίας, διὰ τὴν ἀλληλεγγύην καὶ τὸν σεβασμὸν των πρὸς τὰς προξενικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδρύματά των. Τέλος δὲ τοὺς ἐμέμφοντο ὅτι δὲν συνεταιρίσθησαν μετὰ τὸ περιβάλλον καὶ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ὅπου κατώκουν.

Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως, αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ προσχήματα, χρησιμοποιοῦντα εὐσχήμως εἰς τὴν πολεμικὴν ἀπὸ ἐκείνων πού ἐκρίναν ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν οἱ Ἰταλοὶ ἐργάται νὰ ἐργάζονται πέραν τοῦ συνήθους ἡμερομισθίου, καὶ οἱ κύριοι κατήγοροι των ἦσαν τὰ «Trade Unions». Τὸ

κτύπημα ἦτο σκληρόν διὰ τοὺς Ἰταλούς, διότι τὸ ἡμερομίσθιον ἀπέτελε τὸ μεγαλύτερον εἰδῶλον τῆς Αὐστραλίας. Τὰ ἡμερομίσθια ἦσαν ἱερά. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον θὰ τὰ ἔθιγε!

Μετὰ πέντε ἔτη, ἡ Αὐστραλία κατὰπληκτος ὕψιστον τὰς συνεπείας τῆς παγκοσμίου κρίσεως. Ὁλόκληρος ἡ χώρα κατελήφθη ἀπὸ ἀπερίγραπτον πανικόν. Ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τῶν συντριμμάτων, τῶν δημιουργηθέντων ἀπὸ τὴν κρίσιν, καὶ πού ἐφαίνοντο ὡς θέσαντα τέρμα εἰς ἓνα μέγα ὑπερήφανον ὄνειρον, ἡ κραυγὴ τῶν «Trade Unions» ἐπαυεῖτο πάντοτε: «Μὴ θίξετε τὰ ἡμερομίσθια», ὡς νὰ ἔλεγον «ἄς αἰχμαλωτίσωμεν τὴν σελήνην», διότι τὰ ἡμερομίσθια αὐτὰ δὲν ὕψιστον πλέον, παρὰ μόνον θεωρητικῶς. Τὰ χορηγούμενα ἐπιδόματα εἰς τοὺς ἀνέργους, δὲν ἦσαν ἄλλο ἀπὸ τὸ προῖον τοῦ εἰκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων. Ἡ ἀρχὴ ὅμως εἶχε σωθῇ «Δὲν θὰ ἐθίσοντο τὰ ἡμερομίσθια». «Σήμερον — ἐδήλωνεν ὁ Otto Niemeyer, ἀποσταλεῖς ἐσπευσμένης ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τῆς Αὐστραλίας τοῦ 1930 — ὅτε τὰ ἡμερομίσθια ἔφθασαν τὸ ἀνώτατον δυνατόν ἐπίπεδον, διπλασιασθέντα ἀπὸ τοῦ 1911, ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων πού τὰ καρποῦνται μειοῦται διαρκῶς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων τῆς Αὐστραλίας ἐδιπλασιάσθη ἀπὸ τοῦ 1914, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κἀμειν ὥστε τὸ σύνολον τῶν αὐστραλίων ἐργατῶν, τηρουμένων ὅλων τῶν ἀναλογιῶν, δὲν κερδίζει παρὰ κάτι τι περισσότερον τοῦ κερδιζομένου κατὰ τὸ 1911.

Κατὰ συνέπειαν, ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων πού ἐπιβαρύνουν ἐπὶ τοῦ συνόλου, ἐξουδετερῶνται τὰ πλεονεκτήματα τὰ καρπούμενα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἡ κατάστασις αὕτη δὲν θὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ χειροτερεύῃ, ἂν δὲν γίνῃ ἀμέσως μία καλλίτερα διανομὴ τῶν ἡμερομισθίων, καὶ κατορθώσων δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου οἱ ἀνέργοι νὰ ἔχουν τὸ μέρος των ἐργασίας».

Αὕτη ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Σέρ Otto Niemeyer, ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων. Ἐκεῖνο πού τὰ «Trade Unions» ἐμέμφοντο εἰς τοὺς Ἰταλούς ἦτο ἐσφαλμένον καὶ ἀσθητικόν, ἂν καὶ τεχνικῶς ἀκριβές. Καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον αἱ κατηγορίαι των ἦσαν σοβαροὶ καὶ κακόβουλοι. Εἶναι περὶ τὸν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι οὐδεὶς Ἰταλὸς μετανάστης ἐδέχετο οἰκειοθελῶς νὰ ἐργασθῇ ἐναντὶ ἡμερομισθίου κατωτέρου τοῦ ὀρισθέντος ἀπὸ τὰ «Trade Unions». Εἶναι ὁμοῦ βέβαιον διὰ οἱ Ἰταλοὶ δὲν ἠργάζοντο... καὶ μετανάστευσαν εἰς τὴν «νέαν αὐτὴν Ἀμερικὴν» ἀκριβῶς διὰ νὰ εὐρύνουν ἐργασίαν. Εἶναι ἀνάγκη ἀκόμη νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀνεργείας δὲν ἐχορηγεῖτο παρὰ μόνον εἰς ὅσους ἠδύναντο ν' ἀποδείξουν ὅτι παρέμειναν κατ' ἐλάχιστον, μίαν πενταετίαν εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Αὐτὸ δὲ ἀπέτελε τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος. Καὶ δὲν ὑπῆρχε προφανὸς οὐδεὶς Ἰταλός, διαμείνας πλέον τῶν πέντε ἐτῶν εἰς τὴν Αὐστραλίαν, καὶ ἐργαζόμενος κάτω τοῦ ἐπισημοῦ ἡμερομισθίου. Διότι ὁ κάθε Ἰταλός, κατόπιν πέντε ἐτῶν διαμονῆς εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἶχεν οἰκονομίαν καὶ ἐπληρώντο γενικῶς ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἡμερομισθίου τοῦ ἐπιτευχθέντος ἀπὸ τὰ «Trade Unions» καὶ τοὺς ὑποκινητάς των. Ὅλοι οἱ ἄλλοι δὲ μὴ μετανάστες μακρὰν τῆς πατρίδος των, ἐπὶ ξένης γῆς, ἠγωνίζοντο μετὰ τὰς τὰς δυνάμεις διὰ νὰ μὴ ὑποκρεωθῶν καὶ ὑποστοῦν τὴν ταπεινότητα τῆς σούπας τῆς διανεμομένης ἀπὸ τὸν «Στρατὸν Σωτηρίας» καὶ διὰ ν' ἀποφύγουν ἀκόμη καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ «Ἰταλικοῦ Συνδέσμου Ἀγαθοεργίας».

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

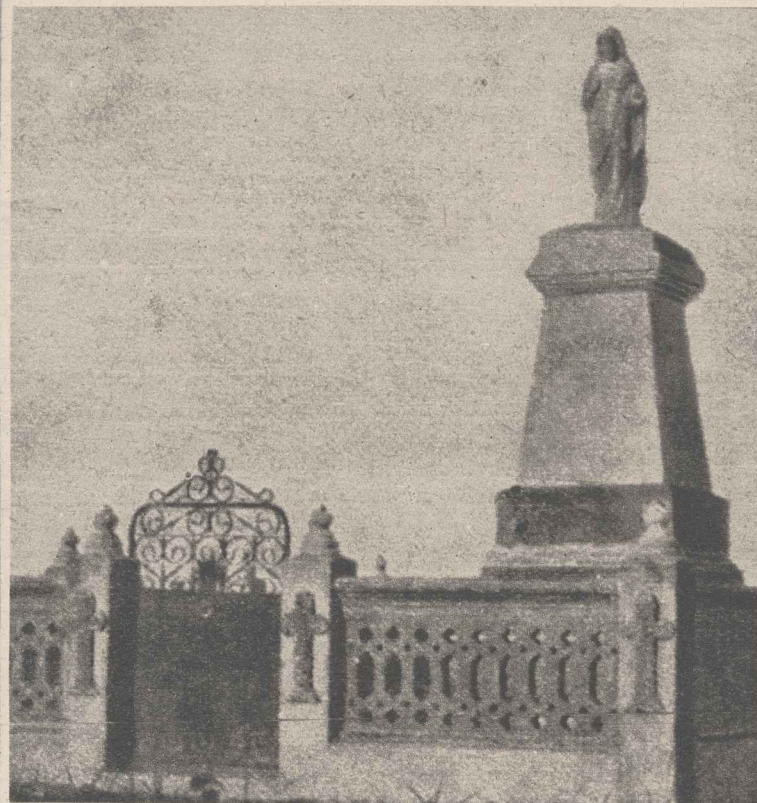
ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ φυτεία ζαχαροκαλάμου εἰς τὰ περίε τοῦ Χάλλιφαξ. Ἡ πρώτη φάσις τῆς ἐργασίας, τὸ πότισμα τοῦ ἐδάφους.

ΤΟ ΖΑΧΑΡΟΚΑΛΑΜΟΝ ἀναπτύσσεται ἐξαιρετικῶς θαλερόν εἰς τὸ θερμὸν κλίμα τοῦ Queensland καὶ φθάνει ὕψος τριῶν μέτρων.

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟΝ τοῦ ζαχαροκαλάμου ἐτελείετο, καὶ ἀπέφερε χιλιάδας τόνων, τῶρα οἱ ἐργάται μποροῦν νὰ ἐκκοῦρασθῶν.

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ἀναγερόν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ingham, εἰς μνήμην τῶν Ἰταλῶν τῶν ἀπολωσθέντων κατὰ τὰς πλημμύρας τοῦ 1927.

Το συνέδριο αρχίζει την διάσκεψή του. Πριν καθίσουν στο τραπέζι όλοι είναι γλύκες και ευγένειες. Οι διπλωμάται μεταχειρίζονται ο ένας τον άλλον με μεγάλην λεπτότητα.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ

Η ΔΙΑΛΕΞΗ συγκεντρώνει το ενδιαφέρον όλων. Κρίμα που το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτούς τους πρεσβευτές είναι αθεράπευτα κουφοί. Ο δ-μηλητής όμως κουνιέται σαν πνιγμένος κ' εξηγείται με τα δέκα δάκτυλα.

Έμαζεύθησαν γύρω απ' το μαύρο τραπέζι, σαν γύρω από φερέτρο. Ένα φερέτρο πρώτης τάξεως, επίσημο νεκροκράβατο. Έγέμισαν της αυτόματες πέννες τους με λίτρες από μαύρο μελάνι. Και τα ρούχα τους είναι μαύρα. Μαύρα γυαλιστά και αδιάβροχα σαν νάταν κάποιου μακαρίτη. Και τα γάντια τους είναι γάντια πεθαμένων. Είναι τα απολυμασμένα γάντια, που οι νεκροθάπτες πήραν από το φέρετρο πολυτελείας. Και οι γκέτες έχουν την ίδια προέλευση. Οι ένδοξοτατοι δεν φορούν παπούτσια, άλλα μαύρες κάλτσες. Κάλτσες μαύρες με διπλή πατούχα για τους ευκερινούς περιπάτους τους στα νεκροταφεία. Έμαζεύθησαν για ν' αποφασίσουν. Είναι ευέξαπτοι και δυνατοί. Σ' όλη τους την ζωή δεν έκαναν άλλο παρά ν' αποφασίζουν. Η φαλάκρα τους, τα χαλασμένα τους δόντια, οι αποπληξίες, το διπλό σαγόνι, όλα τα κακά που έχουν, προέρχονται από της ατέλειωτες αυτές συνδιασκέψεις. Μερικοί αντιπροσωπεύουν την υψηλή οικονομολογία, άλλοι της επιχειρήσεις των εξοπλισμών. Οι τελευταίοι αυτοί έχουν της τσέπες τους γεμάτες από μερικά μοντελάκια: αεροπλάνα, κανόνια και κάθε καταχθόνιο εργαλείο σε μικρογραφία. Περιμένουν την κατάλληλη ευκαιρία για ν' αυξήσουν της τιμές. Για κάθε νέο νόμο που ψηφίζεται κάμνουν ένα γύρο βάλς γύρω απ' το τραπέζι. Συχνά δαγκώνονται εκ περιτροπής, σαν μανιακές σκυλίτσες. Κάθε τόσο ο πιο γέρος, ρίχνει ένα χρυσό νόμισμα και τότε όλο το κογκρέσο πέφτει πάνω στο νόμισμα. Είναι άξιοι, για να καταπίνουν το χρυσάφι. Το καθαρκτικό τους είναι χρυσάφι, καθώς και η οδοντόπαστα τους. Οι στατιστικοί μαζεύουν αριθμούς πάνω σ' αριθμούς

και τραβούν τα μουστάκια τους.

Όλοι έχουν σπουδαίες θέσεις και τα καλλίτερα ορθοπαιδικά εργαλεία του κόσμου. Χορεύουν ξεσέρνωντες τα χαινά τους πόδια, σαν να τους πέρνει ο αέρας. Όταν είναι πολύ χαρούμενοι πλέκουν με τα μουστάκια και τα μαλλιά τους νεκρικές κούνες. Κι όταν είναι λυπημένοι ένας εγκαστρίμυθος πρεσβευτής ξεφωνίζει: «Σάν αξία παλληκάρια ακόμη ένα γύρο βάλς». Και για κάθε νέο γύρο μια νέα απόφαση. Το διάταγμα αρ. 185728 επικυρώθηκε επί τέλους από όλους. Χειραψίες. Μιά χειραψία λίγο πιο δυνατή, έχουμε ένα ξύλινο χέρι να πέση. Η αίθουσα έχει έναν καινούργιο μεγάλο ανάρητρο. Τότε έρχεται και η έκθεση των πρεσβευτών και που λαγοκοιμούνται όλοι. Ρουχαλίζουν. Οι περισσότεροι είναι κουφοί. Τα κεφάλια που έστιψαν τους νόμους, όπως στίβουν τα λεμόνια για λεμονάδα, εξηντήθησαν. Οι πρεσβευτές, μες στον ύπνο τους, φανερώνουν κρυφούς δεσμούς, παιδιά άνομα, κληρονομικές αρρώστιες και τρομερά νευρικά τικ. Ο εγκαστρίμυθος πρεσβευτής, ξεφωνίζει: «Κύριοι αποφασίζουμε». Κι ο χορός ξαναρχίζει. Τα φαλάκρα κεφάλια γέρνουν με προσοχή. Ο προμηθευτής κανονιών δώρησε ένα χρυσό κανονάκι στον πρόεδρο και ένα μυδραλλιοβόλο-αρωματοδοχείο στο γενικό γραμματέα. Ο πιο νέος βουλευτής, ένα ζωηρό γεροντάκι, ανάβει ένα έντομοκτόνο είδος «κατόλ» αφροδισιακό και βάζει όλο το συνέδριο σε όργασμό. Ο όργασμός όμως κράτησε λίγο. Μερικοί λιποθυμούν, άλλοι έμειναν αποκτηνωμένοι σαν παραλυμένοι, αισθάνονται να τρίζουν τα κόκκαλα τους. Είναι το τέλος.

ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ που οι πρεσβευταί συγκεντρώνονται κρυφά, καποιος θα βρή το μπελά του. Αποφάσεις απ' της όποιες εξαρτάται η ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων. Σ' αυτούς όμως δεν ενδιαφέρει αυτό, αρκεί να μαζευθή χρυσάφι.

ΤΟ ΖΩΗΡΟ γεροντάκι φοβερίζει όλους με το δάκτυλο, πως θα τους τιμωρήσει παραδειγματικά. Είναι πολύ κακός, ο παππούς, και όλοι τον φοβούνται. Σ' τις στιγμές της όργης είναι άξιος να κομματιάση όποιονδήποτε.

ΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ μέσα, μεστά τάκτ και λεπτότητας, δεν φθάνουν πια για να κατευνάσουν τα πνεύματα. Ο κύριος πάνω στο τραπέζι, ένας από τους γέρους, προμηθευτής κανονιών, κατηγορεί τους άλλους ως ψεύτας. Οι άλλοι ούτε διαμαρτύρονται ούτε θυμώνουν, διότι η αυτή είναι η αλήθεια.

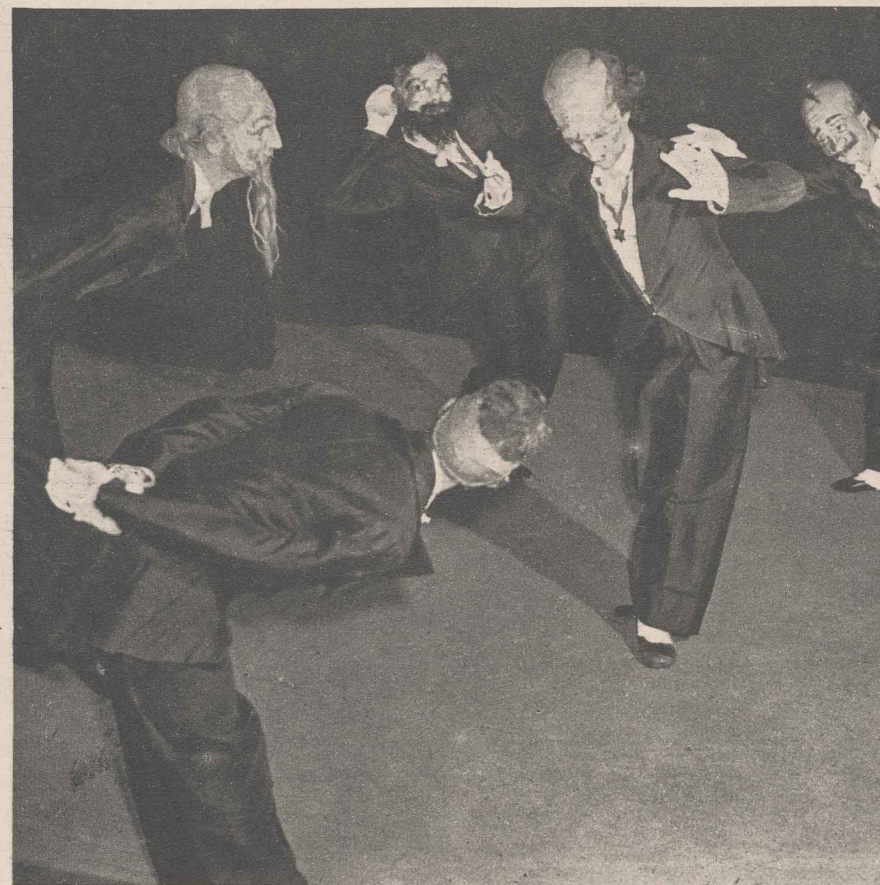
Ο ΓΕΡΟΣ προκαλεί μία ζωηρή αντίδραση εκ μέρους των βουλευτών. Ίσως θα τον δείρουν ίσως θα του ξεριζώσουν τα γένηια. 'Ο γέρος όμως δεν τὰ βάζει κάτω. Γιατί νὰ μὴν υπερισχίση ἡ δική του ἀποψη.

Ο ΧΟΡΟΣ είναι σ' ὅλη του τὴ ζωηράδα. Τὰ πονηρά πνεύματα μῆκαν μέσα τους καὶ κάμνουν νὰ κινῶνται μὲ ρυθμόν, χέρια, πόδια, μπράτσα καὶ γάμπες. Σὲ λίγο σίγουρα θὰ παρευρεθοῦμε στὸν χορὸν τῆς κοιλίας.

ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ἡ νεολαία μὲ ζῆλον προχωρεῖ ἐπὶ τοῦ δρόμου τοῦ θανάτου. 'Ο νέος δὲν ξεύρει πὺ ὁδηγεῖ αὐτὸς ὁ δρόμος. Καὶ πράγματι ὁ θάνατος παραμονεύει εἰς μίαν γωνίαν, βέβαιος γιὰ τὴ λεία του, γιὰ τὴν ὁποία, δὲν ἀμφιβάλλει, ἐνῶ ὁ νέος μὲ πίστιν σηκώνει τὴν σημαίαν.

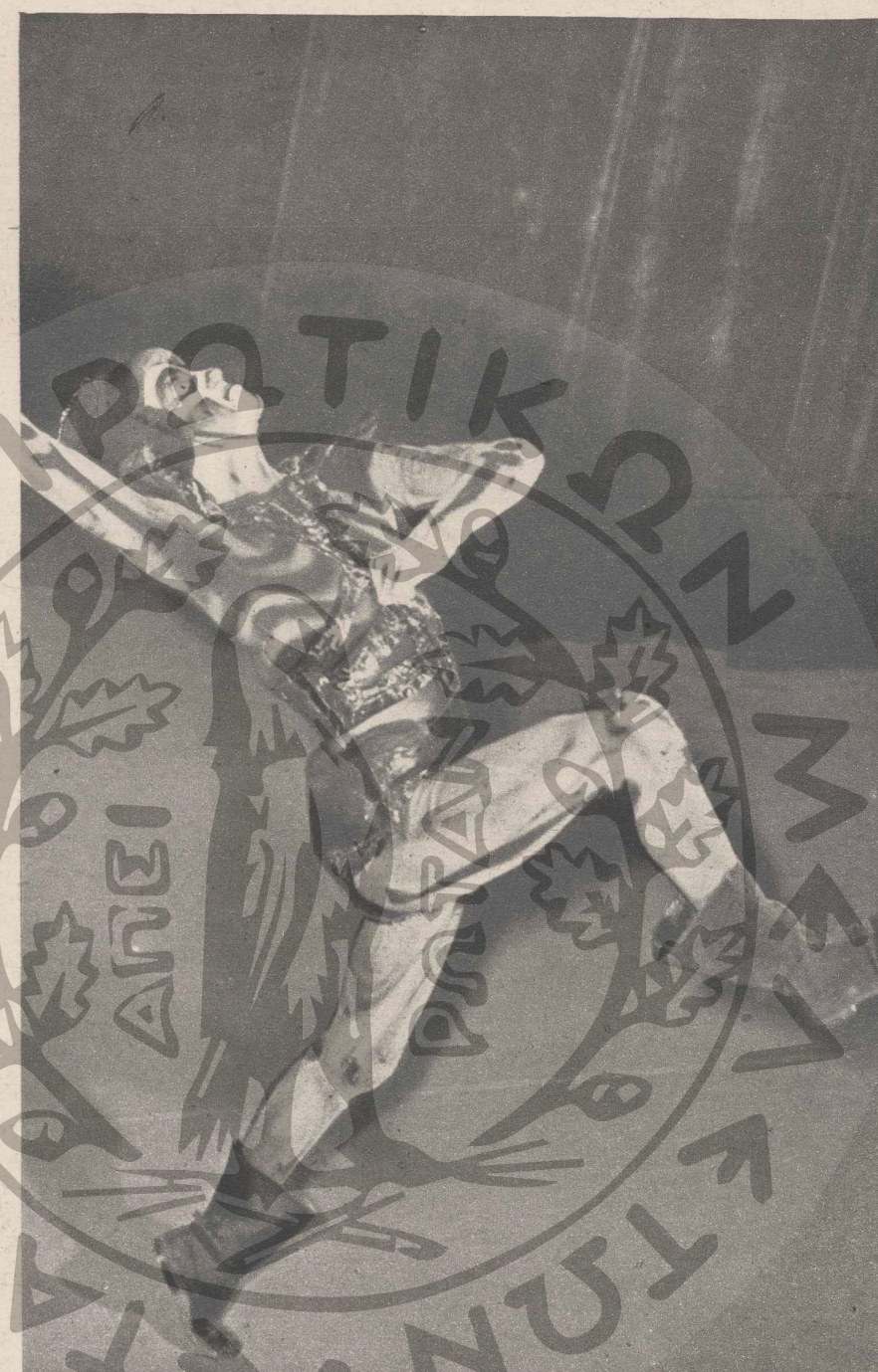
ΑΝΑΜΕΣΑ σὲ δύο ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται καὶ φιγούρες χοροῦ. "Ἐνα βῆμα πὺ τὸ ἐκτελοῦν πέντε ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ διασήμου κογκρέσου. Τὸ μπαλέτο αὐτὸ δημιουργήθηκε ὡς σάτυρα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν.

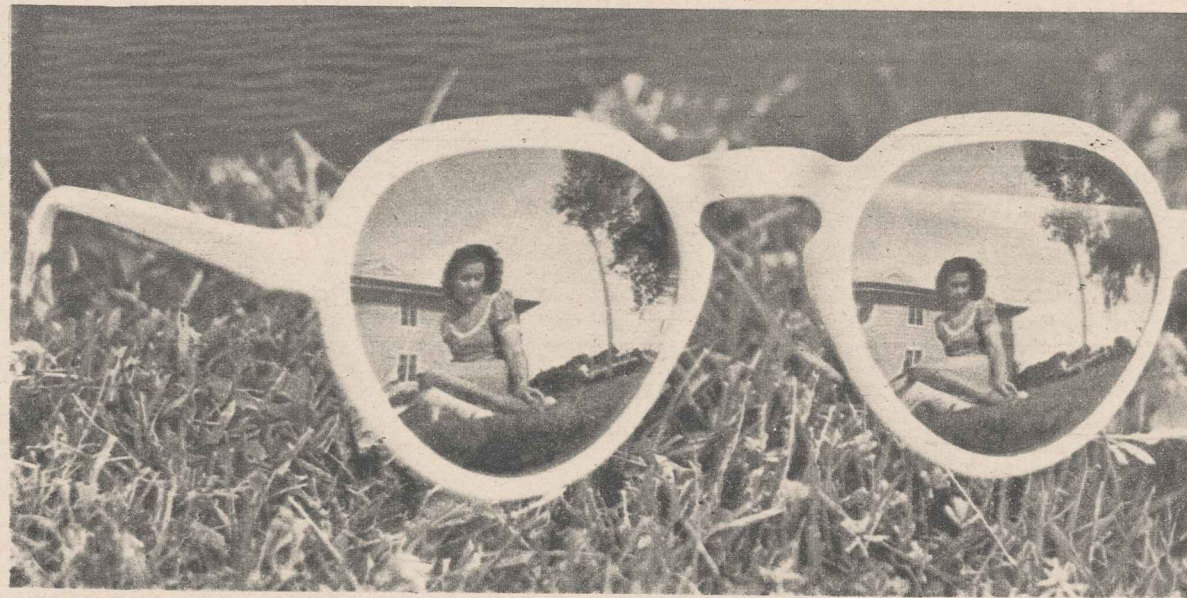
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὡς μὴ πνευματιστικὴ συνεδρίασις, πὺ δὲν πέτυχε. Το κέ- θένα ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτά, ἔχει κάτι νὰ μεμφθῇ τὸ ἄλλο. 'Ολόκληρο τὸ διπλωματικὸ σῶμα, μοιάζει ὅτι ἐναυάγησε μὲς στὴ θάλασσα τῆς ἀηδίας.

ΚΙ ΕΔΩ ὁ θάνατος καλεῖ τὸν νέο στρατιώτῃ κ' ἡ μάνα, στέκει μὲ ραγισμένη τὴ καρδιά. Τί σημαίνει; 'Ἡ θέληση τῶν θλιβερῶν γέρον θριαμβεύει.

ΚΙ ΕΔΩ εἶναι πάλι ἡ σκελετώδης, ἀκόρεστη μορφή τοῦ θανάτου, εὐτυχισμένου γιὰτὶ ἔφθασε ἡ ὥρα του. Κι' ἀρχίζει τὸ θλιβερό χορὸ τῆς νίκης τοῦ θανάτου.

ΑΥΤΟΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ εις δύο αντίτυπα. Ἡ δεσποινὶς βγῆκε ἀπὸ τὸν μικρὸν κινηματογράφον, διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα ἐκ τῶν ἔξω. Τὸ πρόσωπον τῶρα εἶναι αὐτὴ, ἡ νόμιμος κάτοχος τῶν γυαλιῶν.

Ἡ ΠΡΩΤΗ στερεοσκοπικὴ εἰκὼν μιᾶς ἐκδρομῆς εἰς τὸ βουνόν, σχηματισμένη ἐντὸς τῶν γυαλιῶν. Φαίνεται λίγο, ἡ δεσποινὶς ὅμως εἶναι εὐχαριστημένη. Ποιὸς ξεύρει τί βλέπουν τὰ ἀθέατα μάτια της.

θεάματα ΜΕΣ ΣΤΑ ΓΥΑΛΙΑ

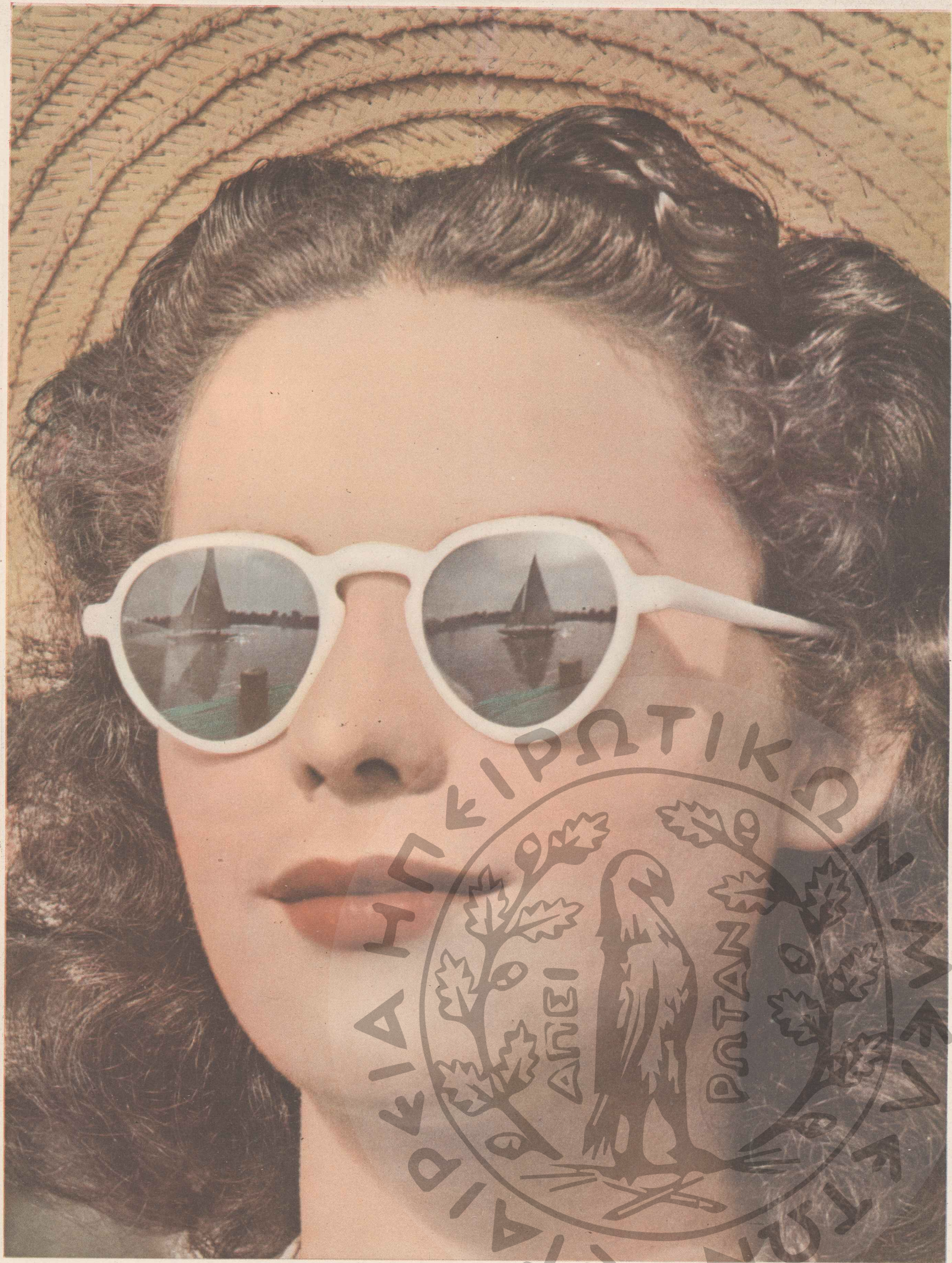
Δὲν εἶναι οὔτε τέχνασμα οὔτε πονηρία. Εἶναι ἕνας κοινὸς φακὸς γιὰ τὸν ἥλιο, μὲ τὸ συνειθισμένο χρῶμα, ἕνας φακὸς μονταρισμένος στὸ σκελετό του, ἕνας καλὸς φακὸς γιὰ περίπατο καὶ γιὰ ἐκδρομὴ, ποὺ ἔγινε σ' ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Μπλοῦ, ἡ πράσινα, ἡ κίτρινα, ἡ γκριζομαυρα, στρογγυλά, ἡ ἐλαφρὰ ὀβάλ, τὰ γυαλιά αὐτὰ στηρίζονται πάνω στὴ μύτη. Τὸ μάτι εἶναι ἀπὸ πίσω γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα. Τὸ μάτι εἶναι ὁ σιωπηλὸς καὶ ἀπαιτητικὸς θεατὴς, ποὺ ἀπολαύει τὸ πρῶτο θέαμα τῆς ἀνοιξῆς καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ. Βουνά, κάμποι, ἀκροθαλασσές, ἐρείπια, δάση, πανιά, λίμνες, ἀρχιπέλαγα. Τὰ μάτια στέκονται πίσω ἀπ' τὰ χρωματισμένα γυαλιά, σὰν σ' ἕνα μικρὸ κινηματογράφον. Τὸ φῶς περνᾷ μισοσκεπασμένο καὶ οἱ εἰκόνες προβάλλονται πάνω στὴν πιδὴ μικρὴ ὀθόνη τοῦ κόσμου, μὲ καθαρότητα μαγικῆς λαμπέρνας. Τὸ τοπίο μεταμορφώνεται σὲ μικρογραφία. Ὁ ἀέρας κινεῖ τὴ χλόη, τὰ σύννεφα περνοῦν ἄσπρα σὰν στὰ ἑστεινὰ τῶν ψηλῶν βουνῶν, ἡ φύση εἶναι ἄσπρη καὶ μαύρη, κι ἀλλάζει ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὰ σκιά κι ὁ ἥλιος εἶναι μαῦρος, ἡ μάλλον γκριζομαυρος, πρασινομαυρος, λίγο γδαρμένος, ἡ μπλοῦ, σὰν ψάρι ἰχθυοτροφεῖου. Φαίνονται θαυμάσια πράγματα πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ γυαλιά: τὸ ρωμαϊκὸ ὕδραγωγεῖο μὲ φόντο τὸ ρωμαϊκὸ κάμπο, ἡ βαρκούλα μὲ τὸ πανί, μὲ φόντο τὴν ἀσπρογάλαξιν θάλασσα.

Ὅλη ἡ φύση εἶναι σὰν μιὰ μακρὰ ταινία, ποὺ ξετυλίγεται μπροστὰ στὰ μάτια μας, αὐτὰ τὰ μάτια τὰ λαίμαργα, ποὺ κάθονται στὴ πρώτη γραμμὴ, στὴ μοναδικὴ διαθέσιμη γραμμὴ, λίγο χιλιοστόμετρα πέρα ἀπ' τὴν ὀθόνη. Ὅπως ὅλα τὰ ζευγαράκια τοῦ κόσμου, κάθονται στὰ σκοτεινά, σὲ μιὰ γωνιά σκιερὴ καὶ διάφανη. Τὸ τί κάμνουν ὅλα αὐτὰ τὰ μοναχικά μάτια εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ποῦμε. Ἀνάμεσα στὰ μάτια καὶ στὴ δημιουργία εἶναι αὐτὸ τὸ ἐλαφρὸ γυαλί, ἕνα μικρὸ παραβάν ἐπὶ μέτρω, μὲ κορνίζα ἀπὸ σελλουλοῖντα. Τὸ μάτι βλέπει χωρὶς νὰ τὸ βλέπουν. Ἡ δημιουργία μπαίνει στὸ βλέμμα σὰν ἀπ' τὴν κλειδορότρυπα. Ὅλα εἶναι μικρά καὶ διακριτικά. Ἡ θάλασσα εἶναι μιὰ σταγὼνα, κι ὁ ἥλιος πάνω στὴ θάλασσα εἶναι σὰν κουκούλι, μιὰ πεταλουδίτσα ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ χνούδι της, μὲ τὰ φτερά μόλις χρυσιμένα. Ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἕνα θέαμα γιὰ παιδιά, μιὰ εὐκολομετάλλαχτη εἰκόνα γιὰ μαγικὴ λαμπέρνα. Εἶναι μεσημέρι καὶ φαίνεται σὰν νᾶναι μεσάνυχτα. Τὰ γυαλιά σας κύριοι παρακαλῶ, τὸ θέαμα ἀρχίζει.

S. V.

Τὸ ΘΕΑΜΑ θ' ἀρχίσῃ. Ἡ δεσποινὶς δείχνει τὰ μάτια της: εἶναι ὠραία, συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς.

Τὸ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ἐξηφανίσθη ἔξαφνα ἀπὸ τὸ χαριτωμένο πρόσωπο. Λίγο αἰσθηματικὴ καὶ σιωπηλή, ὅπως ταιριάζει ἐμπρὸς σ' ἕνα γλυκὸ θέαμα τῆς φύσεως, ἡ νέα παρακολουθεῖ τὸ κότερο ποὺ πλέει κόντα στὴν ἀκτὴ. Εἶναι μεσημέρι ἢ μεσάνυχτα; Τὰ γυαλιά αὐτὰ δίδουν νέους τόνους στὴς εἰκόνες.

ΤΟ ΘΕΑΜΑ ήρchiσε με την προβολή μιας αθλητικής σκηνης, που αντανακλάται στὰ γυαλιά, παραμορφωμένη, και με άφύσικα χρώματα. Κοινό θέαμα, της χαράς του ποδηλάτου. Ο άδελφός όμως της δεσποινίδος, έχασε την ψυχραιμία του και δέν κατορθώνει νά κρατήσει την Ισορροπία του.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΕΚΠΛΗΞΕΩΝ

ΕΡΥΘΡΑΙ ΚΑΤΣΙΚΑΙ
ΕΠΙ ΤΡΟΧΩΝ, ΚΙΤΡΙ-
ΝΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΟΙ ΚΑΙ
ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΕΛΕΦΑΝ-
ΤΕΣ. Η ΚΛΙΝΗ ΤΗΣ
ΚΛΙΝΑΜΑΞΗΣ. Η ΚΙ-
ΝΗΤΗ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ.

Πρό ημερών ξεφύλλιζα παλαιά αμερικανικά περιοδικά (λέγω παλαιά αν και είναι του 1941) και εδιάβασα περίεργα στοιχεία, τα οποία, φαντάζομαι ότι θα πρέπει να έχη υπ' όψιν του, εκείνος που θα θελήση να εξετάσει πώς ήτο η κοινωνία εκεί κάτω, πρό της έκρήξεως του πολέμου. Είναι επεισόδια ενός κόσμου που θα εξέλθη, τουλάχιστον το ελπίζομεν, βαθεία άλλαγμένος από τον παρόντα κατακλυσμόν. Σήμερα παρουσιάζουν ένα κεφάλαιον επί των τελευταίων έκκεντρικότητων μιάς ετοιμοθανάτου κοινωνίας. Και κάποτε αί έκκεντρικότητες αύται ήσαν περίεργοι όχι όμως και εθόμιοι, και επεικώς τάς έλεγον «άμερικανισμούς».

Ξεφυλλίζοντας λοιπόν, εδιάβασα ότι κάποιος Ροδόλφος Wurlitzer, πλούσιος βιομήχανος, έστεναχωρείτο υπερβολικά από τους καυγάδες των παιδιών του, κάθε φοράν που εκάθηντο εις τὸ τραπέζι (όλα ήθελαν να καθήσουν εις τὸν τρόπον ώστε να βλέπουν πρὸς τὸν κήπον). Διὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος εις αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἐγκατέστησε ειδικὰ μηχανήματα, πού ἔκαμναν τὸ πάτωμα τῆς τραπέζιας του νὰ γυρίζει ἐλαφρά, (ἔκαμνεν ἕνα γύρον κάθε ὥραν) καὶ οἱ προσκεκλημένοι τοῦ κ. Wurlitzer, ἐνὸς εἰς τὰ δρεκτικά ἐβλεπαν πρὸς τὸν κήπον, εἰς τὰ φρούτα εὐρίσκοντο μετὰ τὸ μέτωπον πρὸς τὸν τοίχον, καὶ τὰ νῦτα πρὸς τὸν κήπον.

Ένας ἄλλος τύπος εἶναι ὁ Σέρ Ροβέρτος Χόρν, πρόεδρος καναδικῶν σιδηροδρόμων. Ὁ Σέρ Ροβέρτος εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ ἕνα εἶδος ἀϋπνίας καὶ ἀνεκάλυψε ὅτι ἐκοιμάτο μόνον εἰς τὴν κλιναμάξαν, καὶ ὅτι χωρὶς τοὺς δονισμοὺς καὶ τὸν θόρυβον τοῦ Πούλμαν, ἦτο ἀδύνατον νὰ κλείσῃ μάτι. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ταξιδεύῃ αἰωνίως, κατεσκεύασε ἕνα πρωτότυπον κρεβάτι, καὶ μετὰ ἐιδικὸν μοτέρ, προεκάλεε τοὺς ἰδίους δονισμοὺς μετὰ τῆς κλιναμάξης. «Εἰλεπε ὁ θόρυβος τῶν τροχῶν καὶ προεκάλεσε καὶ αὐτὸν μ' ἕνα δαπανηρὸν μηχανήμα, πού ἀπέδιδε τελείως τὸν ρυθμικὸν κρότον τῶν τροχῶν ἐπὶ τῶν σιδηρογραμμῶν. Μόνον ἔτσι κατόρθωνε νὰ βυθίζεται εἰς ἀναζωογονητικὸν ὕπνον.

Ἡ Ἰωάννα Walsh, κινηματογραφικὸς ἀστὴρ, ἀνεκάλυψε ὅτι ἕνας γρύλλος εἰς τὴν ἐστίαν τῆς, ἐταίριαζε κάλιστα. Ἐννοεῖται ἕνας γρύλλος πού νὰ τραγουδοῦσε καὶ νὰ συνώδευε μετὰ ἀγροτικὸ τραγοῦδι τοῦ τὰς ἀνιάρας συνομιλίας τῶν ξένων τῆς. Ἡ ἐφεύρεσις ἐφάνη πολὺ πρωτότυπος καὶ μία φίλη τῆς ἐσκέφθη ν' ἀναπαράσῃ τὴν ἕνα παρθένον δάσος, καὶ τὸ κατόρθωσε, παραμορφώνουσα τὰ φυτὰ τῆς εἰσόδου τῆς, μετὰ διαφόρους καθρέπτας, τοποθετημένους εὐφυῶς.

Ἐξωφρενικὴ εἶναι ἡ «αἰθουσα τῶν ἐκπλήξεων» κατασκευασθεῖσα ἀπὸ τὸν Φράνκ Χίλλ, πρόεδρον 53 ἡλεκ-

τρικῶν ἐταιριῶν. Ὁ κύριος αὐτὸς ἐπεφύλασσε εἰς τοὺς ξένους τοῦ τρομεράς φάρας. Ἐπὶ παραδείγματι μόλις ἕνας διήρχετο τὸ κατῶφλι τοῦ, ἠκούοντο καμπανῆκια ποιμνίων, καὶ ἕνας φωνογραφικὸς δίσκος ἤχου τὸ «καλῶς ἦλθες», εἰς τὸν ξένον. Ἐνα ἀόρατον κουμπὶ ἔκαμνε τὰ μάτια τῶν προσωπογραφιῶν νὰ κινουῦνται, τὸ στόμα τῶν ν' ἀνοίγῃ κ. τ. λ. Ὅλαι αἱ πολυθρόναι εἶχον ρυθμισθῇ εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ φιλοδοροῦν τοὺς καθισμένους ἐπ' αὐτῶν, μετὰ ἑλαφρὰν ἡλεκτρικὴν ἐκκένωσιν.

Τὸ φινάλε τῶν ἐσπερίδων τοῦ Χίλλ, ἦτο ἡ ἀπρόσπτος ἐμφάνισις διαφόρων ζώων, πού ἐξήρχοντο ἀπὸ τοὺς τοίχους. Σειραὶ ἀπὸ κόκκινες καταΐκες, κίτρινοι κροκόδειλοι, πράσινοι ἐλέφαντες καὶ παράξενες ἀγέλαδες, ἐκυκλοφοροῦσαν ἐπὶ τροχῶν καὶ ἐξηφανίζοντο πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν ξένων καὶ ὑπὸ τοὺς ἀκρατήτους γέλωτας τοῦ οἰκοδεσπότου.

ΧΡΥΣΟΣ, ΑΡΤΟΣ, ΕΡΙΟΝ

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑΙ ΕΥΓΕ-
ΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙ-
ΚΑΙ. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ
ΣΥΜΠΡΑΞΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΔΕΙΝΟΠΛΗΘΥΝΤΑΣ.

Ἡ Ἰταλία εὐρίσκεται πραγματικῶς ἐν πολέμῳ ἀπὸ ἐπτὰ ἐτῶν. Ὁ παρὼν πόλεμος, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ὑπερτάτη φάσις ἐνὸς ἀγώνος, πού δὲν εἶναι μόνον ἀγὼν τῶν ὅπλων, ἀλλὰ πρὸ παντός, τῶν πνευμάτων. Αὕτη εἶναι μία ἀλήθεια πού δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ ποτὲ ἀρκετά. Ὁ πόλεμος τῆς Ἰταλίας εἶναι ὁλοκληρωτικὸς, ἡ κάθε πράξις τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ ἀκόμη καὶ ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ταπεινή, πού δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀπαχολήσῃ, χρωματίζεται μετὰ τὴν ζωρὰν λάμψιν τῶν καμίνων, εἶναι πρόσωπα ἐργαζόμενα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, διὰ τὴν ἰσχυροποίησιν τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἔθνους.

Εἰς τὴν Λιβύην κατόπιν περιόδου στάσεως, τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀ-
ξονος ἤρchiσαν ἐπιθεσιν, περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Μαΐου. Εἰς τὴν φω-
τογραφίαν μας τμήμα Ἰταλικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν ἐνσὺν τῆς δράσεως.

διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς τελικῆς νίκης. Αὐτὸ κατέστη φανερόν ἀπὸ τὸ μακρινόν τῶρα 1935, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν τάξεων ἐκλήθησαν νὰ προσφέρουν, εἰς τὴν πατρίδα, τὸν χρυσόν των. Τότε ἔλαβον χώραν ἐπεισόδια ὕψλης καὶ συγκινητικῆς ἀπλότητος. Χρυσὸν ἔδωσαν οἱ πλούσιοι, ἀλλὰ πρὸ παντός ἔδωσαν οἱ πτωχοί, ὁ λαὸς πού ἠσθάνετο ὅτι ἡ πατρίς ἐχεν ἀνάγκην, καὶ ὅτι περισσότερο ἀπὸ τὰς ὡραίας φράσεις ἤξιζαν αἱ πράξεις. Τὰ χρονικά τότε ἔγιναν ἱστορία, μία ἱστορία ἀγνὴ καὶ εὐγενῆς. Εἶδομεν μακράς σειράς συζύγων καὶ μητέρων τοῦ λαοῦ, ἀκόμη καὶ τὰς γραίας μητέρας, τὰς πτωχότερας νὰ σπεύδουν, μετὰ τὸ πρόσωπον σοβαρόν, διὰ νὰ δώσουν, μετὰ τὴν ἀπλότητα πού γνωρίζουν μόνον οἱ μεσοστρατιῶται, κληρονόμοι ἐνὸς ἀξιοπρεποῦς καὶ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, τοὺς γαμηλίους δακτυλίους των. Ἦσαν χρυσοί, ἐξυγίζαν ὅλγα γραμμάρια, ἦσαν τὸ μόνον χρυσὸν ἀντικείμενον πού εἶχαν, τοὺς ἐνθymiζε τὴν καθαγίαν τοῦ γάμου των, ἦτο πρᾶγμα ἱερὸν, ὅλαι ὅμως τοὺς ἔδωσαν χωρὶς ἐνδοιασμοῦ. Αἱ μοῖραι τῶν λαῶν σημειοῦνται ἀπὸ ἀνεξιχνίαστα διδάγματα, ἡ ἀνάμνησις ὅμως τῆς πράξεως αὐτῆς τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ, εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ αἰσθάνεται δικαίαν ὑπερηφάνειαν, καὶ διὰ ν' ἀντήλθῃ μίαν δύναμιν πού μόνον ὁ γνωρίζων τὸ ὕψος μιάς θυσίας δύναται νὰ ἐννοήσῃ.

Κατόπιν πολέμου ἐπτὰ ἐτῶν, σκληροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ, ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἐκλήθη, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ δώσῃ ἔριον εἰς τοὺς στρατιώτας του. Καὶ αὐτὸ εἶναι μία πρᾶξις διὰ τὴν ὅποιαν κατ' ἐπιφάνειαν δὲν θὰ ἔπρεπε ν' ἀσχοληθῶν παρὰ τὰ χρονικά. Εἰς τὴν πραγματικότητά ὑπῆρχε μία νέα ἐκκλήσις, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ λαός, ὅλος ὁ λαός, ἀπήντησε μετὰ πνεῦμα ὅχι κατώτερον τοῦ 1935, ὅταν προσέφερεν τὸν χρυσόν, ἐπανελήφθησαν, ὑπὸ ἀνάλογον, ἀνδριανὰ μορφήν, τὰ επεισόδια τοῦ 1935 καὶ σιωπηλῇ ἀμίλλᾳ, ἀνεῦ ἐπιδείξεων, ἀλλ' ἂν εἶναι δυνατόν μετὰ περισσότερο ζήλον, διὰ νὰ δώσουν πᾶν ὅ, τι ἦτο δυνατόν νὰ δοθῇ, διὰ νὰ ἔχουν οἱ πολεμοῦντες στρατιῶται, ὅτι χρειάζεται διὰ νὰ ἐνδυθῶν καὶ

νὰ σκεπασθῶν. Ὅλοι ἔσπευσαν πρὸς τὰ κέντρα περιουλογῆς, ὅλοι, ἐξ ὅλων τῶν τάξεων, ἐντὸς αὐστηρᾶς ἀτμοσφαιρας. Ἀπὸ ἐπτὰ ἐτῶν ἡ χώρα πολεμᾷ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός λαμβάνει νέας μορφάς, ὁ λαὸς γνωρίζει ὅτι αἱ θορυβώδεις ἐκδηλώσεις ἀνήκουον εἰς τὸ παρελθόν, δὲν εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν τελετῶν, εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐυσυνειδήτων καὶ σιωπηλῶν πράξεων. Ὁ λαὸς δίδει διαρκῶς. Ἐδωσε καὶ δίδει τὰ τέκνα του, ἔδωσε τὸν χρυσόν του, παρητήθη ἀπὸ τὰς ἀνέσεις ἐκείνας, πού κάποτε ἐθεωροῦντο ἡμαλαί, καὶ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ἔδωσε τὸ ἔριόν του. Ἐριον διὰ τοὺς στρατιώτας, ἔριον διὰ τοὺς πολεμιστάς. Τὶ ἐνδιαφέρει ἂν εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιόν του θὰ ὑπάρχῃ ἐφέτος ἕνα σκέπασμα ὀλιγώτερον, καὶ ἂν τὸ στράμα δὲν θὰ εἶναι τὸσον ἀπαλόν;

Καὶ ἄλλα ἔθνη πολεμοῦντα γνωρίζουν καὶ ὑπακούουν εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν ἀνάγκην νὰ δώσουν κάτι, διὰ νὰ συμβάλουν εἰς τὰς πολεμικὰς ἀνάγκας. Δυνάμεθα ὅμως νὰ εἰπώμεν ὅτι ὅλγα τὸ ἔκαμαν μετὰ ἀξιοπρέπειαν καὶ προθυμίαν ἀνωτέραν τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους. Καὶ τὸ ὅριον θὰ εἰπώμεν καὶ διὰ τὴν εὐρωστον ἀνθρωπίνην πραγματικότητα μετὰ τὴν ὅποιαν ὀφίσταται τοὺς περιορισμούς, τοὺς ἀρκετὰ αὐστηροὺς, ἐπὶ τῶν τροφίμων. Ὁ Ἰταλικὸς λαός, δὲν πεινᾷ, ὅπως θέλει νὰ κάμῃ πιστευτόν, ἡ ψευδὴς ἐχθρική προπαγάνδα. Εἶναι ὅμως σιδηρὰ ἡ πειθαρχία εἰς τὴν ὅποιαν ὑπακούει, διὰ νὰ περιορισθῇ τὸ πᾶν, εἰς τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον, οὕτως ὥστε τὸ περισσεύμα του νὰ τὸ ἔχουν οἱ πολεμιστὰι στρατιῶται. Ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἔχει ἐπάρκειαν κυρίων τροφῶν — ἄρτου, κρέατος, λίπυς — ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ διατηρηθῇ ὕγιης καὶ εὐρωστός καθ' ὅν τρόπον μόνον λαοὶ ὅπως ὁ Ἰταλικός, δύνανται νὰ διατηρηθῶν, χάρις εἰς τὴν λιτότητα των. Δὲν καυχᾶται ὅμως, καὶ ἡ αἰσιόδοξος ἡσυχία μετὰ τὴν ὅποιαν ὑπομένει τὰς ἀναγκὰς θυσίας, εἶναι ἀξία τῶν παραδόσεων ἐνὸς λαοῦ, πού δὲν λησμονεῖ τὰς ἀρετάς του. Εἶναι ἀξία τῶν ἀρχαίων παραδόσεων ἐνὸς λαοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀνθρωπίνου.

Ὁ Ἰταλικὸς λαός, ἐπὶ παραδείγματι, γνωρίζει ὅτι μεγάλα ποσότητες τροφίμων ἐστάλησαν διὰ ν' ἀνακουφίσουν τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν συμφορὰν τοῦ, ἐκλείσθη ἀπὸ τὸν ἀποκλεισμόν, τῶν πρώην συμμάχων τοῦ Ἀγγλῶν. Λοιπόν, κανεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν δὲν ἐδοκίμασε ἄλλο αἶσθημα, ἀπὸ βαθὺν συμμερισμόν εἰς τὰς κακουχίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μόλις παρήλθεν ὁ πόλεμος καὶ κατετέθησαν τὰ ὅπλα καὶ ἀνεγνωρίσθησαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν τὰ ἠθικά δικαιώματά του, ἐπειδὴ ἐπολέμησεν ἐντιμῶς καὶ γενναίως ὁ Ἰταλικὸς λαός ἦτο καὶ εἶναι εὐτυχὴς μοιρασθῇ μαζί μετὰ τὸν ἑλληνικὸν λαόν τὸν μὴ ἀφθονον ἄρτον του. Νὰ συντελέσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν τοῦ, καὶ νὰ σκουπίσῃ, μετὰ χριστιανικὴν χεῖρα, ὅσαν τὸ δυνατόν περισσότερα δάκρυα. Μόλις ἡ σπάθη τεθῇ εἰς τὴν θήκην τῆς, ἡ Ἰταλία δὲν θὰ βλέπῃ τὴν Ἑλλάδα μετὰ αἰσθημάτων ἐκδικήσεως, ἀλλὰ μετὰ εὐκρινῶς καὶ βαθύ αἶσθημα ἀλληλεγγύης, τὸ ὅποιον πρὸ παντός νὰ ἐνθυμίζῃ ἕνα συγγενὲς ἐνδοξον παρελθόν, τὸ ὅποιον ἀμφοτέροι οἱ λαοὶ ἔζησαν εἰς τὴν Μεσόγειον, διὰ τὴν ὅποιαν ἡ Ἰταλία πολεμᾷ ἀπὸ ἐπτὰ ἐτῶν. **ΟΜΟΒΟΝΟ**

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

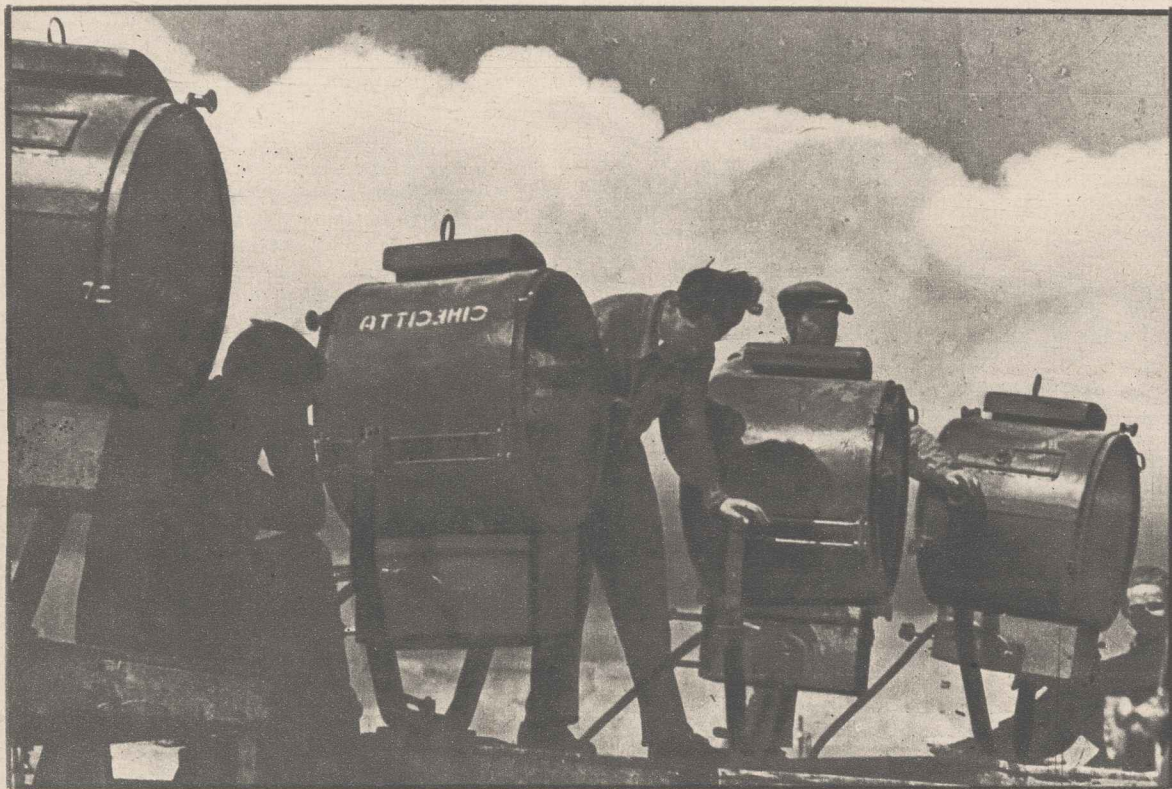
Παρ' όλον ότι συχνάζω από πολλών ετών τα κινηματογραφικά ιδρύματα, και ως εκ τούτου πολλά πράγματα δι' έμέ, δεν έχουν πλέον κανένα μυστικόν, ένα πράγμα διετηρήθη εις την εντύπωσιν μου με συγκινητικήν ύποβλητικότητα: Τò πώς αναφύονται πόλεις, μέγαρά, αΐθουσαι και πολλά και ποικίλα περιβάλλοντα, διά να ζήσουν ολίγας ημέρας ή και μόνον ολίγας ώρας. Κατά τò βραχύ αυτό διάστημα, όλα είναι αληθινά, και οί άνθρωποι και τὰ πράγματα. "Αν όμως παρατηρήσωμεν τριγύρω μας και ύψώσωμεν τούς οφθαλμούς μας πρὸς τὰς γεφύρας, όπου είναι τοποθετημένοι οί προβολείς, θά ιδώμεν τούς ανθρώπους που έδωσαν υπόστασιν εις τò πλαστόν και που εξακολουθούν να δίδουν ζώην εις όλα, έως την στιγμήν τής κατεδαφίσεως των δημιουργηθέντων: θά ιδώμεν τούς εργάτας, τούς μηχανικούς, τούς ηλεκτρολόγους, έν μιᾷ λέξει τούς τεχνικούς.

Και άλλοτε είχα την εὐκαιρίαν να έγκωμιάσω τούς τεχνικούς των κινηματογραφικῶν ιδρυμάτων, ανθρώπους επίδεξιους και με ζήλον, τούς οποίους είδα να εργάζονται εις τὰ βουνά, και εις τὰ στούντιο, εις την Εὐρώπην και εις την Ἀφρικὴν, με τò τυπικόν πνεύμα τής προσαρμογῆς και τής πρωτοβουλίας που επέτρεψε όπουδήποτε την πραγματοποίησιν κάθε ιδέας χρησίμου διά την καλλιτέραν επιτυχίαν τής εργασίας.

Γνωρίζω προσωπικῶς πολλούς απ' αὐτούς τούς εργάτας, ξεύρω τι αξίζουν και τι σκέπτονται. Πόσον είναι αφοσιωμένοι εις τὸν κινηματογράφον και εις την καλλιτέρευσιν του, τὸ αποδεικνύει τὸ γεγονός ότι κάποτε ένας δμῖλος έξ αὐτῶν, έκ τῶν πλέον επιδεξίων, όταν έμαθεν ότι ένας νέος σκηνοθέτης, δεν εύρισκε αρκετά κεφάλαια διά να πραγματοποιήσει μίαν πρώτης τάξεως ιδέαν του, απλῶς, με μίαν αόριστον υπόσχεσιν, μῖς αμφοιβῆς μετά την αποπεράτωσιν τής ταινίας, δλοι οί εργάται προσεφέρθησαν να εργασθὸν άνευ αμέσου πληρωμῆς. (Ἡ ταινία δεν έγινε, αυτό όμως δεν μειώνει την αξίαν τής προσφοράς). Τὸ αποδεικνύει και έν άλλο γεγονός, μεταξύ τῶν τόσων άλλων, ότι κατά την διάρκειαν του γυρίσματος μῖας ταινίας, εις μακρινήν χώραν, όταν ὁ διευθυντής τής παραγωγῆς έμεινεν προσωρινῶς άνευ χρημάτων, όχι μόνον δεν διεμαρτυρήθησαν, διά την μη πληρωμὴν τῶν ημερομισθίων των, αλλά εδάνεισαν και τὰ ημερομίσθια των τῶν προηθέντων ημερῶν, που είχαν διαθέσιμα.

Νομίζω ότι δι' όλους αὐτούς τούς λόγους, οί τεχνικοί, τῶν Ιταλικῶν κινηματογραφικῶν ιδρυμάτων, οί ὁποιοί απέδειξαν ότι δεν φοβούνται συγκρίσεις ἐπὶ τοῦ διεθνούς πεδίου, αξίζουν ένα χώριστόν έγκώμιόν άφοῦ ώμιλήσαμεν περί ήθοποιῶν και σκηνοθετῶν, Δ. Μ.

ΔΥΟ ΕΡΓΑΤΑΙ, εις τούς οποίους άνετέθη να κάμουν «βροχήν», με τούς σωλήνας. Δεν είναι άπλη εργασία, ή βροχή πρέπει να πέττει ὁμαλῶς και οί σωλήνες να διατηροῦν την ὀρθήν κλίσιν.

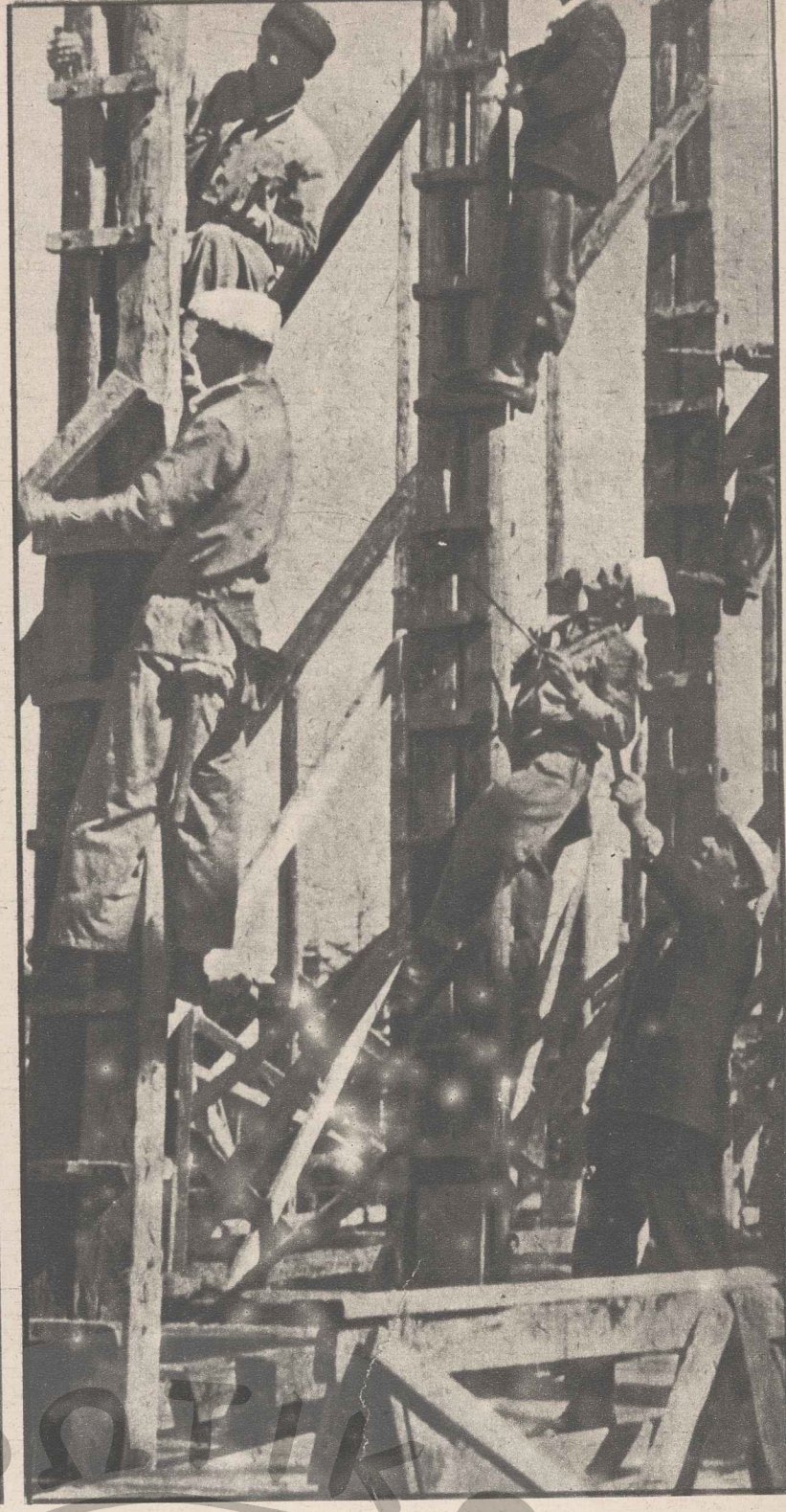
ΑΠΟ ΤΑΣ ὑψηλὰς γεφύρας οί ηλεκτρολόγοι πληρίον τῶν προβολέων ἀγρυπνοῦν ἑτοιμοί να ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς. Ἡ ἐργασία των δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ να ρίπτουν τὸ φῶς ἐπὶ τοῦ ἐπὶ φωτογραφίαν σημείου, ἀλλὰ και να τροποποιοῦν τὸν φωτισμόν, σύμφωνα με τὰς ἀνάγκας.

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΑΡΧΙΕΡΓΑΤΗΣ ὁ Πειρίνης, πρὶν δώσει την ἐντολήν ἐνάρξεως, μετρά ἐπὶ τοῦ σχεδίου τὰς διαστάσεις τής οδοδομῆς, την ὁποίαν πρόκειται ν' ἀνεγείρῃ ὁ δμῖλος εργάτῶν.

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ αὐτὸς έχει ἐντολήν να κάμῃ καπνόν, δηλαδή να ἀπλώνῃ τὸν καπνὸν που παράγεται ἀπὸ ένα μηχανήμα και να σχηματίζει μίαν ὁμιχλώδη ἀτμόσφαιραν διά την σκηνήν.

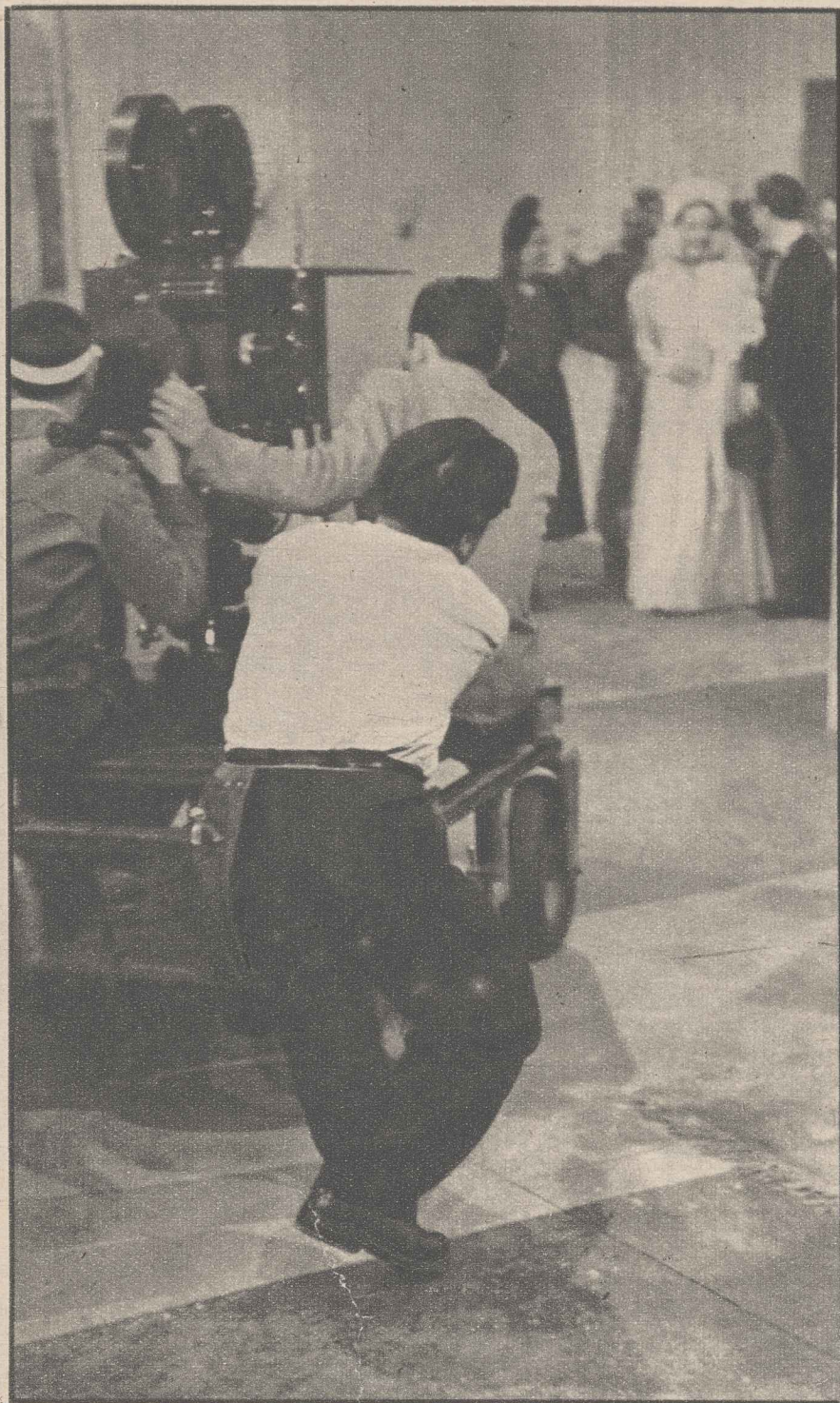
ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ μεγάλη οἰκοδομή, τής οποίας ἀνεγείρεται πρῶτος ὁ σκελετός. Κάθε ὁμάς δὴνηται ἀπὸ τὸν ἀρχιεργάτην.

ΔΥΟ ΕΡΓΑΤΑΙ ήλθαν να ζητήσουν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν ἀρχιεργάτην Ρόση, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ συνέκρινε και συνεβουλευθὲν τὰ σχέδια ἐξηγεῖ εἰς τούς εργάτας τὰ πρὲπεινά κάμουν και πῶς ν' ἀρχίσουν.

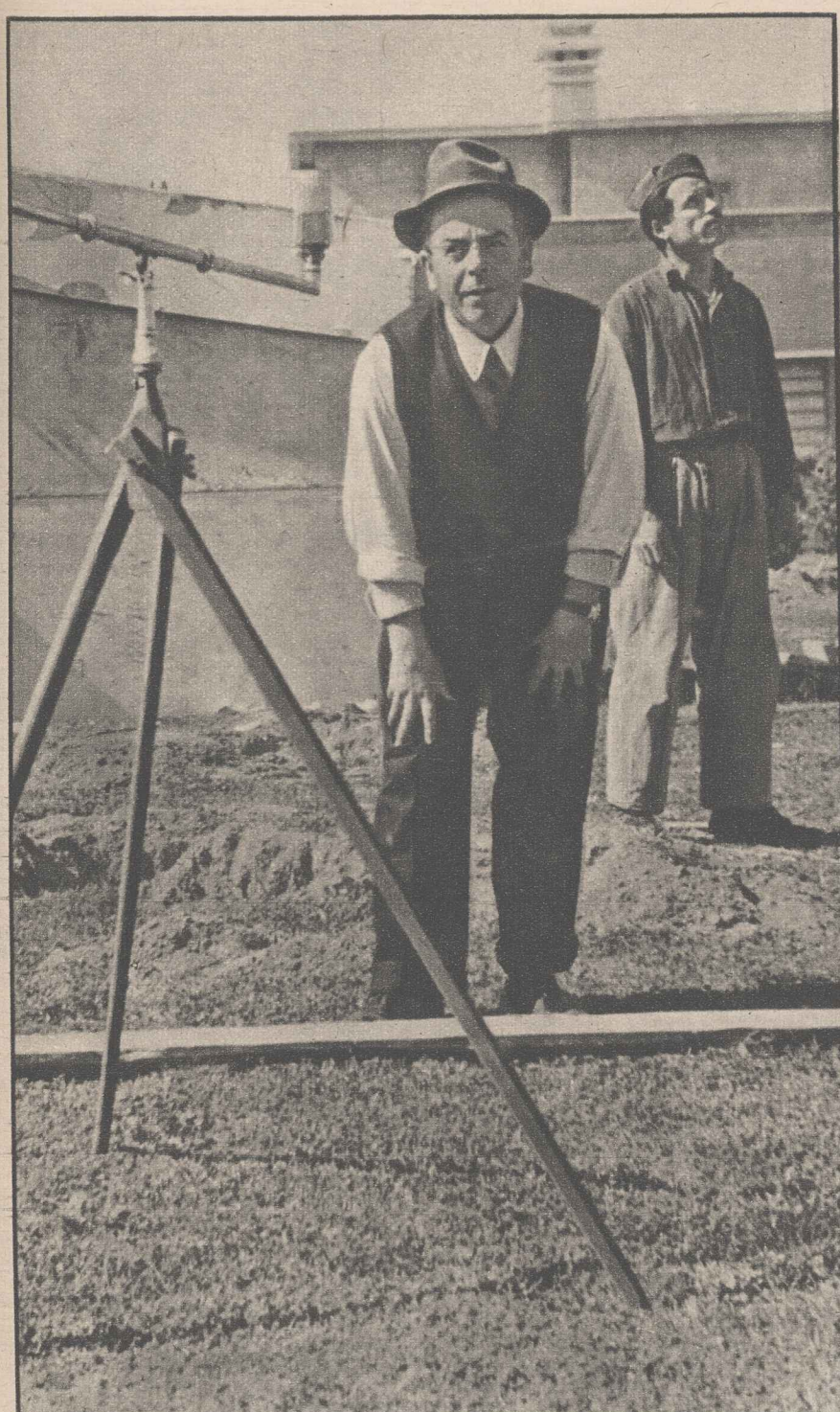
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ τοῦ γυρίσματος τής ταινίας, «Ζούγκλα» παρηκολούθησα την κατασκευὴν ἐνὸς δάσους. Συχνὰ όμως γίνονται μετατοπίσεις δένδρων, διά να ἐτοιμασθοῦν σκηνὰι ἐντὸς κήπων. Τὴν ἐργασίαν αὐτήν την ἐκτελοῦν εἰδικοί εργάται με τὴν μεγαλτέραν ἀκριβείαν.

Η ΠΛΕΟΝ ΛΕΙΠΤΗ εργασία, ενός μηχανικού της σκηνης είναι η μετατόμι-
σις τοῦ μηχανήματος ἐπὶ τῆς σκηνης χωρὶς τὸν παραμικρὸν κλονισμόν.

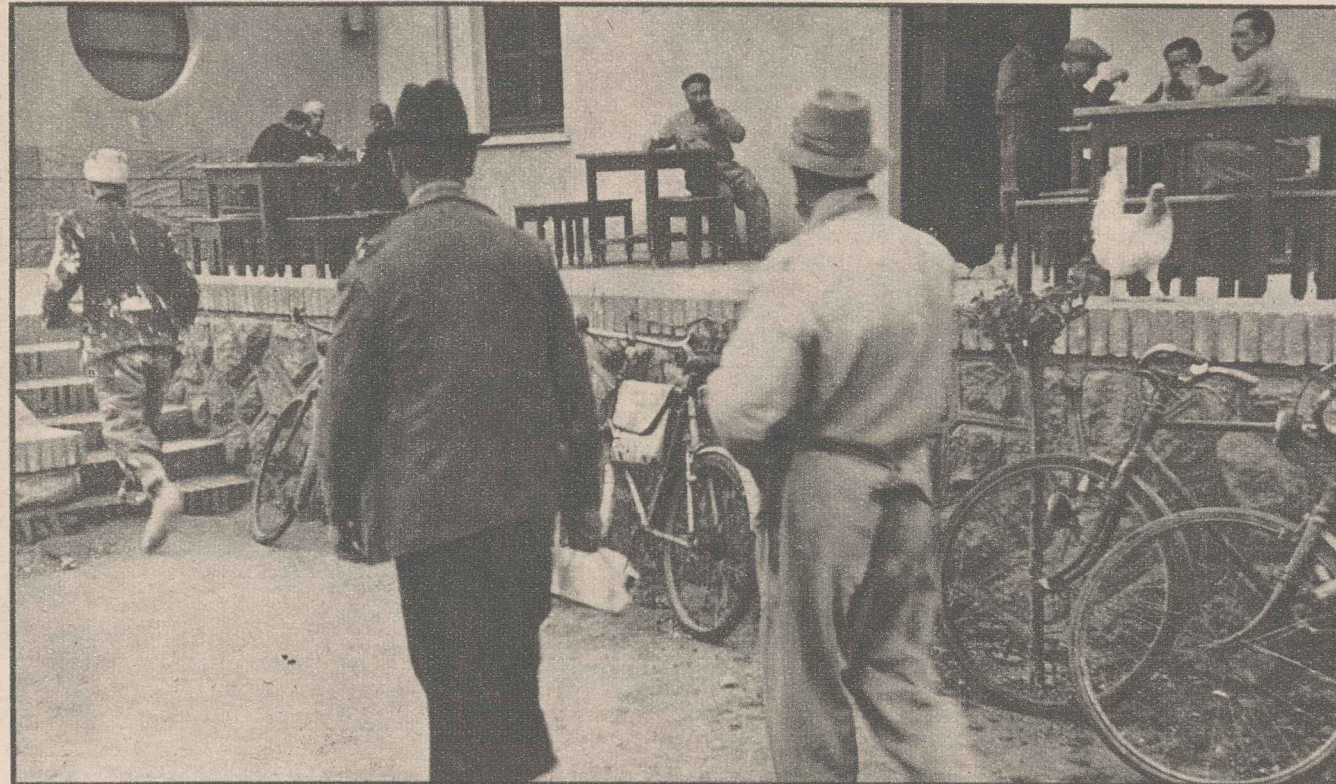
ΟΤΑΝ ΓΥΡΙΖΟΥΝ εἰς τὸ ὑπαιθρον δὲν πρέπει νὰ χαθῇ οὔτε μία στιγμὴ
ἡλίου, καὶ οἱ ἐργάται ποὺ τὸ γνωρίζουν αὐτὸ ἐπισπεύδουν τὴν ἐργασίαν των.

Ο ΑΡΧΙΕΡΓΑΤΗΣ Ἀρμάνδος Ἀρμάνη, ἐλέγχει μὲ προσοχὴν τὸ ἔδαφος,
ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἀνεγερθοῦν αἱ οἰκοδομαὶ διὰ τὴν ταινίαν «Βεγκάζη».

ΟΜΙΛΟΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀνεγέρσεως
μίας σκηνης. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σκηνοθέτης, γυρίζει ἄλλας σκηνας τῆς ταινίας.

Εἰς τὰς 12.30 γίνεται διακοπὴ διὰ νὰ σιτισθοῦν οἱ ἐργάται. Εἰς τὴν Cinecittà οἱ ἐργάται τρώγουν εἰς εἰδικὴν αἰθου-
σαν, ὅπου ἀφίρουν τὰς ισοφάς των καὶ τὰ ποδήλατά των. Εἰς τὰ προόδρια τῆς Ρώμης μὲ τὸν ἑαρινὸν ἥλιον, φαίνεται ὡς
νὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οἱ ἐργάται δὲν ἔχουν ἄλλην εὐκαιρίαν διὰ ν' ἀπολαύσουν τὸ θέαμα, παρὰ μόνον αὐτήν.

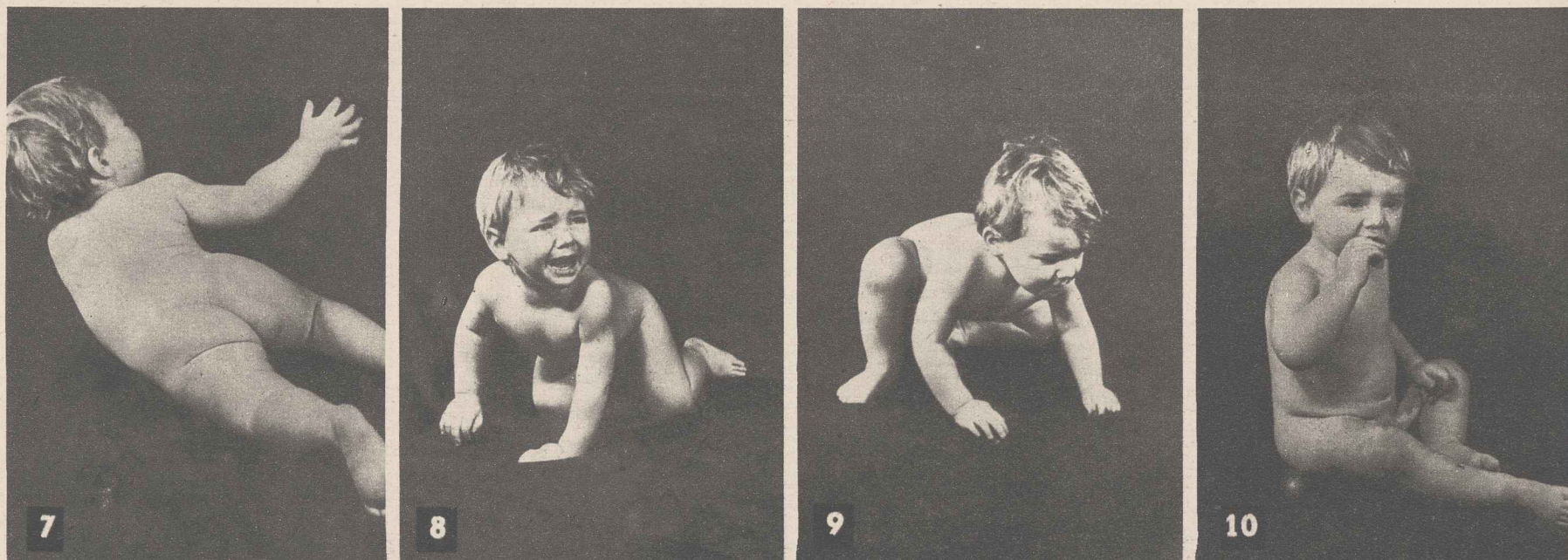

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ἐξέρχονται πολὺν πρωτὶ ἀ-
πὸ τὰς κατοικίας των καὶ φέρουν ὑπὸ μί-
λης, τυλιγμένον τὸ γεῦμα των. Κατὰ τὴν

ᾠραν τῆς διακοπῆς, καθισμένοι περίξ μί-
ας τραπέζης ἢ ἐπὶ τῆς χλόης, ἀνοίγουν τὰ δε-
ματα καὶ τρώγουν μὲ μεγάλην δρεξιν.

ΟΛΙΓΟΝ ΚΡΑΣΙ συμπληρώνει τὸ λιτὸν γεῦμα τῶν ἐργατῶν, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἀνταλλάσσουν τὰς σκέψεις
των, τὰς ἐντυπώσεις των καὶ τὰ νέα τῆς ἐργασίας των. Οὔτε περὶ ἀπὸ τὸν νοῦν των διὰ μὲ τὴν σιωπηλὴν καὶ
παραγωγικὴν ἐργασίαν των συντελοῦν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ταινίας καὶ οὐ ἀνευ αὐτῶν δὲν γίνεται τίποτε.

ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΟ νά κάθεται παρά νά περπατῇ. Τό βρέφος ὅμως καταβάλλει, ὅπως τὸ ἀποδεικνύουν αἱ φωτογραφίαι μας, τὴν αἰσθητοκινήτριον προσπάθειαν πού ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὴν μορφήν αὐτὴν, ἔστω καὶ τὴν στοιχειώδη, τῆς ἰσορροπίας. Διὰ νά περιπατήσῃ τὸ βρέφος, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ φυσιολογικὴ ὀριμότης τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ, διὰ νά καθίσῃ ἀρκεῖ (καὶ δι' αὐτὸ ἡ δυνατότης νά τὸ κάμνῃ, κατὰ περίοδον προηγουμένην τὴν τοῦ βαδίσματος) ἡ ὀριμότης ἑνὸς ὄργανου ὀλιγώτερον συνθέτου: τῆς παρεγκεφαλίδος. Ὁ ἐγκεφαλικὸς φλοιὸς εἶναι ὁ μέγας διευθυντὴς ὁρχήστρας τῆς νευροψυχικῆς ἐνεργείας μας (ἀπὸ τῆς κινητοστατικῆς ρυθμίσεως τοῦ ὁργανισμοῦ μας μέχρι τῆς θαυμασίας ἐργασίας τοῦ πνεύματος). Ἡ παρεγκεφαλὶς εἶναι ὁ μαέστρος τοῦ κόρο. Ἡ παρεγκεφαλὶς, ἐφ' ὅσον ἀναπτύσσεται τὸ βρέφος, ρυθμίζει εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς ἰσορροπίας τὰς παρορμήσεις καὶ τὰς ἀντιδράσεις, τὰς προερχομένας ἀπὸ τὴν εὐαίσθησιν τῶν διαφόρων ὀργάνων, κατόπιν δὲ βοηθεῖ τὰς διαταγὰς πού ἐκδίδει, σύμφωνα με τὰς

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Ἀσφαλῶς εἶναι ἀρτεῖον τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀσχοληθεὶς ἤδη πρὸ χιλιῶν ἐτῶν, διὰ τὸ ἦπαρ του καὶ διὰ τὰ ἔντερα του, μόνον τώρα, πρὸ τριακονταετίας, ἀπεφάσισε νά μελετήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, τὴν θαυμασίαν φυσιολογίαν τοῦ ἐγκεφάλου του, ἀκολουθῶν τοὺς διαφόρους σταθμούς του, ἀπὸ τῆς γεννήσεως του.

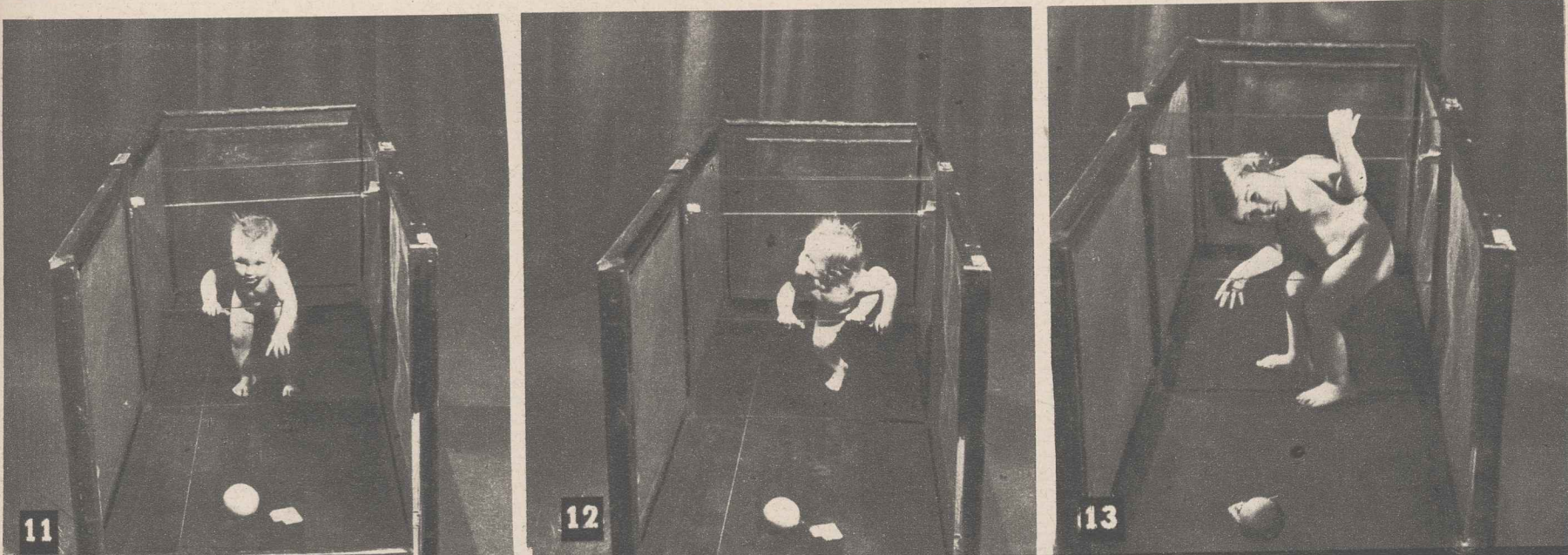
Πράγματι ἐπὶ αἰῶνας καὶ αἰῶνας, φιλοσοφία καὶ ἱατρικὴ ὑπεβλέποντο ἀγρίως, παρακολουθοῦσαι ἡ πρώτη τὸ πνεῦμα καὶ ἡ δευτέρα τὴν ὕλην, θεραπεύουσαι τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα. Ἐχρειάσθη μέγας συμβιβασ-

μὸς ἀπόψεων καὶ διδακτικὰ μέθοδοι διὰ νά κατανοήσουν ἀμφοτέρωθεν ὅτι τὸ ζῶν ὄν, τουλάχιστον κατὰ τὴν γήϊνην φάσιν του, εἶναι ἕνα ἀδιαχώριστον σύνολον, ὅτι τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι ἡ διπλὴ μορφή μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μονάδος.

Καὶ ὅταν ὅμως ἀκόμη ἡ ἱατρικὴ ἤρχισε νά προχωρῇ, εἰς τὸ πεδίον τὸ λεγόμενον πειραματικὴ ψυχολογία, δηλαδή νά ἐξετάζῃ «ἀμερολήπτως» τὰς ψυχικὰς ἀντιδράσεις τοῦ ἀνθρώπου κλινικῶς, ἡ ἀντικειμενικὴ μελέτη τῆς διανοητικῆς γενέσεως, εὐρέθη ἐνώπιον σοβαρῶν ἐμποδίων.

Ἦτο δυνανὸν ἐρωτῶντες τεχνιέντως τὸ βρέφος καὶ λαμβάνοντες ἀναλόγους ἀπαντήσεις, ν' ἀντιληφθοῦν τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου κατόρθωνε νά καταλαμβάνῃ ἕκαστον ἔτος τὰ ὄργανα τῆς σκέψεως, ἦτο ὅμως πολὺ δυσχερὲς νά διεισδύσουν τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐγκεφάλου κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν, τὴν προηγουμένην τῆς ὁμιλίας. Ἐπὶ τῇ βάσει τίνων σημείων, νά ἐκτιμηθῇ ὁ βαθμὸς τῆς εὐφυΐας ἑνὸς βρέφους πού δεν ὁμιλεῖ ἀκόμη; Ἐπὶ τῇ βάσει τίνων ἐπιστημονικῶν μεθόδων νά σχηματισθῇ ἕνα ψυχικὸν σημεῖον διὰ τὰ θηλάζοντα,

ΠΟΛΛΑΙ τροφοί, καὶ δυστυχῶς καὶ πολλὰ μορφωμένοι μητέρες, ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι τὸ βρέφος μανθάνει νά περπατῇ. Δηλαδή ὡς νά ἐλέγγωμεν ὅτι τὸ βάδιμα εἶναι ζήτημα ἀσκήσεως. Ἐξ αὐτοῦ, ἀγῶνες διὰ νά προκαλέσουν τὸ βρέφος νά περπατήσῃ προῶς. Ἀποτέλεσμα; Σπατάλη ἐνεργείας με ἀντικτυπὸν ἐπὶ τῆς θρέψεως, ἡ ἐνίοτε ἐλαφρά παραμόρφωσις τοῦ ἀρχιτεκτονισμοῦ τοῦ σκελετοῦ τῶν κινήτων, πού δεν εἶναι ἀκόμη ἰσχυραὶ διὰ ν' ἀνθέξουν εἰς τὴν προσπάθειαν, δυσἀρέσκεια τοῦ βρέφους διὰ τὸν κάματον πού αἰσθάνεται κατὰ τὴν ἀκαίρον ἀσκήσιν τοῦ νά περπατῇ, ἀκριβῶς ὅταν δεν τὸ ἐπιτρέπει ἡ φυσιολογικὴ ὀριμότης του. Ἀπ' ἐναντίας δεν πρόκειται περὶ ἐξασκήσεως ἀλλὰ περὶ αὐτομάτου ἐνεργείας. Ἄν θὰ ἔπρεπε νά «μάθωμεν» θεληματικῶς νά περπατῶμεν, ἀκόμη καὶ ἂν θὰ εἴμεθα προικισμένοι με θαυμασίαν ἀρετὰς γυμναστοῦ, θὰ ἐχρειάζομεθα τουλάχιστον τριάκοντα ἔτη, καὶ ἡ προσπάθεια προσοχῆς καὶ θελήσεως δι' ἕνα περίπατον θὰ ἦτο ὑπεράνθρωπος. Ἐν ὀλίγοις χρειάζεται τελεία φυσιολογικὴ ὀριμότης,

περιστάσεις, ὁ ἐγκέφαλος. Μερικὰ φαινόμενα ψυχικῆς διαπλάσεως τοῦ βρέφους (ἀντιληπτικὴ ἀντίδρασις) ὅπως τῆς ὁράσεως, τῆς ἀφῆς, τῆς ὁσφρήσεως ἐκλαμβάνονται λανθασμένως ὡς φαινόμενα εὐφυΐας. Ἄλλο εἶναι ἀντίληψις καὶ ἄλλο εὐφυΐα. Ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐνώπιον δένδρου, λόφων καὶ δρέων ζωγραφισμένων ἐπὶ πίνακος, χάρις εἰς τὴν ψυχικὴν διάπλασιν, τὴν προκαλουμένην ἀπὸ τὴν ἀντιληπτικὴν ἀντίδρασιν, βλέπομεν ἀμέσως ἕνα πανόραμα με βάθος, με ἀποστάσεις καὶ τὴν χωριστὴν ἀτμόσφαιράν του. Τὸ νά βλέπομεν ὅμως δεν ἔχει καμμίαν σχέση με τὴν πνευματικὴν ἐνεργείαν πού λέγεται «ἐννοῶ». Ἐνώπιον τοῦ μπισκότου ἢ τοῦ πορτοκαλιοῦ (εἰκ. 11) τὸ βρέφος «ἀντιλαμβάνεται», χάρις εἰς ταχεῖαν ψυχικὴν ἐνεργείαν, τὴν πιθανότητα τῆς κατοχῆς. Ἡ ἀντίδρασις του ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι βλέπει καὶ ὄχι ἐπειδὴ «ἐννοεῖ». Εἰς τὴν εἰκ. 12 διαγράφεται, μετὰ τινος ἐβδομάδας, μία πρώτη ἀπόπειρα πνευματικῆς ὁργανώσεως. Καὶ μόνον εἰς τὴν εἰκ. 13, ὅταν τὸ βρέφος εἶναι ἤδη ἀρκετὰ μέγανον, εὐρίσκει τέλος τὴν λύσιν.

διὰ τὰ τρυφερά αὐτὰ ὄντα, πού μετὰ τὸν κόπον κάμνουν τὰ πρῶτα βήματα διὰ νά πλησιάσουν ἕνα μπισκότο ἢ ἕνα πορτοκάλι, κείμενον εἰς ἀπόστασιν μόλις ἑνὸς μέτρου;

Ἡ ἐπιστήμη ἐδέχθη νά καταφύγῃ εἰς τὴν βοήθειαν τῆς ψυχολογίας καὶ εἰς τὰ εἰδικὰ μέσα τῆς. Ἦρχισαν ὅπως καὶ μετὰ τὸν σκόλον, μετὰ τὸν πονητικόν, μετὰ τὸν χιμπάτζην νά παρουσιάζουν εἰς τὸ ἀνθρώπινον ὄν, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν φάσιν του, τὴν προηγουμένην τῆς ὁμιλίας, μίαν σειρὰν προβλημάτων, ἡ λύσις τῶν ὁποίων ἐ-

κιντοποίει δλόκληρον τὸν ψυχικὸν ὁργανισμόν: ἀντίδρασις «παθητικὴ» (ἐνδιαφέρον, συγκίνησις κλπ.), ἀντίδρασις «ἀντιληπτικὴ» διανοητικὸς συμβιβασμὸς, προσεκτικὸς, ἀντίληψις χώρου, θύελλα κλπ.), ἀντίδρασις, «πνευματικὴ» καὶ ἡ ἐπακόλουθος ἐπεξεργασία τῆς ἀποκτηθείσης πείρας. Ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου τὸ βρέφος ἐδείκνυεν ὅτι ἐχρησιμοποιοῦ τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς πείρας του, ἐπέτρεπε εἰς τὸν ἐξεταστήν μίαν κατάλληλον διάγνωσιν τοῦ ἐπιτευχθέντος διανοητικοῦ ἐπιπέδου. Τὸ ἐπίπεδον αὐτὸ — ἐ-

παναλαμβάνομεν — ψυχοσυγκριτικῶς ἀποκλειόμενον ἀπὸ τὸ ζῶον, τοῦ ὁποίου ἡ ἄξις παραμένει πάντοτε εἰς τὸν κύκλον μιᾶς ἀντιληπτικῆς ἀντιδράσεως, τὸ πολὺλοκον τῆς ὁποίας, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ χιμπάτζην καὶ ἄλλων ἀνωτέρων πιθήκων, ἐκλαμβάνεται συχνὰ ὡς εὐφυΐα. Εἰς τὴν ἐπομένως φανερὸν ὅτι ἡ συγκριτικὴ ψυχολογία, ὅταν συγκρίνει τὴν διαγωγὴν τῶν ζώων, πρὸς τὴν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νά ἀρυσθῇ στοιχεῖα παρατηρήσεως, ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ βρέφος πού ἀκόμη δεν ὁμιλεῖ.

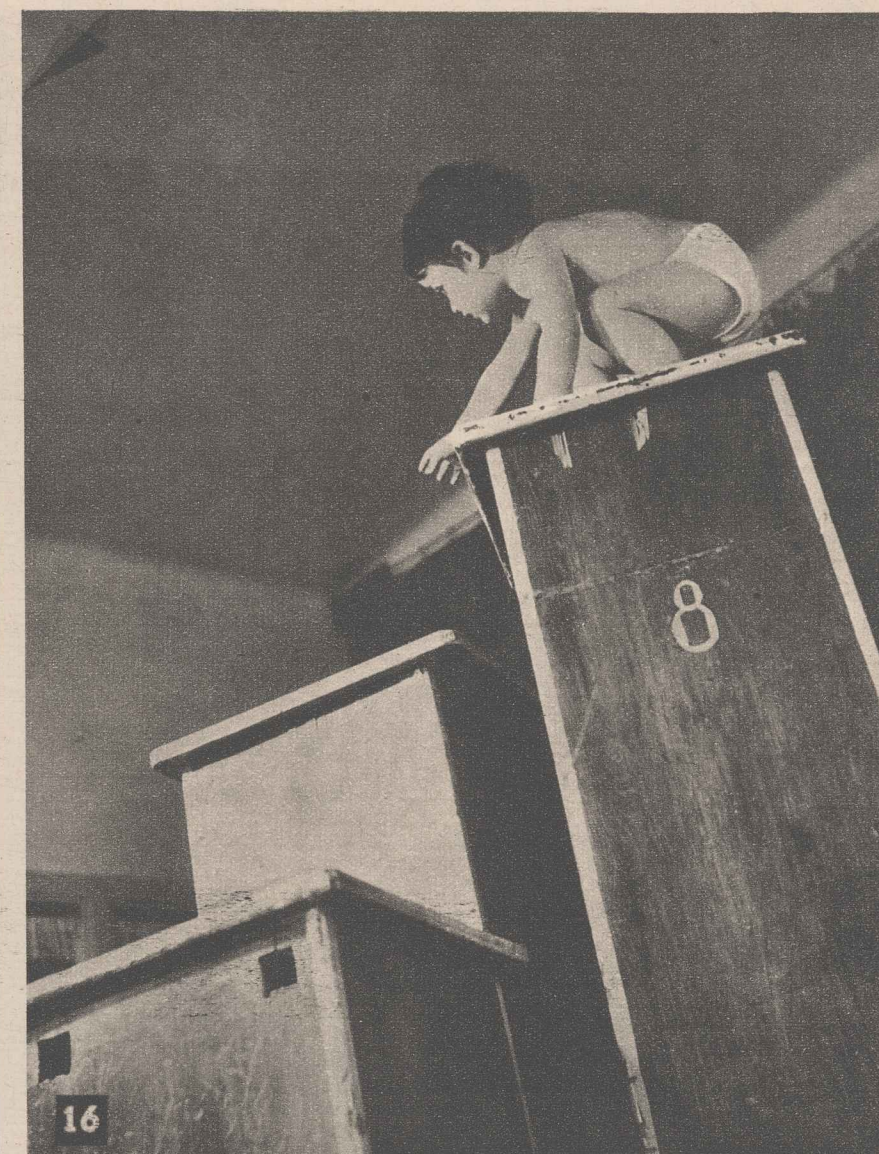
σε, εἰς τὸ βρέφος τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα δεν ἐκφράζεται ἀκόμη διὰ τῆς ὁμιλίας, δεν ἔχει εὐχερὲς μέσον ἐκφράσεως.

Αἱ φωτογραφίαι μας, παρουσιάζουν ἀκριβῶς ὠρισμένας κεφαλαιώδεις συναρμολογίσεις τῆς σωματοψυχικῆς μονάδος (ἀπὸ τότε πού τὰ βρέφη ἀρχίζουν νά περιπατοῦν) ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀναδωθοῦν βραδύτερον τὰ φῶτα ἐκεῖνα τὰ πάντοτε ζωηρότερα εἰς τὸν σπινθηρολισμὸν τῶν ὁποίων διδομεν τὸ ὄνομα τῆς εὐφυΐας.

MARIO MUSELLA

της, τοῦ μυελοῦ, τῆς σπονδυλικῆς στήλης, σοβαρῶν ἐγκεφαλικῶν τμημάτων καὶ αἰσθητικῶν καὶ κινητηρίων ὁδῶν, διὰ νά παραχθῇ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ρεῦμα ἀντανάκλασεων πού ἐπιτρέπει τὸ βάδιμα. Τὸ νεογέννητον (εἰκ. 1) παρουσιάζει ἤδη σπουδαία σημεῖα αἰσθητικὰ καὶ κινητικὰ, ἐπειδὴ ὅμως λείπει ἡ συναρμολόγησις τῶν ἀπαγορευτικῶν ρευμάτων, τὰ ὁποῖα κινεῖται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, τὰ σημεῖα, ἀντὶ νά εὐνοήσουν τὴν ἐνεργείαν τοῦ βαδίσματος, τὴν παρεμποδίζουν ὅπως φαίνεται καθαρὰ εἰς τοὺς ἔξι μῆνας (εἰκ. 2). Κατὰ τὸν δέκατον μῆνα (εἰκ. 3) τὸ βρέφος εἶναι νευροανατομικῶς διατεθειμένον, μετὰ τὴν βοήθειαν τρίτου, λείπει ὅμως ἀκόμη ἡ νευροψυχικὴ συναρμολόγησις (ἐνίσχυσις τῶν αἰσθητικῶν ρευμάτων) ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ, παρατηρεῖται κατὰ τὸν δωδεκάτον μῆνα (εἰκ. 4). Ἀφ' οὗ διαμορφωθῇ τὸ αὐτόματον κύκλωμα, ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων, τὸ βρέφος βαδίζει ἐλευθέρως (εἰκ. 5) καὶ τότε μόνον γίνεται χρήσιμος ἡ ἀσκήσις ἐμψυχόσας, μετὰ χάριν, τὰς κινήσεις τοῦ βρέφους.

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΙΣΜΕΝΗΝ ηλικίαν ἔχομεν μίαν πλήρη ἀπόδειξιν, ἡ εὐτυχὴς λύσις τῆς ὁποίας ἀποδεικνύει ὅτι τὸ βρέφος εἶναι πράγματι εὐφυές. Πρόκειται νὰ πιάσῃ μίαν μπανάναν, πού εἶναι κρεμασμένη εἰς τὴν ὀροφήν (εἰκ. 18). Ἐχει τὴν ἀδειαν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ μόνον του, μεταχειριζόμενον κλίμακα (εἰκ. 14-15-16-17) τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σχηματίσῃ ἀπὸ τὰ διάφορα ἐπιπλά τοῦ δωματίου. Ἀπὸ τὸν τρόπον με τὸν ὁποῖον τὸ παιδάκι θὰ διαλέξῃ τὰς βαθμίδας, θὰ τὰς ἐνώσῃ καὶ θὰ τὰς τακτοποιήσῃ εἰς κλίμακα, θὰ κριθῇ ὁ βαθμὸς τῆς ὀργανωτικῆς του ἱκανότητος.

ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΕΝΑ ηλεκτρομαγνητικόν μηχάνημα, ὁ ἰατρός δύναται νά ἐλέγξῃ ὅλας τὰς ἀντιδράσεις τοῦ παιδικοῦ ἐγκεφάλου, κατόπιν τοῦ ὕπνου, τοῦ βαδίσματος, ἢ ἄλλης ἀσκήσεως. Σύμφωνα μέ τήν ἡλικίαν τοῦ παιδιοῦ, λαμβάνουν ἐπίσης χώραν, καί ρυθμικά ἀλλάγαι. Τό βρέφος δέκα μηνῶν, πρὶν ἀκόμη περιπατήσῃ, εἶναι δυνατόν ν' ἀναρριχηθῇ μ' εὐκολίαν ἐπὶ ἐπικλινούσας ἐπιφάνειας. χωρίς καμμίαν βοήθειαν. Πρόκειται περὶ ὠφελίμου ἀσκήσεως.

FRANCESCO SALATA

CARLO ALBERTO INEDITO

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΑΥΤΟ-
ΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥ ΚΑΡΛΟΥ ΑΛΒΕΡ-
ΤΟΥ. ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ-
ΤΑ ΤΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ,
ΑΠΟ ΝΟΒΑΡΑΝ ΕΙΣ ΟΠΟΡΤΟΝ.
ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ,
ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙ-
ΚΗΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑ-
ΛΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ. ΤΟ-
ΜΟΣ ΣΕΑ. XII-504 ΜΕ 12 ΕΙΚΟ-
ΝΑΣ, ΜΕ 21 ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ, ΜΕ
ΕΓΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ, ΠΑ-
ΝΟΔΕΤΟΣ.....ΑΙΡ. 18

ALFREDO PANZINI

IL CONTE DI CAVOUR

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΑΒΟΥΡ, Ο ΣΥΓ-
ΓΡΑΦΕΥΣ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΕΝΑΡΜΟΝΙΖΟΝΤΑ
ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΟΝΟΝΤΑ, ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡ-
ΤΑΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ΟΛΑΣ
ΤΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΑΝΟΡ-
ΘΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΑΥΤΟ,
ΠΡΟΣΕΠΛΗΞΕ ΝΑ ΖΩΗΡΕΥΗ, ΥΠΟ ΕΥ-
ΚΟΛΩΝ ΜΟΡΦΩΝ, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΔΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΔΡΟΣ. ΤΟ ΕΡ-
ΓΟΝ ΕΤΥΧΕ ΑΡΙΣΤΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΕΚ ΜΕ-
ΡΟΥΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΚΑΙ ΜΕ-
ΤΕΦΡΑΣΘΗ ΕΙΣ ΠΟΛΛΑΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣ-
ΣΑΣ. ΤΟΜΟΣ ΣΕΑ. 376, ΜΕ 44 ΕΙΚΟ-
ΝΑΣ, ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΩΝ, ΕΓΓΡΑΦΩΝ,
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ, ΓΕΛΙΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΗΣ
ΕΠΟΧΗΣ, ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΣ.....ΑΙΡ. 35

F. M. TALLIANI

LA VITA DEL CARDINALE GASPARRI

ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΧΟΥ ΙΕΡΕΩΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΥΤΟ Ο ΤΑΛΙΑΝΗ,
ΛΕΠΤΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ, ΔΗΓΕΙ-
ΤΑΙ ΤΗΝ ΑΠΛΗΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓ-
ΜΑΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΚΛΗΡΙΚΟΥ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΥΠΕΓΡΑΨΕ
ΤΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥΣ ΣΥΝΘΗΚΑΣ
ΤΟΥ ΑΠΕΡΑΝΟΥ, ΑΙ ΟΠΟΙΑΙ Ε-
ΘΕΣΑΝ ΕΙΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΤΗΝ
ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ Ι-
ΤΑΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚ-
ΚΛΗΣΙΑΣ. Ο ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΥΠΗΡ-
ΞΕΝ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ, ΜΕ ΤΟ
ΓΛΑΥΦΡΟΝ ΥΦΟΣ ΤΟΥ Ο ΣΥΓ-
ΓΡΑΦΕΥΣ, ΕΞΕΛΕΞΕΝ ΕΙΔΙΚΑ Α-
ΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΤΕΣΤΗΞΕΝ
ΖΩΗΡΑ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ. ΤΟ-
ΜΟΣ ΣΕΑ. 308 ΜΕ ΠΙΝΑΚΑ ΕΚΤΟΣ
ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΠΑΝΟΔΕΤΟΣ ΑΙΡ. 20

MONDADORI

PIRANDELLO

TO ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΙΣ 10 ΤΟΜΟΥΣ

ΤΟΜΟΣ I - ΑΙΡ. 35
Sei personaggi in cerca d'autore - Ciascuno a suo modo - Questa sera si recita a soggetto
ΤΟΜΟΣ II - ΑΙΡ. 30
Enrico VI - Dione e la Tuda - La vita che ti diedi
ΤΟΜΟΣ III - ΑΙΡ. 35
L'uomo del fiore in bocca - Il gioco delle parti - Il piacere dell'onestà - L'imbecille - L'uomo, le bestie e le virtù
ΤΟΜΟΣ IV - ΑΙΡ. 28
Come prima, meglio di prima - Vestire gli ignudi - Come tu mi vuoi
ΤΟΜΟΣ V - ΑΙΡ. 30
Così è (se vi pare) - Tutto per bene - La ragione degli altri
ΤΟΜΟΣ VI - ΑΙΡ. 28
La signora Morli, una e due - Sogno (me forse no) - L'amica delle mogli - Le morse - L'innesto
ΤΟΜΟΣ VII - ΑΙΡ. 30
Pensaci, Giacomini! - Lumie di Sicilia - Il berretto a sonagli - La giera - Cecè - Il dovere del medico - Sagra del Signore delle Nave
ΤΟΜΟΣ VIII - ΑΙΡ. 35
Ma non è una cosa seria - Bellavita - La patente - L'altro figlio - Liola - O di uno o di nessuno
ΤΟΜΟΣ IX - ΑΙΡ. 30
Non si sa come - Quando si è qualcuno - Trovarsi
ΤΟΜΟΣ X - ΑΙΡ. 30
All'uscita - La nuova colonia - Iazzaro - Favola del figlio cambiato - I Giganti della Montagna
ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΜΕΝΟΣ ΜΕ ΠΡΑΞΙΝΟΝ ΠΑΝΙΟΝ, ΚΑΙ Ε-
ΧΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΜΑ

MONDADORI

ΚΑΛΟΝΑΙ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΜΠΕΝ ΒΕΝΤΟ: ΑΨΙΣ ΤΟΥ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

ENIT

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΑΣΙΩΝ

TOM ANTONGINI

LA VITA SEGRETA DI GABRIELE D'ANNUNZIO

ΒΕΒΑΙΩΣ ΔΕΝ ΛΕΙΠΟΥΝ ΒΙΟΓΡΑ-
ΦΙΑΙ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ. ΤΟ
ΠΑΡΟΝ ΟΜΟΣ ΒΙΒΑΙΟΝ, ΔΙΑΦΕ-
ΡΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΠΟ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΑΛ-
ΛΑΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΣ
ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΘΗΣΑΝ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΔΕ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ, ΔΙΟΤΙ ΑΥΤΟ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΡΠΟΣ ΜΕΛΕΤΩΝ,
ΑΛΛΑ ΣΥΜΒΙΒΑΣΙΣ ΠΟΛΛΩΝ ΕΥΤΩΝ,
ΜΕ ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΝ,
ΚΑΙ ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΤΟΝ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝ-
ΤΣΙΟ ΩΣ ΑΝΑΡΩΠΟΝ ΚΑΙ ΩΣ
ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΝ, ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ
ΠΟΛΥΜΟΡΦΩΝ ΥΠΑΡΧΙΝ ΤΟΥ. Υ-
ΠΑΡΧΙΝ ΠΟΛΥΚΑΚΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΤΗΝ Ο-
ΠΟΙΑΝ Ο ΤΟΜ ΑΝΤΟΝΓΙΝΙ, Ο Ο-
ΠΟΙΟΣ ΥΠΗΡΞΕ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ
ΠΟΙΗΤΟΥ, ΑΠΟ ΤΟΥ 1895 ΜΕΧΡΙ
ΤΟΥ 1925 ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΜΕΙΝΕ ΠΙ-
ΣΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ,
ΔΙΗΓΕΙΤΗ ΜΕ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑΝ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ, ΑΓΝΩ-
ΣΤΩΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ, ΤΟΜΟΣ
ΣΕΑ. XII-820 ΠΑΝΟΔΕΤΟΣ ΜΕ ΕΓ-
ΧΡΟΜΟΝ ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΜΑ. ΕΚΔΙΔΕ-
ΤΑΙ ΤΩΡΑ Η ΕΒΔΟΜΗ, ΕΚΔΟΣΙΣ
(ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ.)

PIETRO NARDI

ANTONIO FOGGAZZARO

ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟ ΦΟΓΚΑ-
ΤΖΑΡΟ ΕΠΙ ΝΕΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ, ΠΛΟΥΣΙΩΝ
ΕΙΣ ΕΚΠΑΝΕΣΙΣ, ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΝ, ΜΕ
ΠΛΟΥΤΟΝ, ΒΙΒΑΙΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΚΑΙ
ΚΡΙΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ
ΕΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΕΤΡΩΝ ΝΑΡΤΗ, Ο
ΟΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΩΝ
ΚΑΛΑΙΕΡΓΗΤΩΝ ΤΗΣ ΦΟΓΚΑΤΖΑΡΙΑΝΗΣ
ΤΕΧΝΗΣ. Ο ΤΟΜΟΣ ΑΥΤΟΣ, ΜΗΝΕΙΟ-
ΔΗΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΚΙΣΜΕΝΟΣ
ΜΕ ΜΙΑΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΝΤΩΝ, ΜΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΩΝ ΠΙ-
ΝΑΚΑ, ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΠΙΝΑΚΑΣ - ΠΡΟ-
ΣΟΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΠΕΙΑ - ΕΙΝΑΙ ΜΕ-
ΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΕΝΔΕΔΕΙΓΜΕΝΩΝ Α-
ΚΩΜΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΑΦΗΡΗΜΕΝΑΣ ΜΕΛΕΤΑΣ,
ΚΑΙ ΜΕΣΤΟΣ ΧΡΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΟ-
ΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΟΛΗΤΙΚΟΣ ΟΣΩΝ ΟΛΙ-
ΓΟΙ. ΤΟΜΟΣ ΣΕΑ. XVI 720-40 ΠΙΝΑΚΕΣ
ΕΚΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΚΑΙ 4 ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ
ΠΑΝΟΔΕΤΟΣ.....ΑΙΡ. 40

GIORGIO PINI

LA VITA DI UMBERTO CAGNI

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΕΠΙΡΗ-
ΞΕΙΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ
ΝΑΥΤΙΚΟΥ. ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΣΕΡΕΥ-
ΝΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΕΩΝ. Η ΑΠΟ-
ΣΤΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ, Η ΚΑ-
ΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ, Η Υ-
ΠΟΒΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Ο
ΜΕΓΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, Η ΑΝΑΓΕΝΝΗ-
ΣΙΣ ΤΩΣ ΑΙΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΓΕΝΟΥ-
ΗΣ. ΕΡΓΟΝ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥΣ,
ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΠΟ-
ΛΙΤΙΚΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥΣ ΚΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΤΩΣ ΝΕΟΥΣ.
ΔΙΑΒΑΖΕΤΑΙ Μ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΜΕ
ΓΛΑΥΦΡΑΝ ΡΗΤΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΕΙ-
ΝΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΝ ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΓΕΓΟ-
ΝΩΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΕΩΔΙΩΝ. ΤΟΜΟΣ
ΣΕΑ. 504 - ΜΕ 24 ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΚ-
ΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ, 6 ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑ-
ΣΕΙΣ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑ ΔΙΠΛΩ-
ΜΕΝΟΝ ΧΑΡΤΗΝ - ΠΑΝΟΔΕ-
ΤΟΣ.....ΑΙΡ. 25

MONDADORI